

ДАЯНА ПАЛМЪР НЯКОГА В ПАРИЖ

Част 1 от „Хъгън и приятели“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2001

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Пред Мона Лиза бяха застанали елегантна руса жена с червен костюм и висок мургав мъж. Тя каза нещо на френски и той се разсмя. Очевидно не бързаха, въпреки дългата опашка туристи, наредили си в очакване да се насладят на произведението на Леонардо в Лувъра. Хората ставаха все по-шумни в нетърпението си да дойде редът им. Един от посетителите насочи фотоапарат със светкавица към неподвластния на времето шедьовър, зад бронираните стъкла, но скоро охраната го забеляза и незабавно напомни за забраната да се снима.

От „наблюдателницата“ си на близката скамейка, Бриан Мартин разглеждаше посетителите с не по-малък интерес от произведенията на изкуството. Късите ѝ панталони и спортно яке, искрящите зелени очи, сплетената на плитка руса коса и раницата метната на слабото ѝ рамо, недвусмислено показваха, че е ученичка. Те бе почти на деветнадесет, възпитаничка на известно скъпо училище за момичета на левия бряг на Сена. Бриан така и не успя да се сближи със съученичките си, най-вече заради скромното си потекло.

Родителите ѝ бяха обикновени хора и едва вторият брак на майка ѝ с международния петролен магнат Кърт Брауър, даде на Бриан възможност да вкуси от лукса и богатството.

Не че имаше желание да живее така. Кърт Брауър не обичаше доведената си дъщеря, а след като новата му съпруга, Ив, забременя, той бе обзет от неустоимото желание да държи Бриан по-далеч от дома си. Пансионът в Париж се оказа идеалният избор.

Заболя я, когато разбра, че майка ѝ няма нищо против.

— Ще ти хареса, миличка — чуруликаше усмихнатата, изпълнена с напрегнато очакване Ив. — Не е ли чудесно, ще имаш достатъчно пари за харчене! Заплатата на баща ти бе малко над минималната. Как никога не направи нищо, за да изкара нещо допълнително!

Подобни думи обтягаха още повече и без това хладните отношения между Бриан и дребничката ѝ руса майка. Ив беше мила

жена, но съвършена егоистка, погледът ѝ бе винаги насочен там, където можеше да се появи изгодна възможност. Беше се заела да превземе Брауър с методичността на войник, поел на поход, с високо вдигнато дантелено, напарфюмирано бойно знаме. За огромно изумление на Бриан, едва пет месеца след смъртта на любимия ѝ татко, майка ѝ бе отново женена и дори бременна. От уютния, но мъничък апартамент в Атланта, госпожа и госпожица Мартин се пренесоха да живеят в чудесна вила в Насау.

Кърт Брауър беше богат човек, въпреки че Бриан така и не успя да разбере от къде е богатството му. Официално се занимаваше с проучване на нефтени залежи, но странни подозрителни мъже влизаха и излизаха от офиса му. Освен къщата в Насау, той притежаваше вила в Барселона и още една на брега на Ривиерата, а също и яхта, с която да пътува между тях. Лимузината с шофьор и обедите, които възлизаха на трицифрени суми бяха нещо обичайно за него. Ив бе във вихъра си, богата за пръв път през живота си. Бриан се чувстваше нещастна. Кърт бързо прецени, че малката е заплаха и побърза да се отърве от нея.

Както винаги, когато идваше в Лувъра, момичето огледа с интерес посетителите. От първия си ден в Париж тя се влюби в стария реставриран палат и той стана любимото място за прекарване на свободното време. Току-що бе приключило последното обновление на музея. Наистина, някои от промените съвсем не бяха по вкуса ѝ — особено онези огромни модернистични пирамиди — тя предпочиташе изложбите, а и бе достатъчно млада, за да се опитва да прикрива възторга си от новите места и преживявания. Успяваше да компенсирала липсата на светски опит с искреност и сърдечност.

Висок мъж привлече вниманието ѝ. Беше вперил поглед в една от италианските картини, но очевидно не тя го интересуваше. Всъщност, едва ли виждаше платното. Очите му бяха тъмни и безжизнени, лицето — свито в гримаса, сякаш изпитваше нетърпима болка.

Стори ѝ се много познат. В гъстата черна къдрава коса се виждаха сребърни кичури. Беше едър, с широки рамене и тесни бедра. Бриан забеляза, че в едната ръка държи незапалена пура. Сигурно бе достатъчно съобразителен, да не пуши сред безценните произведения на изкуството, но може би имаше нужда да върти нещо между пръстите си. Самата тя често си гризеше ноктите, понякога дори

разраняваше някой пръст, особено ако бе притеснена. Вероятно пурата го спираше да си гризе ноктите.

Тази мисъл ѝ се стори забавна и тя се усмихна. Мъжът изглеждаше богат. Беше облечен в раирано бледо бежово спортно сако, бели панталони и кремава риза. Не носеше връзка. На дясната му китка се виждаше тънката верижка на златен часовник и златна халка на пръста. Пурата държеше в лявата ръка и момичето реши, че е левак.

Мъжът се обърна и тя зърна едро, мургаво лице. Устата му бе широка, но здраво стисната, а носът с малка гърбица. На брадата му личеше малка трапчинка. И веждите и очите бяха много тъмни. Беше великолепен. Но също и много познат. Бриан не можеше да си спомни... о, да. След сватбата, вторият ѝ баща беше организиран прием за бизнес партньорите си и този мъж също присъстваше. Беше някаква важна клечка в строителството. Хътън. Точно така, Пиърс Хътън. Собственик на корпорацията „Хътън Кънстракшън“, специализирана в строежа на океански петролни платформи, а също и на най-модерните сгради. Беше известен архитект, а името му се ценеше изключително много сред екологите, докато консерваторите в политиката не го одобряваха, тъй като се противопоставяше на всяка проява на немарливост в методите им за поддръжка и развитие. Да, наистина. Сега си спомни. Съпругата му бе починала наскоро. Май преди три месеца, но на него изглежда му трябваше много повече време, за да се съвземе.

Тя се приближи към него, привлечена от излъчването на този човек. Той все още се вглеждаше в картината сякаш гореше от желание да я подпали.

— Много е известна. Не ви ли харесва? — попита тя, когато застана до него, впечатлена колко е висок. Стигаше едва до рамото му, а иначе не беше ниско момиче.

Той я изгледа с присвити студени очи.

— Je ne parle pas anglais — отвърна мъжът с леден глас.

— Напротив, говорите — възрази тя. — Вероятно не ме помните, но бяхте на приема по случай брака на майка ми с Кърт Брауър в Насау.

— Предайте на майка си искрените ми съболезнования — отвърна вече на английски той. — Какво искате?

Светло зелените ѝ очи посрещнаха тъмните.

— Само да кажа, че съжалявам за съпругата ви. Никой не спомена нищо за нея на приема. Предполагам ги е било страх. Хората винаги предпочитат да не говорят, когато загубиш близък. Или се преструват, че нищо не се е случило, или целите почервеняват и едва успяват да смотолевят нещо. Поне така беше, когато почина баща ми — спомни си тя с тъга. — Единственото ми желание беше някой да ме прегърне и да ме остави да се наплача — тя се усмихна насила. — Повечето хора не се и сецат за това.

Лицето му си оставаше все така ледено и неприветливо. Очите му се задържаха на лицето ѝ и обсипания с лунички нос.

— Какво правиш във Франция? Да не би Брауър сега да работи в Париж?

Тя поклати глава.

— Мама е бременна — отвърна тя. — Изпратиха ме тук да уча и да не им се пречкам.

Веждите му се събраха.

— А тогава защо не си на училище?

Тя се намръщи.

— Спестявам някой и друг грош на домочадието. Нямам никакво желание да се уча да шия и да бродирам възглавнички. Искам да знам как се води счетоводство и се изготвя бюджет.

Той изсумтя.

— На твоята възраст?

— Вече съм почти на деветнадесет — уведоми го тя. — Много съм добра по математика. Пълна отличничка съм — усмихна му се широко.

— Някой ден ще се появя да ви досаждам за работа. Когато се дипломирам, естествено. Честна дума, ще се махна от този розовичък затвор и ще се запиша в университета.

Той се усмихна едва-едва, макар и неохотно.

— Желая ти късмет.

Тя насочи вниманието си към Мона Лиза, където опашката бе все така дълга, а недоволните гласове по-високи.

— Нямам никакво търпение да я видят, а когато се изправят пред нея не могат да повярват, че е толкова малка и скрита зад тези стъкла. Подслушвах ги. Всички очакват да видят някое огромно платно.

Сигурно са разочаровани, че след като са чакали на такава огромна опашка, картината не покрива дори една стена.

— Животът е пълен с разочарования.

Тя отново се обърна към него и потърси погледа му.

— Наистина съжалявам за жена ви, господин Хътън. Казват, че сте били женени десет години и много сте се обичали. Сигурно се чувствате ужасно.

Той се затвори в себе си като нежно цвете.

— Не разговарям за лични неща...

— Разбира се — прекъсна го тя. — Просто имате нужда от време. Това е. Но не бива да оставате сам. Тя едва ли би искала да е така.

Той стисна зъби сякаш едва успяваше да запази самообладание.

— Госпожице...?

— Мартин. Бриан Мартин.

— Когато пораснете, ще разберете, че е най-добре да не сте толкова откровена с непознати — продължи той.

— Да, зная. Винаги се втурвам там, където дори светците не смеят да се появят — светлите ѝ очи се усмихваха нежно, когато вдигна поглед към него. — Вие сте силен мъж. Трябва да е така, след като сте постигнали толкова много в живота, а още нямате четирийсет. Всеки има тежки моменти и черни дни. Но светлинката си е там, проблясва дори и в най-тъмната нощ — тя го спря с ръка, когато той понечи да заговори. — Нищо повече няма да кажа по този въпрос. Мислите ли, че пропорциите са добри? — зачуди се тя и кимна с глава към мъжа и жената на картината, пред която той бе застанал. — Той не е ли прекалено набит за ръста си? А и тя е доста пищна, но изглежда художникът е бил ценител на пищните голи тела — тя въздъхна тъжно. — Какво ли не бих дала за такива форми — добави тя. — Но май до края на живота си ще трябва да се задоволя с много малко — тя сведе поглед към часовника си, без да забележи трепването му и нетипичната, прокраднала се сякаш насила усмивка. — Ау, ще закъснея за математика, а точно нея не искам да пропусна! Довиждане, господин Хътън!

Без да се обръща, момичето се втурна към стълбите, които водеха навън. Плитката ѝ се залюля, а тънките слаби крака бързо

скъсяваха разстоянието. Бриан бе прекалено висока, без всякаква елегантност, но на Хътън се стори изключително приятна.

Беше си помислила, че картината не му харесва. Той се изсмя кратко, когато очите му се спряха на незапалената пура в лявата си ръка. Не беше дошъл тук да гледа картина, а да обмисли как да скочи в Сена, когато се стъмни. Марго вече я нямаше и колкото и упорито да бе опитвал, не можеше да приеме бъдещето без нея. Вече нямаше да вижда смеха, изпълнил светлите ѝ очи, нито да чува мекия ѝ глас с френски акцент, когато се шегуваше с работата му. Нямаше да чувства мекото ѝ тяло да потръпва от страст под неговото в тъмнината на спалнята им, нито да чува молбите или да усеща как ноктите ѝ се впиват в тялото му, когато отново и отново достигаше до удоволствието.

Усети как сълзи изпълват очите му и мигна, за да ги прогони. В сърцето му зееше огромна празнина. Никой не смееше да се доближи до него след смъртта ѝ. Бе забранил името ѝ да се споменава в тихата празна вила в Насау. В офиса работеше неуморно и със стръв. Разбираха го. Но бе толкова самотен. Нямаше нито семейство, нито деца, които да го утешат. Най-голямата му болка бе, че Марго не можеше да забременее след трагичния аборт. Нямаше значение. Тя бе всичко на света за него, а и той за нея. Щеше да е чудесно да имат деца, но за двамата този проблем не се бе превърнал във фикс идея. С Марго живееха пълноценно, винаги заедно, винаги влюбени чак до самия край. Застанал до леглото ѝ, докато се смяляваше и отслабваше пред очите му, тя не престана да мисли за него. Дали се храни редовно, напива ли се? Мислеше дори и за времето, когато вече няма да я има, за да се грижи за него.

— Никога не си обличаш палтото, когато вали сняг — гълчеше го тя с отпаднал глас. — Не носиш и чадър в дъждовно време. И чорапите не си сменяш, когато са мокри. Притесняваш ме, *mon cher*. Трябва да се грижиш за себе си, *tu comprends?*

И той ѝ бе обещал, разплака се, а тя го притисна до отслабналите си гърди, докато плачеше там в спалнята, която бяха делили.

— Господи! — извика той на глас, когато спомените го завладяха.

Двойка туристи го погледнаха с досада, а той сякаш едва сега разбираше къде се намира, тръсна глава, обърна се и заслиза по

стълбите към горещия парижки ден навън.

Обичайните звуци на големия град, клаксоните и откъслечните разговори го върнаха към ежедневието. Шумът и мръсният въздух в централната част на Париж изнервяха още повече жителите на града, но той дори не обърна внимание. Стисна едрия си юмрук, а след това го отпусна и затърси запалка. Извади я от джоба, погледна я, докато стоеше на каменните стъпала към тротоара. Беше му я подарила Марго за десетата годишнина от сватбата им. Върху златното покритие бяха гравирани инициалите му. Стисна я и я погали с пръст, и за кой ли път болката го връхлетя и сграбчи сърцето му.

Запали пурата, глътна дима и за миг усети, че се задушава, а след това по тялото му се разля спокойствие. Пое въздух и загледа многобройните туристи, отпавили се към Лувъра. *Радвате се на ваканцията си* — помисли си той, гледайки ги ядно. Усещаше болка навсякъде, а те вървяха усмихнати и весели.

Тогава се сети за момичето, за Бриан и за всичко, което му бе казала. Колко странно, напълно непознат човек да се появи изневиделица, за да му даде съвет как да излекува разбитото си сърце. Усмихна се, въпреки че го бе подразнила. Тя бе мило дете. Не трябваше да е толкова груб с нея. Спомни си, че майка ѝ наистина е женена за Брауър и е бременна. Бриан спомена тежката загуба на баща си и това, че майка ѝ веднага след това се е омъжила ѝ чака дете. Тя също познаваше болката. Пречкала се, каза тя и затова са я изпратили тук. Той поклати глава. Всеки с проблемите си. Такъв е животът. С унила усмивка погледна ролекса си. Предстоеше му среща с някакви министри от кабинета само след половин час, а по това време в ужасното движение в центъра, щеше да има късмет ако закъснее половин час. Застана на ръба на тротоара и повика такси, примирен със закъснението си.

Бриан се вмъкна в сградата и тихичко влезе в кабинета по математика. Намръщи се, когато високомерната Емили Жарве я забеляза и започна да шепне на приятелките си. Емили бе сред враговете, които си бе създавала за краткия си престой в гимназията. Добре че оставаше само един месец, а след това ще я изпратят някъде другаде. В колеж, надяваше се тя. Но за момента трябваше да се

примири с превзетото училище и високомерието на Емили и обкръжението ѝ.

Отвори учебника по математика и се задълбочи в лекцията по висша алгебра. Поне от тези часове имаше смисъл. Тя разбираше уравненията, нищо че нямаше понятия от сложните бодове в часовете по шиене.

След часовете Емили се спря в коридора с двете си верни придружителки, застанали като охрана от страни. Семейството на Емили бе от британската аристокрация и титлата им можеше да бъде проследена чак до Тюдорите. Емили бе руса и много красива и се обличаше само най-скъпи дрехи. Но имаше уста като на каруцар и бе най-неприветливото същество, което Бриан бе срещала.

— Пропусна един час. Казах на Мадам Дюбон — усмивката ѝ бе изпълнена със злоба.

— Няма нищо, Емили — отвърна тя със сладка усмивка. — Аз пък ѝ казах какво правехте с доктор Мордо зад паравана в кабинета по изкуства във вторник след часовете.

По лицето на Емили се изписа истински ужас, но преди да успее да отговори, Бриан се ухили небрежно и бързо се отправи надолу по коридора. Ученичките винаги се учудваха, защото въпреки крехката външност, зад уязвимостта на Бриан се криеше сила, упоритост и огнен темперамент. Всички, които си мислеха, че ще могат да се заяждат с Бриан, скоро се отказаха. Тя не лъжеше за това, което е казала на Мадам Дюбон. Няколко ученички бяха чули какво става по време на небрежната среща на Емили с преподавателя по изкуства, доктор Мордо, и бяха възмутени от недискретността на двамата. Всеки, който попаднеше по това време в кабинета щеше да разбере какво правят, дори и ако силуетите им не се открояваха така ясно зад прозрачния параван.

По-късно същия ден, доктор Мордо си взе дълга отпуска поради внезапно влошено здраве, а на следващата сутрин Емили не дойде в час. Едно от момичетата я бе видяло да си тръгва в лимузина с шофьор, с всичкия багаж, веднага след закуска.

След този случай училището вече не бе чак толкова изпитание за Бриан, тъй като бившите „слугинки“ на Емили бързо осъзнаха, че положението им вече не е на висота и се държаха както трябва. Бриан се сприятели с Кара Харви, момиче с бакърена коса, едва на

осемнадесет и двете прекарваха свободното си време в посещения на галериите и музеите, с които Париж изобилстваше. Бриан не искаше да си признае, че се надява да види Пиърс Хътн в някой от тях, но това бе така. Високият мъж я бе очаровал. Изглеждаше толкова самотен. Никога не бе изпитвала подобни чувства към друг. Беше доста странно, но тя не си задаваше въпроси. Не и тогава.

В деня на деветнадесетия си рожден ден, късно следобед, тя отиде сама в Лувъра, за да погледне картината, пред която бе заварила Пиърс Хътн. С изключение на Кара, която ѝ бе изпратила картичка, никой друг не се бе сетил за рождения ѝ ден. Майка ѝ, както обикновено, го бе забравила. Баща ѝ щеше да изпрати рози или подарък, но вече го нямаше. Не можеше да си спомни по-самотен рожден ден от този.

Ето че и Лувърът не успя да изтрие нахлуващата тъга. Тя се завъртя и дългата пола на роклята ѝ описа пълен кръг. Фигурките на плата бяха в бледо зелено, цвят, който подчертаваше очите ѝ и те изглеждаха по-големи. Бе комбинирала роклята с обикновена бяла тениска и ниски обувки. За да ѝ е по-удобно си беше взела ветрилообразна раничка вместо чанта, косата ѝ бе пусната — дълга, руса, права, гъста и лъскава. Отметна я нетърпеливо. Харесваше къдриви коси, като на някои от другите момичета, но нейната не се поддаваше на къдрене. Просто се стелеше до кръста ѝ като завеса. Май беше време да я подреже.

Стъмваше се и скоро трябваше да се връща в училището. Реши да спре такси, въпреки че никак не се страхуваше от тъмните парижки вечери.

Докато се оглеждаше за такси, погледът ѝ спря на малко бистро. Пиеше ѝ се нещо. Защо ли да не си поръча малка чаша вино? Така ще се почувства наистина като възрастна.

Промуши се през тълпата на тъмното претъпкано заведение и веднага разбра, че това не е бистро, а по-скоро бар, при това доста скъп. Не носеше много пари в себе си, а всичко тук ѝ се стори по-скъпо, отколкото може да си позволи. С лека гримаса се обърна към изхода, когато внезапно изникнала едра фигура протегна ръка и хвана китката ѝ.

Тя се сепна и срещна учудени черни присвити очи.

— Изплаши ли се? — попита той. — Защо ми се струва, че още не си дорасла, за да пиеш?

Беше Пиърс Хътън. Гласът му звучеше остро, говорят бе леко завален. Кичур гъста черна коса бе паднал над високото чело, а той дишаше неравномерно.

— Днес ставам на деветнадесет — каза колебливо тя.

— Браво. Можеш да ми бъдеш шофьор. Хайде.

— Но аз нямам кола — запротестира тя.

— Като помисля, май и аз нямам. Ами тогава, май нямам нужда и от шофьор.

Той я поведе към маса в ъгъла, където имаше полупразна бутилка уиски и ниска тумбеста чаша, а до нея по-голяма, пълна с нещо, което приличаше на сода и пепелник, в който димеше дебела пура.

— Изглежда димът на пурата не ти е приятен — измърмори той, докато се опитваше да седне в сепарето, без да се строполи върху масичката. Очевидно бе дошъл отдавна.

— Навън не ми пречи — отвърна тя. — Но тук вътре ме задавя. Миналата зима изкарах пневмония. Още не съм се възстановила напълно.

— И аз — каза той с тежка въздишка и угаси пурата. — Дори не съм започнал да се възстановявам. А би трябвало да ми е по-добре, нали така каза? Ти си една проклета лъжкиня, момиче. Изобщо не ми е по-добре. Обхваща сърцето ми като рак. Тя ми липсва — лицето му се сгърчи. Стисна здраво ръцете си. — Боже господи, толкова много ми липсва!

Тя се премести по-близо до него. Сепарето им бе доста уединено и другите посетители не ги виждаха. Тя се пресегна и го прегърна. Не бе нужно дълго да го успокоява. Само след секунда, ръцете му прегърнаха слабичкото ѝ телце и той я притисна към гърдите си. Лицето му се отпусна на рамото ѝ, а ръцете му останаха на гърба ѝ. Усети го как потръпва, усети сълзите му на шията си. Въпреки че бе едър мъж, тя се опита да го залюлее в прегръдката си, докато го успокояваше шепнешком и монотонно повтаряше, че всичко ще се оправи.

Когато се поуспокои, той ще се смуги — помисли си тя, — и ще се почувства неловко. Може да не му стане приятно, че се е оставил да го видят толкова уязвим.

Но очевидно този факт не го тревожеше ни най-малко. Той вдигна глава с гърлен звук и постави длани на раменете ѝ, за да я погледне без всякакъв срам и неудобство в пълните със сълзи очи.

— Учудена ли си? Ти си американка, нали, а мъжете в Америка не плачат. Скриват чувствата си зад мъжкарска фасада и никога не им позволяват да излязат наяве — засмя се и избърса сълзите. — Аз пък съм грък. Поне по бащина линия. Майка ми беше французойка, а баба ми — аржентинка. Имам огнен темперамент и чувствата не ме притесняват. Когато съм щастлив се смея, а когато ми е мъчно — плача.

Тя бръкна в джоба си и извади хартиена салфетка. Усмихна се и избърса очите му.

— Аз също — каза тя. — Харесват ми очите ти. Толкова са тъмни.

— Също като на баща ми и на дядо ми. Той имаше петролни танкери — приближи се към нея. — Продадох ги и купих булдозери и кранове.

Тя се засмя.

— Не обичаш ли петролните танкери?

Мъжът сви рамене.

— Не обичам петролните разливи. Затова строя платформите така, че да съм сигурен, че няма да има течове.

Вдигна чаша и отпи дълга глътка. Изглежда се сети за нещо и ѝ подаде чашата си.

— Опитай го. Хубаво шотландско уиски, внесено направо от Единбург. Меко е, а и содата го разрежда.

— Никога не съм пила толкова силен алкохол — призна си тя колебливо.

— Винаги има първи път — уведоми я той.

Бриан сви рамене.

— Добре тогава, на екс — отпи огромна глътка, след което замръзна като статуя, а очите ѝ бяха готови да изскочат, тъй като парливата течност изгори гърлото ѝ. Изпусна рязко дъх и погледна чашата. — Леле, като ракетно гориво е!

— Истинско светотатство? — подигра ѝ се той. — Детенце, това е скъпо питие!

— Не съм дете, на деветнадесет съм — уведоми го тя и отпи нова глътка. — Май не е толкова зле.

Той дръпна чашата от ръката ѝ.

— Стига толкова. Не искам да ме обвинят, че прелъстявам малолетни.

Тя повдигна вежди.

— Така ли смяташе да направиш? — попита весело тя. — Никога не ми стана ясно и все се питам какво ли кара жените да си свалят дрехите заради мъжете. Да се разглеждат статуите в Лувъра не е най-доброто секс обучение, и нека само между нас да си остане, мадам Дюбон май още вярва, че чайките донасят бебетата на дългите си човки.

Той също повдигна вежди.

— Ти си възмутителна.

— Надявам се. Толкова усилия положих, за да стана такава — притихна и го погледна. — По-добре ли си?

Пиърс сви рамене.

— Горещо-долу. Още не съм съвсем пиян, но се чувствам изтръпнал.

Бриан постави пръсти върху голямата му ръка. Тя бе топла и мускулеста, а под маншета на бялата риза се подаваха тъмни косъмчета. Ноктите му бяха широки, гладки, безупречно чисти и внимателно поддържани. Тя ги докосна като омагьосана.

Той сведе поглед върху нейните дълги елегантни пръсти с късо изрязани нокти.

— Не носиш лак — забавляваше се той. — А на краката?

Бриан поклати глава.

— Краката ми са твърде набити, за да добият елегантен вид. И ръцете и краката ми са, за да ми служат удобно, не за красота.

Ръката му се обърна и покри нейната.

— Благодаря ти — каза рязко той, сякаш се дразнеше, че трябва да изрече тези думи.

Тя разбра какво иска да ѝ каже и се усмихна.

— Понякога всички се нуждаем от утеха. Ти не си някой слабак. Силен мъж си и ще се справиш.

Той сви рамене.

— Може и така да стане.

— Разбира се — потвърди убедено тя. — Не трябва ли да се прибиращ? — попита тя и се огледа. — Ей там седи и те гледа една силно изрусена жена, истински хищник. Гледа така, сякаш с удоволствие ще те заведе у вас и ще ти задигне портфейла.

Той се наведе към нея.

— Не мога да се любя — довери й се той. — Прекалено съм пиан.

— Струва ми се, че това изобщо не я интересува.

Той се усмихна мързеливо.

— А тебе? Ако дойдеш у дома с мен, ще вложя всичко от себе си.

— А, не, не и когато си пиан до козирката — отвърна тя. — Първият ми път ще бъде изключителен и върховен, а как може да стане ако мъжът е пиан?

Той отметна глава назад и се разсмя. Смехът му бе хубав, дълбок, бавен и сърдечен. Бриан се зачуди дали във всичко влага толкова много, както когато скърби.

— Както и да е, отведи ме в къщи — каза той, след като смехът му премина. — С теб съм в сигурни ръце — поколеба се, след като остави няколко банкноти на масата. — Но няма да ме прелъстяваш.

Бриан притисна ръка на сърцето си.

— Обещавам.

— Добре тогава — той стана, олюля се леко и се намръщи. — Дори не си спомням как и кога съм дошъл. Господи, май излязох по средата на преговорите за новия хотел!

— Сигурно ще продължават, когато се върнеш — изкиска се тя. — Хайде — хоп, господин Хъгън. Да си хванем такси.

ГЛАВА ВТОРА

Пиърс Хътън живееше в един от най-изисканите парижки хотели. Той измъкна ключа си и го подаде на Бриан, докато минаваха покрай подозрителния портиер. Подозрително ги изгледа и мъжът от рецепцията. Докато вървяха към асансьора той приближи.

— Всичко наред ли е, господин Хътън? — попита направо той.

— Да, Хенри. Пиян съм до козирката — отвърна завалено той. Ръката му придърпа Бриан още по-плътно. — Познаваш ли Бриан, дъщерята на бизнес партньора ми? Тя учи в Париж. Откри ме „При Джордж“ и ме доведе — широка усмивка се разля по лицето му. — Спаси ме от една *femme du nuit*, която страстно копнееше за портфейла ми.

— Ясно — кимна Хенри и се усмихна на Бриан. — Имате ли нужда от помощ, *mademoiselle*?

— Той е доста тежичък, но ще успее да се справя. Нали ще се отбиете да го погледнете по-късно? За всеки случай — добавя тя искрено загрижена.

И последните съмнения на Хенри изчезнаха.

— С удоволствие.

Тя се усмихна срамежливо.

— *Merci beaucoup*. И моля ви, не казвайте нищо повече от *n'ya pas de quoi* — добави бързо тя. — Май с това се изчерпват всичките ми знания по френски, въпреки неистовите усилия на мадам Дюбон.

— Да не учите в *La Belle Ecole*? — възкликна той. — Братовчедка ми също учи там.

Бриан бегло познаваше момичето, което той спомена.

— С черна коса — припомни си тя. — Винаги носи дълъг пуловер, колкото и да е топло — добави през смях тя.

— *Oui* — отвърна Хенри и поклати глава. — Но това *enfant* винаги се оплаква, че ѝ е студено. — Нека ви помогна, *mademoiselle* — настоя той и ги придружи до асансьора.

Помогна им да се качат. Други гости, за щастие, нямаше, освен пиколото и Хенри бързо му нареди на френски да отведе господин Хътън до апартамента.

— Той ще ви помогне — увери той Бриан. — А ние ще положим всички необходими грижи за monsieur — добави тактично той.

Тя се усмихна широко.

— Значи мога да не се притеснявам.

Той кимна, убеден, че това е една много приятна млада госпожица. И каква невероятна руса коса!

Тя се качи с Пиърс, а пиколото ѝ помогна да го отведат до апартамента. Влязоха в огромната спалня, цялата в черно и бяло, цветове, които му подхождаха изключително точно. Леглото беше двойно, с четири колони. Сложиха го да легне на черната кувертюра и той веднага отвори очи и се протегна.

— Чувствам се странно — измърмори той.

— Не се и съмнявам — рече Бриан, благодари на пиколото, а той ѝ се усмихна и излезе.

Черните очи на Пиърс се спряха на порумениялото лице на Бриан.

— Ще ми помогнеш ли да се съблека? — попита той.

Тя се изчерви още повече.

— Ами...

— За всичко си има първи път — напомни ѝ той.

Тя се поколеба. Мъжът беше прекалено пиян, за да се справи сам. Сигурно нямаше и да си я спомня на сутринта.

Развърза обувките му и ги свали, а с тях и чорапите. Стъпалата му бяха хубави — издължени, елегантни и големи. Усмихна се докато заобикаляше леглото, за да му помогне да се изправи. Свали сакото и разкопча ризата. Миришеше на скъп сапун и тоалетна вода, а под ризата бяха скрити широки тъмни гърди. Докосна ги случайно и ръката ѝ потръпна.

— Марго беше девствена — каза тихо той. — Трябваше да я прилъжа да се съблече и въпреки че ме обичаше безумно, отначало се дърпаше, защото щеше да я боли.

Той докосна порумениялото лице на Бриан.

— Вече няма девствени жени. Двамата с Марго винаги бяхме сред изключенията. Истински традиционалисти. Не се бяхме любили, преди да се оженим.

— Би ли си преместил ръката? Така е добре.

Не искаше да слуша всичко това, но по неволя се бе превърнала в пленница. Издърпа ризата му и с усилие си наложи да не се захласва по загорелите мускулести ръце и гърди. Никак не ѝ приличаше на човек, който прекарва дълги часове седнал зад бюро.

— Едва на деветнадесет — въздъхна той тежко. — Ако беше по-голяма, сигурно щях да те любя. Красива си, малката ми. Косата ти ме възбужда. Толкова дълга, толкова гъста! — той пое кичурите с две ръце и ги стисна в шепи. — Сексапилна коса.

— И твоята е хубава — каза тя, само за да поддържа разговора. — Виж, аз май не мога — продължи тя, когато ръцете ѝ спряха на колана му.

— Разбира се, че можеш — прошепна той. Внимателно приласка ръцете ѝ обратно върху колана и ги задържа там, а очите му не се отделяха от лицето ѝ, докато тя се бореше с катарамата. Премести пръстите ѝ на колана. — Сега дърпай — напътстваше я тихо той. Изви гръб, за да ѝ е по-лесно.

Щом дрехата се смъкна от гъвкавото силно тяло, в ума ѝ нахлуха стотици мисли на удивление, възмущение и удоволствие. Той никак не приличаше на картините в Лувъра. Беше красив, като истинско произведение на изкуството. Тялото му беше идеално поддържано. Ситни косъмчета покриваха интимните му части. Тя остави панталоните смъкнати до коленете, а сърцето ѝ биеше лудешки, неспособна да отдели поглед от мъжествеността му.

Добре, че съм пиян, помисли си той в унес, иначе замечтаното ѝ лице веднага щеше да го възбуди.

Това, разбира се, никога няма да се случи. Марго беше мъртва. Той също бе мъртъв, и отвътре, и отвън. Искрата смях, появила се за миг в очите му, угасна. Той се отпусна на възглавницата с дълга въздишка.

— Защо умират хората? — попита тежко той. — Защо не могат да живеят вечно.

Тя се отърси от унеса си и го съблече докрай, а след това метна покривката до кръста му, за да си спести неудобството.

— И на мен ми се иска да знам — призна тя. Седна до него на леглото. Отпусна ръка върху неговата, облегната на гърдите. — Сега трябва да поспиш. Така ще е най-добре.

Той отвори очи, изпълнени с очакване и мъка.

— Тя беше само на тридесет и пет — каза той. — Това не е никаква възраст в наши дни.

— Така е.

Ръката му обгърна нейната и я притисна към покритите с косъмчета гърди.

— Изглежда благородните рицари са и от двата пола — промълви сънено той. — Къде са ти бронята и копието, красива Жана?

— В джоба. Искаш ли да ги видиш?

Той се усмихна.

— Действаш ми добре. Прогонваш облаците — очите му се спряха на лицето ѝ. — Аз, обаче, не ти действам никак добре. Влияя ти ужасно.

— Пих само една малка глътка уиски — напомни му тя.

— А стриптийза? — добави веднага той. — Съжалявам за него. Ако бях трезвен, никога нямаше да допусна да попаднеш в толкова неудобно положение.

— Не беше чак толкова зле. Видях онази картина в Лувъра, и други, разбира се — тя леко се покашля. — Той наистина беше мъничък, нали?

Пиърс се разсмя с нескрито удоволствие.

— Извинявай.

Тя отдръпна ръка и стана.

— Да ти донеса ли нещо, преди да си тръгна?

Той поклати глава. Болката отново се завръщаше, въпреки алкохолния унес.

— Вече съм добре. По-добре се връщай в училището. Имаше ли проблеми, когато избяга от онзи час?

Тя се изкиска.

— Ни най-малко. Другия месец завършвам.

— И тогава какво?

За момент му се стори самотна, но тя успя да прикрие изражението.

— Ами, връщам се в Насау за ваканцията. Но есента ще се запиша в някой университет, каквото и да мислят. Дори ако трябва сама да плащам. Вече съм изостанала с една година и повече няма да чакам.

— Ако те не искат, аз ще поема разноските ти — изгърси той за нейна най-голяма изненада. — Ще ми върнеш парите, когато завършиш.

— Ще направиш това за една напълно непозната?

Той леко се намръщи.

— Напълно непозната ли? — подчерта думите той. — След като вече си ме видяла чисто гол?

Тя не знаеше какво да отговори.

— А ако искаш да знаеш, това си е постижение. До днес Марго беше единствената, която ме е виждала — очите му отново посърнаха и лицето му се изкриви.

Бриан докосна с пръсти бузата му, за да го успокои.

— Завиждам ѝ — каза искрено тя. — Сигурно е много хубаво да те обичат толкова силно.

— Беше взаимно — успя да каже той през стиснати зъби.

— Да, знам — отдръпна ръката си с лека въздишка. — Съжалявам, че не мога да премахна болката.

— Нямах представа колко много ми помогна — отвърна сериозно той. — Денят, когато се видяхме в Лувъра, обмислях как да отида при нея.

Момичето поклати глава.

— Стори ми се толкова самотен и отчаян.

— Така беше. Ти успокои болката. Днес тя отново се върна и ти пак се появи — той се вгледа в светлите ѝ очи. — Никога няма да забравя, че ме изтегли от ръба. От каквото и да имаш нужда, винаги съм насреща. И аз имам къща в Насау, недалеч от Брауър. Ако стане много напечено, винаги можеш да ми дойдеш на гости.

— Ще бъде хубаво да имам приятел в Насау — призна тя.

Той присви очи.

— Аз нямам приятели. Поне преди нямах — засмя се с леден глас. — Ти си доста странен приятел за мъж на моята възраст.

Бриан се усмихна.

— И аз си помислих същото.

— Ще започнат да говорят.

— Да говорят като искат.

Хвана ръката ѝ и поднесе дланта към устата си. Устните му бяха твърди и хладни до влажните ѝ пръсти.

— Ще се видим отново, Бриан.

— Знам.

Тя се изправи, а погледът ѝ спря на едрото мургаво лице.

— Трябва да гледаш напред — каза нежно тя. — Някой ден вече няма да ти се струва толкова трудно. Сигурно има неща, които не си направил, а си имал желание да ги завършиш, неосъществени идеи, проекти.

Той се изпъна леко.

— През последните две години се грижех за Марго, докато ракът я съсипваше. Никак не е лесно да се научиш да живееш сам. А няма кой да се погрижи за мен.

Тя отвори широко очи.

— Не гледай към мен. Аз съм напълно независима.

Очите му потъмняха.

— Ти си истинско чудо — призна неочаквано той. — Може би ангелите хранители наистина съществуват, а ти си моят. Но всичко е свързано. Тогава аз трябва да съм твоят. Избери си, който колеж искаш. Ще те вкарам в него, дори и да е Оксфорд. Навсякъде имам връзки.

Тя погледна учудено.

— Не приличаш много на вълшебната фея.

— Външният вид лъже. Никога не съм виждал и изповедник с дълга руса коса.

Тя се разсмя.

— Тръгвам си.

— Върви. Благодаря ти — добави той.

— Няма проблем. Струва си да бъдеш спасен от самия себе си.

Тя застана до вратата на спалнята и се обърна, вече не толкова весела.

— Всичко... всичко ще бъде наред при тебе, нали? — попита тя.

— Искам да кажа, няма да направиш нещо...

Той се повдигна на лакът.

— Нищо няма да направя — обеща сериозно той.

Тя направи несигурно движение.

— Пази се.

— И ти — отвърна той.

Бриан отвори вратата и се поколеба.

— Знам, че не ти се тръгва — гласът му бе дълбок и малко рязък.
— Но трябва.

Погледна го през рамо с огромните си любопитни очи.

— Не те разбирам — промълви притеснено тя.

— Научихме един за друг много повече, за много по-кратко време, отколкото другите — обясни той. — Това е връзка, която никога преди не съм създавал — усмивката му стана суха. — Не се и опитвай да разбереш. Истинското приятелство се среща рядко. Просто го приеми.

Тя се усмихна.

— Добре.

— Почакай малко. Подай ми панталона.

— Да не мислиш да тръгнеш с мен? — изрече тя на един дъх, докато му го подаваше.

— Ама че смешно момиче — измърмори мрачно той. — В това състояние сигурно ще падна в асансьорната шахта. Не, разбира се. Искам да ти дам нещо.

— Ако искаш да ми плащаш...!

— Ще престанеш ли да ми се блещиш? — изръмжа той докато вадеше визитка от джоба си. Хвърли я върху кувертюрата.

— Това е личният ми номер тук в хотела. Ако имаш някакви неприятности, ако имаш нужда от мен, обади се.

Тя я вдигна и го погледна.

— Извинявай, разбрах те погрешно.

— И за какво, според теб, трябва да ти платя? — попита раздражено той. — Типът жени, за които мислиш, вършат повече неща от едно сваляне на панталон.

Тя пое шумно въздух.

— Изчезвай — нареди той. — И си вземи изкривения мозък с теб, лошотийо!

— Престани да ме наричаш как-ли-не — каза надменно тя. — И мозъкът ми не е изкривен.

— Да, бе!

Тя прибра визитката в джоба на роклята и му се усмихна.

— Вече си по-добре щом пак започна да ръмжиш. Сега вече наистина си тръгвам.

— Много хубаво, щом измисляш само обиди.

Тя го погледна гневно от вратата.

— А искаш ли да се върна „При Джордж“ и да ти пратя онази с многото червило, за да се запознае с портфейла ти? Сигурна съм, че е наясно какво да направи, когато ти свали панталона.

— Гледай ти, каква развратница — обвини я той.

— А в най-скоро време ще се науча какво да правя и тогава да внимаващ!

— Бриан.

Тя се обърна.

— Какво?

Лицето му беше сериозно.

— Внимавай с преподавателите си за тези умения. Много внимавай!

Тя отметна глава назад.

— Не се притеснявай. Вече имам някого наум.

— Така ли? И кой е той?

Тя излезе от стаята и промуши глава през пролуката.

— Ти, когато имаш време, след като преодолееш мъката си — отвърна тихо тя. — Мисля, че чакането ще си струва.

И докато той се съвземе от шока, тя затвори вратата.

Насау бе препълнен с туристи. Те се разхождаха по брега от новия комплекс край Кораловия залив чак до града. Пъстри евтини автобуси се промъкваха в движението, едва избягвайки сблъсъка с мотопеди, коли и пешеходци. Бриан се шляеше из пазара на кея Принц Джордж и се любуваше на многоцветните сламени кошници, шапки и кукли, но единствената ѝ покупка бе новата шапка от колосан лен с бродирани алени цветя на периферията. Докато плащаше, се усмихна широко на продавачката, а след това се премести, за да погледа презокеанския параход от Щатите, който излизаше със сложна маневра от залива. Никога нямаше да ѝ омръзне да наблюдава как огромните плавателни съдове влизат и излизат от пристанището. Често акостираше и някой военен кораб, като американския самолетносач в самия край. Моряци, отправени се към доковете, се промъкваха през групите туристи, или спираха, за да се полюбуват на някоя красива брюнетка, която се качваше на екскурзионна лодка с прозрачно дъно.

Вече беше време за обяд, но на Бриан не ѝ се прибираще. Не че някой би нарекъл вилата на Кърт дом, освен майка ѝ и бебето, което ѝ беше наполовина брат. Никълс, вече на годинка, бе безценното съкровище на майка си.

Бриан прекарваше възможно най-малко време във вилата. Кърт бе поканил свой бизнес партньор от Близкия Изток, почти на възрастта на Пиърс. Мъжът бе висок, слаб, мургав, с белези на едната хлътнала буза, които му придаваха застрашителен вид. Бриан не го бе срещала преди, но вече ѝ се искаше да не се бе прибирала. Говореше се, че Филип Сабон има доста извратен вкус към млади невинни момичета. Той беше богат член на правителството на някаква слабо развита арабска държава. Майката на Сабон бе от арабски произход, а за баща му се твърдеше, че е френцузин, но от турски произход. Много малко се знаеше за тъмното му минало. Казваха, че има милиони, но пред Бриан говореше за младите парцаливи просяци в бордеите на Багдад, сякаш сам бе изпитал живота им. Ако не бяха отблъскващите слухове за него, на Бриан сигурно щеше да ѝ е приятно в компанията му.

Кърт се стараяше при всяка възможност да сближи Бриан и Сабон. Филип винаги се държеше добре, но от начина, по който я гледаше, я побиваха тръпки. Той настояваше Кърт да инвестира в някакъв проект в родината му Куаи, притисната между няколко други малки държави в Персийския залив. Куаи бе единствената страна, която до този момент не бе разработила петролните си залежи. Владетелят, стар шейх, бе толкова възрастен, че си спомняше европейското управление и не искаше и да чуе повече за него. Сабон бе успял да го убеди, че беднотията е твърде широко разпространена, за да се пренебрегва. Сабон притежаваше свой остров, Джамеел, до бреговете на Куаи. Името, обясни той на Бриан, на арабски означава „хубав“.

Очевидно Сабон бе успял да придума Кърт да се свърже с петролен консорциум от негово име и дори да проучи начини за разработване на петролните залежи в бедната страна. Като високопоставен министър, а много твърдяха, че е купил кабинета, Сабон имаше достатъчно власт, за да прокара каквато сделка пожелае. Контролиреше всички петролни залежи в страната и бе дал на Кърт частични права, а Кърт изпрати минни инженери, за да проучат потенциала на тези необработвани територии. Начинанието се оказа

успешно. Инженерите откриха огромни количества природен газ и нефт под горещите пясъци. Имаше нужда само от още пари за оборудване при сондирането, тъй като петролната компания бе единствената, изявила желание да финансира частично сондажните работи, а държавната хазна на Куаи не можеше да поеме подобни разноски. На Бриан всичко това ѝ се стори странно, но Кърт нехаеше, тъй като му бяха обещани половината ресурси в страната.

Кърт и Сабон бяха обединили капиталите си, а Кърт от своя страна привлече в начинанието и петролния консорциум. Кърт бе вложил почти цялото си богатство в тази сделка, уверен, че тя ще го издигне сред мултимилionерите. Трябваше на всяка цена да задържи Сабон, за да осъществи замисъла си до край. Сабон на свой ред бе намекнал, че друг богаташ, негов приятел, с удоволствие ще заеме мястото на Кърт. Кърт пък бе заложил прекалено много, за да може да си позволи да се оттегли. Междувременно бе забелязал, че Сабон е увлечен по Бриан. Ако трябваше да използва Бриан за примамка, нямаше да има никакви задръжки, нито пък смяташе да я пита за мнението ѝ.

В Насау се носеха много клюки за перверзиите на Сабон. Начинът, по който той я погледна, когато ги запознаха, я накара да се почувства сякаш я е опипал цялата. За него резервираността на момичето се превърна в истинско предизвикателство. А тя се страхуваше. Имаше нещо в тъмните му настойчиви очи, което я стряскаше. Беше галантен и се държеше с достойнство, а не беше лишен и от чар, но нещо я караше да се съмнява в слуховете, въпреки че не можеше да улови какво е то. Приличаше ѝ на айсберг, защото истинският му характер бе грижливо прикрит зад непробиваем щит резервираност. Хората говореха, че е перверзен тип, но Бриан не откри нищо, което да ѝ подсказва това. Сабон винаги се държеше настрана от другите, винаги предпочиташе да остане сам. Търсеше Бриан и я наблюдаваше притихнал, но в нито един от жестовете му не се долавяше неуважение или похот. Може би, мислеше си тя, неопитността не ѝ позволява да види истинския Сабон.

Беше чувала, че Сабон е враг на Пиърс Хътън, който бе заклеил на публично място помощта, оказана от Сабон на страна, на която непрекъснато се налагаха санкции от цял свят, поради агресивната ѝ политика. Според Пиърс, Сабон се интересуваше

единствено от политическа поддръжка в региона и затова парадираше с приятелството с другата държава. Търси богатство и власт и не се интересува как ще ги постигне. *В това отношение си приличат с Кърт Брауър*, помисли си Бриан. Кърт нямаше нито съвест, нито чувство за мярка, когато ставаше въпрос за пари. Имаше нещо доста мътно в доходите му. Не вършеше почти нищо, въпреки че бе свързан с добива на петрол. На Бриан, хората, които го посещаваха изобщо не приличаха на сондьори. По-скоро имаха вид на... убийци.

Беше изнервена от продължителното присъствие на Сабон във вилата и от погледа, с който непрекъснато я следеше. Прекарваше дълги часове навън. Майка ѝ смяташе, че си въобразява за увлечението му, а Кърт никак не се вълнуваше какво е намислил приятелят и съдружникът му, стига да има финансова полза. Бриан не намираще подкрепа от никого в тази елегантна къща в залива.

Пиърс Хътн се бе върнал на острова преди три месеца, но Бриан го видя само веднъж, миналата вечер, на веселото парти с маски, където я заведоха майка ѝ и Кърт. Беше унесен в някакъв служебен разговор. Изглеждаше много по-добре, но в очите му все още бе стаена тъга. А когато видя Бриан, се почувства неудобно.

Спомни си, как се приближи усмихната към него, а той я погледна намръщено и ѝ обърна гръб. Заболя я повече от всичко неприятно, случило се в последните години. Вероятно я е смятал за приятелка само докато е бил пиян. Намекът му бе ясен и тя го избягваше цялата вечер. Не размениха нито дума. Така беше по-добре, тъй като Сабон мразеше Пиърс, а Кърт не би направил нищо, за да го ядоса. Нямаше вероятност семейство Брауър да поканят Пиърс на гости, докато Сабон е във вилата.

Докато разглеждаше тълпата на кея Принц Джордж, тя си спомни, че мисълта за враждебното настроение на Пиърс я държа будна цяла нощ. *Колко глупаво*, мислеше си тя, *да си въобразяваш, че той е говорил сериозно, след като е изпил половин бутилка уиски*. Наистина беше наивна за двадесетгодишно момиче. Помнеше ясно последния си рожден ден. Прекара го с Пиърс. Тази година нямаше приятни спомени. Майка ѝ и вторият ѝ баща ѝ подариха перлена огърлица, а приятелката ѝ Кара Харви ѝ изпрати шал от Португалия, където прекарваше лятото с родителите си и имаше неприятности с португалски благородник убеден, че е решила да прелъсти по-младия

му брат. Като се изключи подаръкът на Кара, рожденият ден бе протекъл съвсем безлично.

Сабон искаше да организира парти в нейна чест, но тя бързо измисли причина, за да отиде в града. Вече си представяше как я отвличат и продават като робиня на този развратник. Слуховете за него включваха и отвличане.

Вятърът разроши русата ѝ коса, стелеща се по раменете на розовото яке, комбинирано с бели бермуди и сандали. Носеше раничка, за да не се притеснява от дамска чанта и се чувстваше млада и волна. Ако не беше такова положението у дома, Насау щеше да е просто една мечта. Беше великолепно.

Докато наблюдаваше как големият бял презокеански параход маневрира с помощта на два катера, усети, че някой е застанал точно зад нея и я наблюдава. Обърна се и срещна погледа на Пиърс, безупречно елегантен в бели панталони и жълта плетена блуза. Беше пъхнал ръце в джобовете си. В черните му очи все още бушуваха стихии, но в този момент бяха приковани върху лицето ѝ.

— Здравейте, господин Хътън — поздрави любезно усмихнатата тя. Точно така би се усмихнала на повечето познати.

Той разбра. Широките му рамене се раздвижиха, когато погледна към кораба.

— Трябваше да забавлявам един американски бизнесмен — кимна той към кораба. — Току-що си тръгна. Това е корабът му.

Тя не знаеше какво да каже. Само кимна притеснено, обърна се и тръгна по кея, а вятърът развя дългата ѝ коса. Знаеше, че той не иска да има нищо общо с нея. Беше ѝ го показал ясно на партито, а тя бе готова да се съобрази с него.

— Я спри, по дяволите!

Тя замръзна на място, но не се обърна.

— Да? — попита тя.

Покрай тях се разхождаха туристи, увлечени в разговори и жестикулираха весело. Наблизо, един от собствениците на лодки пееше мелодия от Антилските острови, като се надяваше да привлече повече клиенти. Бриан почти не чуваше глъчката. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя самата потръпваше. Усети топлината на тялото му на гърба си.

— Опитвах се да забравя Париж — каза след минута той.

— И ти като Хъмфри Богарт — отвърна сухо тя.

— Какво? А! Да! — той се разсмя. — Разбрах.

Обърна се към него и изправи рамена.

— Виж, не ми дължиш нищо. Не искам нито награда, нито вниманието ти. Добре съм. Мисля, че Кърт ще бъде особено щастлив да ме изпрати в колеж, само и само да не се мотая тук.

Той присви очи.

— Местните клюкари не са на това мнение. Чува се, че те готвят за новия му бизнес партньор. Ще стане нещо като семейна сделка.

Тя пребледня, но не трепна.

— Сериозно?

— Не извъртай — каза нетърпеливо той. — Знам всичко, което става в Насау.

Усети, че ѝ прилява. Кърт не ѝ беше казал нищо, но всички на острова знаеха, че е така. Тя изпъна рамена.

— И сама мога да се грижа за себе си.

— На деветнадесет години?

— На двадесет — поправи го тя. — Рожденият ми ден беше тази седмица.

Той изсумтя.

— Добре, може и да не си съвсем дете. Може и да знаеш как да се грижиш за себе си, докато си в собствената си категория. Но, миличка, да се противопоставиш на Кърт Брауър е все едно да се изправиш срещу Сити Хол, а същото е и със Сабон.

— От опит ли го знаеш?

Той повдигна едната си вежда и се усмихна. Не искаше да ѝ разказва, че веднъж вече се е сблъсквал с Брауър при една мътна сделка, свързана с петрол, докато Брауър бе свързан с терористична групировка, която трябваше да снабдява с оръжие като отплата за нападение над петролните танкери на свой съперник. Шефът на охраната на Пиърс, Тейт Уинтроп, бивш служител на тайните служби, бе възпрепятствал замисъла на Брауър. Уинтроп бе чистокръвен индианец сиукс с неясно минало и приятели сред най-високоставените хора във Вашингтон, окръг Колумбия. Имаше си източници, каквито дори Пиърс нямаше.

Той се усмихна на Бриан.

— Не съм казал, че не мога да победя. Казах, че ти не можеш да постигнеш нищо. Къде се разбърза?

— Реших да си облека банския и да се попека на брега. Кърт притежава хотела Британи бей. Мога да използвам базата и винаги си държа бански в офиса.

— Ела у дома с мен. Имам частен плаж. Можеш да плуваш там. Спомни си отношението му предишната вечер и се поколеба.

— Наистина ли искаш?

— Не — каза веднага той. — Но имаш нужда от някого и май в момента съм единствен на разположение.

Тя се изчерви от възмущение.

— Много ти благодаря.

— Не си тръгвай — добави с въздишка той, а очите му омекнаха докато я гледаше. — Ти си всичко, което имам.

Думите му я разтърсиха. Това бе най-изумителният мъж. Казваше толкова невероятни неща в най-необичайните моменти.

— Казах ти — добави той, — че нямам семейство. Бях единствено дете, а след като Марго пометна, повече никога не забременя. Като изключим братовчедите в Гърция, Франция и Аржентина, а всички са ми далечни братовчеди, нямам семейство. Нито пък близки приятели.

Отново напъха ръце в джобовете и се вгледа някъде над тюркоазните води на залива.

— Бриан, наистина ли мислиш, че някой щеше да го е грижа ако ме бяха ограбили онази нощ, когато се напих? Мислиш ли, че някой щеше да му е мъчно ако бях умрял?

— На мен — отвърна тя.

— Да, знам. Това не прави нещата по-лесни. Твърде млада си.

— А ти си твърде стар — отвърна тя с усмивка. — Всъщност има ли значение?

Черните му очи я загледаха с искрено забавление.

— Май няма. Хайде! Колата е там.

ГЛАВА ТРЕТА

Във вилата на Пиърс се влезаше през висока порта от ковано желязо, задвижвана с дистанционно, което той винаги държеше в колата си. От двете страни на павираната алея се извисяваха разперени пинии и любовна стрела, богато обсипана с цветове. Покрай пясъчната ивица, опасваща алеята, искреше пъстрият хибискус, сред който се открояваха кръглите листа на морски грейпфрут, използвани според легендите за храна на робите в дните на пиратските нападения.

Две огромни немски овчарки живееха в колиба до къщата.

— Това са Кинг и Тартар — Пиърс посочи кучетата, докато минаваха покрай оградата, зад която ги държаха. — Нощем ги пускат в градината. Не бих рискувал да се сблъскам с тях.

Тя се усмихна.

— В счетоводните ти отчети не фигурира графа случайни рискове.

— Не. Но си имам шеф на охраната, пред който екипът по сигурността на Белия дом е като група аматьори — той я погледна. — Някой ден ще ви запозная. Той е сиукс.

Веждите ѝ се вдигнаха от учудване.

— Индианец?

— Казва се „коренен жител“ — поправи я той с усмивка. — Никога не го наричай „индианец“. Говори свободно пет езика и има степен по право.

— Май не става въпрос за обикновен шеф на охраната.

— Съвсем не. Все още има много неща, които не знам за него, въпреки че работим заедно вече три години.

Той спря пред къщата. Докато подаваше на Бриан ръка, за да слезе от колата, мъж на средна възраст, очевидно от някоя средиземноморска страна, излезе, усмихна им се и седна зад волана.

— Артър — поясни Пиърс и махна на мъжа. — Обикновено го използвам за шофьор. Той ще остави колата в гаража. А това е Мери — добави той и се усмихна на чернокожата жена, също на средна възраст,

която им отвори вратата. — Винаги е работила тук. Никой на този свят не готви морски деликатеси като нея.

— Никой, освен майка ми — съгласи се Мери. — Как си млада госпожице?

— Благодаря, добре — отвърна Бриан с усмивка.

— Някой да ме е търсил?

— Само господин Уинтроп, но каза, че не е спешно.

— Добре. Ще сме при басейна.

— Да, господине.

Мери затвори високата дървена врата след тях и Пиърс поведе Бриан по прохладна, подобна на аркада алея, която ги отведе до огромен басейн, откъдето се виждаше океана.

Тя заслони очи от слънцето и погледна към връзания нос, където вятърът поклащаше пиниите, а две лодки стояха закотвени.

— Толкова е тихо и спокойно тук — прошепна тя.

— Затова ми харесва.

Тя се обърна към него. Той придърпа стол с меки възглавнички към масата от ковано желязо и я покани да седне.

— Много ли време прекарваш на басейна? — попита любопитно тя.

— Не. Мога да плувам, но не обичам много. Предпочитам да се пека тук, особено когато трябва да помисля за нещо.

Той се обърна към Мери, която донесе табличка със сладкиши и две високи чаши пълни с млечна напитка.

Мери остави подноса на масата, усмихна им се и ги остави край басейна.

— Сладкишите на Мери са великолепни — отбеляза той и посегна към чашата. — Вземи си.

Тя посегна към едно от парчетата и го опита с истинска наслада.

— Страхотно е! — възкликна тя.

— Мери твърди, че ванилията им придава този изключителен вкус.

Бриан се пресегна за напитката, отпи и с учудване разбра, че няма алкохол.

Забелязал изражението ѝ, той се засмя.

— Не разрешавам на малолетни да пият алкохол, дори и в Насау — измърмори той.

— Аз не съм малолетна — натърти тя.

— Още не си на двадесет и една — отвърна той. Черните му очи се плъзнаха по младежката ѝ фигура, чак до лицето, а ръката му не помръдна от чашата.

— Още си млада. Много млада.

— Дължи се на добре прекараното ми детство — отвърна тя.

Очите ѝ се стрелнаха към него, подобно на внимателно проучващи пръсти.

— А ти на колко години си? — попита рязко тя.

Гъстите му вежди се повдигнаха.

— По-стар съм от теб.

Тя сбърчи нос.

— Колко по-стар?

Той сви рамене и отпи.

— Много по-стар.

Тъмните му очи срещнаха нейните.

— Почти два пъти на твоята възраст.

— Не ти личи — каза тя съвсем искрено. Тялото му бе на мъж, поне десет години по-млад и само по слепоочията му се забелязваха сребърни нишки. Бриан се усмихна хитро. — Сигурно много не си се замислял дали да ме прелъстиш?

Веждите му отново се стрелнаха нагоре.

— Моля?

Тонът му би накарал някоя по-притеснителна жена да се свие, но Бриан дори не трепна.

— Говорихме за това в Париж — напомни му тя. — Ти беше твърде пиян тогава и сигурно не си спомняш разговора ни. Тогава ти казах, че ще те чакам — тя се усмихна игриво. — И все още чакам, нищо че изкушението беше голямо.

Не искаше да ѝ задава този въпрос, но думите му се изплъзнаха.

— Какво изкушение?

— Имаше един много красив португалски благородник, мой съученик. По-голям от нас, много възпитан, много точен. Всички бяхме луди по него, но у дома го чакаше годеницата му — тя поклати глава. — Горката Кара.

— Коя е Кара?

— Най-добрата ми приятелка. От Тексас е. Това лято е в Португалия при сестра си и познай с чий брат се забъркала сестричката?

— С брата на благородника.

— Бинго. Май се е разразила истинска война още щом е слязла от кораба — тя поклати глава. — Кара никога не е харесвала Раул — спомни си тя. — Не можеха да се понасят.

— Но ти го харесваше.

Тя кимна и поклати глава.

— Много. Винаги беше мил с мен.

Той се разсмя гърлено, а в очите му се появи израз, който тя не можа да определи.

— Защо се смееш? — попита тя.

Погледна я странно.

— Мислиш ли, че аз съм мил? — попита меко той.

Бриан бе озадачена.

— Мил? Ти? Боже господи, та ти си хищна акула.

Смехът му стана по-силен, по-дълбок и весел.

— Поне си откровена.

— Старая се да бъда — погледна към чашата си с въздишка. — Знаеш ли, Филип Сабон не ме оставя на мира — каза тя с известно неудобство. — Искаше да прави парти за рождения ми ден на яхтата си, а пастрока ми беше страшно въодушевен. Отказах и сега той не ми говори. Но ги чух двамата да си говорят и не ми беше много приятно.

Нямаше нужда да я пита от къде идва интересът на Сабон. Вече знаеше. Разклати леда в чашата си и отпи.

— Чувал съм, че Сабон има слабост към девствени момичета — каза той. — Няма да ти обяснявам какво се говори, че прави с тях. Но няма да позволя подобно нещо да се случи с теб.

Загрижеността му я зарадва и тя се усмихна.

— Благодаря ти. Можеш ли да ми преотстъпиш шефа на охраната си за няколко дни? Искам да съм сигурна — добави тя полу на шега.

— Сам ще се погрижа — отговори той, без да се усмихва. Очите му се присвиха, съсредоточени на младото ѝ лице. — Можеш да останеш тук, докато си тръгне. Чух, че има заплаха за сигурността от

съседна бедна страна, където няма нефт. Изглежда искат да сложат ръка на неговия.

— Също и вторият ми баща — уведоми го тя.

— Той е почти пред фалит, след като вложи толкова много в добива на петрол при Сабон. Привлече и други инвеститори, за да му помогнат. Ако военният преврат успее, ще трябва да си търси място на някой ъгъл, за да продава моливи. Или да се гмурка, за да вади рапани — добави на шега Пиърс.

— Едва ли. Не може да плува.

— Сделката му не е много блестяща — промърмори замислено Пиърс. — Истинска сделка с дявола — тъмните му очи отново се стрелнаха към нея. — Ти май се явяваш като допълнителна гаранция.

Тя се изчерви.

— Само през трупа ми.

Той не каза нищо. Мислеше усилено, и то за неприятни неща.

— Как стана така, че Брауър ти стана втори баща? — попита след минута той.

— Майка ми е много красива — отвърна простичко тя. — Аз съм само бледо копие. Тя продаваше бижута в един скъп магазин и той влязъл за подарък. Мама казва, че било любов от пръв поглед — Бриан сви рамене. — Както и да е. Татко беше починал преди няколко месеца и тя се чувстваше самотна. Не чак толкова самотна, че да стане любовница на богаташ — добави тя с лека усмивка. — За нея беше или брак или нищо и той се ожени за нея — тя въртеше чашата в ръцете си. — Имат си син и той е зеницата на окоето на майка ми.

— Брауър добре ли се държи с нея?

— Не — отвърна тихо тя. — Мама се страхува от него. Не съм сигурна, че я е удрял, но когато се прибере, тя става нервна. Сега се грижи за бебето и не му противоречи както в началото, когато се ожениха.

— Говори ли ти за него.

Тя поклати глава.

— Кърт много внимава да не ни оставя заедно за дълго.

Погледите им се срещнаха.

— Още от самото начало не го харесвах, но мама мислеше, че е защото се ожени толкова скоро след смъртта на татко.

— Брауър не става за рицар на бял кон — измърмори той.

Тя го погледна.

— Знаеш нещо за него, нали?

— Знам, че действа подмолно и е непочтен, и е готов на всичко за пари — заяви той. — От известно време сме съперници. Преди няколко години загуби много заради мен и никога няма да забрави случката. Ако има списък с враговете си, сигурно името ми е сред първите места.

— Ще ми кажеш ли какво е станало тогава?

Не му се искаше да ѝ разказва, но прецени, че тя трябва да знае истината за втория си баща.

— Опитваше се да сключи сделка с терористична групировка, която да нападне петролна платформа и така да причини екологична катастрофа.

— Защо? — попита изумена тя.

— Не разбрах точно. Кърт винаги действа на тъмно и сделките му са тайни. Разбрах, че един от враговете на Кърт го е заплашил. Кърт преценил, че ако нещата изглеждат така, сякаш човекът е престъпно незаинтересован от екологията на планетата, ще го дискредитира и бизнесът му ще се провали. А планът му щеше да успее.

— Ти ли оправи нещата?

— Тейт Уинтроп — отвърна той с лека усмивка. — Шефът на сигурността ми има връзки навсякъде и успяхме да провалим сделката. Брауър така и не разбра как е станало, но подозира, че аз стоя зад провала му.

— Вие двамата да не се състезавате?

Той отпи и се разсмя.

— Всъщност, не. Аз съм в петролния бизнес, но се занимавам предимно със строеж на платформи. Кърт има дял във фирма превозвач на петрол. Въпреки това има доста неуредени сметки с мен и вече чух разни завоалирани заплахи за най-новия ми обект. Не мога да си позволя екологична катастрофа. Прекалено много съм вложил в строежа на платформата и на нея е монтирано всичко необходимо, за да се предотвратят евентуални течове. Изпратил съм Уинтроп и някои от хората му да охраняват, докато работата потръгне. За всеки случай.

— Къде се намира?

— В Каспийско море — отвърна той. — Там има много нефт, но повечето сондъори не искат да се занимават, заради несигурната

обстановка в Близкия Изток. Нефтът или трябва да се прекарва по нефтопроводи през неприятелска територия или да се превозва с танкери. Но в момента водим преговори и ако имаме късмет, ще се споразумеем така, че да е изгодно за всички.

— Звучи сложно.

— Така е. Много внимаваме с околната среда. Не искам да причиня нефтен разлив. Не заради лошото отношение след това. Не проявявам никаква търпимост към хора, които са готови да пожертват планетата, за да напълнят банковата си сметка.

Бриан му се усмихна.

— Нищо чудно, че те харесвам.

Той също се усмихна. Тя беше умна и сякаш всичко около нея искреше. Харесваше я. Но нямаше да позволи това чувство да излезе от контрол. Трябваше да се опита да мисли за нея като за дете.

— Не ядеш от сладкиша — отбеляза той. — Не обичаш ли сладки неща?

— Напротив, обичам, но сега не съм гладна — призна си тя. — Тревожа се заради Сабон.

— Престани да се притесняваш. Аз ще се справя с него.

— Той е много богат — прошепна притеснено тя. — Притежава цял остров някъде по крайбрежието на Близкия Изток. Казва се Джамеел.

— Аз имам два острова — изкиска се той. — Единият е край брега на Южна Каролина, и един тук, от Бахамската верига.

— Наистина ли? — Бриан беше силно впечатлена. — Те населени ли са?

Той поклати глава.

— Нито населени, нито разработени. Те са ми дивите убежища — усмихна се на унесеното ѝ изражение. — Някой ден ще те заведе и ще ти ги покажа.

Сърцето ѝ подскочи и тя въздъхна от удоволствие.

— Колко хубаво!

Пиърс проследи овала на лицето ѝ замислено. Изражението му стана по-строго.

— Ще ми бъде приятно — той остави празната си чаша на масата. — Разкажи ми за баща си. С какво се занимаваше?

— Работеше като кредитен инспектор в банка. Не беше нито красив, нито блестящ, но имаше добро сърце и много ме обичаше — очите ѝ се натъжиха, докато си спомняше. — Мама никога нямаше време за мен, дори когато си беше у нас. Работеше шест дни в бижутерията и винаги ѝ се струваше, че татко не ѝ осигурява стила на живот, който заслужава. За нея той беше неудачник и тя все му го повтаряше.

Бриан направи гримаса.

— Един ден тръгна както обикновено на работа, а веднага след обяд ни се обадиха по телефона. Казаха, че тръгнал към някакъв офис за среща с един от вицепрезидентите и там просто паднал. Почина от сърдечен удар. Не успели да го спасят.

— Съжالياвам, сигурно ви е било много трудно.

— Да, трудно беше. Мама не скърбеше истински. Само след три месеца се появи Кърт и изведнъж се оказа, че семейството, на което разчитам, вече го няма.

И двамата замълчаха.

— Никога не съм имал семейство — Пиърс пръв наруши мълчанието. — Родителите ми починаха още когато бях в началното училище. Самолетна катастрофа. Заминах за Америка при дядо ми по бащина линия. Той имаше малка фирма за транспорт на петрол и още по-малка строителна фирма. Първата работа, която започнах беше на строеж. Научих занаята от най-ниското стъпало. Дядо никога не ме глезеше, но много ме обичаше. Беше грък, голям традиционалист, дори и след като стана натурализиран американец.

Той се разсмя при спомена за строгия възрастен мъж.

— Обичах го толкова много, и грубостта му, и всичко.

— Фамилията ти не прилича на гръцка — отбеляза тя.

— Името било Певрос, а след това той го променил на Хътън, на името на богато семейство в Щатите, за което прочел — отвърна той. — Искал да бъде истински американец. Аз все още имам френско гражданство, но винаги мога да стана американски гражданин, тъй като половината си живот съм прекарал в Нова Англия.

— Каза, че дядо ти имал малка строителна фирма — спомни си тя. — Твоята е огромна международна компания.

Той повдигна рамене.

— Имах усет към сливанията и това беше много важно. Щом навлязох в работата, нищо не можеше да ме спре. Продадох петролните танкери и вложих парите в организация, която стана ядрото на цяла една империя — очите му се присвиха, докато я наблюдаваше. — Бащата на Марго имаше верига компании в цяла Европа за монтиране на инсталации — разказваше той. — Сливането доведе до брак и десет от най-щастливите години в живота ми.

Лицето му сякаш се бе превърнало в камък.

— Мислех си, че тя е безсмъртна.

Бриан се пресегна спонтанно и покри ръката му със своята.

— Татко все още ми липсва — каза тихо тя. — Опитвам се да си представя колко ти е трудно.

Ръката му се стегна. След това я отпусна и хвана нейната в топлата си силна длан.

— Тази твоя сила ми даде желание за живот — каза той, без да изпуска погледа ѝ. — Ако не ме беше завела в хотела онази нощ в Париж, кой знае как щях да свърша.

— Аз знам — промърмори тя. — Щеше да си в прегръдките на онази мощна блондинка и без портфейл.

Той се разсмя.

— Сигурно. Бях прекалено пиан и не ме интересуваше какво ще стане — очите му станаха по-топли. — Радвам се, че беше при мен.

Тя преплете пръсти с неговите.

— И аз се радвам, че бях с теб.

Очите му потъмняха, докато се взираха в нейните. Палецът му лениво погали дланта ѝ. Тя усети тръпка по цялото си тяло, сякаш Пиърс гладеше голата ѝ кожа, а не просто дланта.

Той веднага усети реакцията и пръстът му описа по-широка дъга. След смъртта на Марго не бе пожелавал друга, а едно невинно момиче едва ли бе най-подходящият избор. Но с нея се чувстваше великолепно, като цар, особено когато го погледнеше с тези меки поглъщащи очи и когато потръпваше при най-лекия допир на ръката му.

Бриан едва дишаше. Тя го гледаше, а допирът му я изгаряше.

— Имаш ли нещо против да спреш? — попита тя с тъничък гласец.

— Защо? — отвърна меко той.

— Защото усещам дори болка на едно място, което няма да спомена — прошепна сковано тя.

Ръката му стисна меките ѝ пръсти. Вече не мислеше за това кое е редно, и кое не. И той самият изпитваше болка и трябваше да я притъпи, преди да го е надвила.

— Ами ако ти призная, че аз изпитвам същата болка? — промълви дрезгаво той, без да изпуска погледа ѝ.

— На същото място ли? — попита без капчица неудобство тя.

— Каж ми къде те боли? — продължи играта той.

— Южно от пъпа — отвърна тя с пресъхнала уста. — И гърдите — добави с дрезгав глас.

Очите му се плъзнаха към тях с неприкрит интерес и той видя щръкналите зърна под тънката блуза. Бриан шумно си пое дъх.

— Никой не ме е гледал и докосвал така — прошепна тя, когато забеляза къде са се спрели очите му. — Всичко е добре запазено.

Стори му се, че светът се разпада. Трябваше да престане да я гледа, да мисли за нея, да я желае. Преди да дойде в Насау, бе успял да я изхвърли от мислите си. След това я видя отново и всички забранени копнежи нахлуха неканени, въпреки че не я беше виждал месеци наред.

Пръстите му нежно потриха нейните.

— Аз съм на тридесет и седем — изрече твърдо той.

— И какво от това? — попита тя, останала без дъх.

— Ти още не си пълнолетна.

— Това са само извинения — отвърна с дрезгав глас Бриан. Устните ѝ се отвориха, защото неспиращите ласки щяха всеки миг да спрат сърцето ѝ. — По дяволите, няма ли да направиш нещо? Каквото и да е!

Очите му се присвиха докато я наблюдаваше.

— Мери е в къщата, а Артър ще се появи всеки момент.

Тя простена.

Пиърс тихо изпъшка и я погледна ядосано. Отдръпна рязко ръка, стана и ѝ обърна гръб, налагайки си да не я сграбчи в прегръдките си още в този миг. Пъхна ръце в джобовете си и се намръщи, когато видя, че възбудата, с която не можеше да се пребори, е съвсем очевидна.

Марго бе единствената жена, която му бе действала мигновено. Изглежда бе станал невнимателен след дългото въздържание, а също и

уязвим. Трябваше да заличи от живота си това невинно дете с огромни учудени очи.

Когато се обърна, тя вече бе влязла в къщата и вървеше към портата. Тръгна след нея и когато я настигна, забеляза, че избягва да го погледне.

— Извинявай — каза тя през стиснати зъби. Стискаше здраво чантата, сякаш всеки момент щеше да ѝ се изплъзне. — Наистина не знам какво ме прихвана. Сигурно е някой тропически вирус, от който устата ти започва да съществува, независимо от ума.

Той се разсмя, въпреки че искаше да остане сериозен.

— Не е съвсем така. Но, изглежда, е заразно.

Тя продължаваше да гледа настрани.

— Не ми се присмивай, моля те.

— Какво друго да направя? В програмата ми тази седмица не влизаше прелъстяване на деца. Съжалявам.

Тя вдигна гневен поглед към него.

— Аз бях тази, която се опитваше да те съблазни — изтъкна тя. — Наистина успехът беше равен на нула. Май трябва да се запиша в някое училище, където преподават съблазняване.

Той избухна в смях.

— Малка безсрамница!

— Благодаря. Ще приложя и това недоволство към другите.

— Съвсем не беше недоволство.

— Ако ти не го направиш, тогава той няма да има нищо против — каза тя, изведнъж станала сериозна. — Ще се хвърля в пристанището на Насау от кея Принц Джордж, но няма да позволя на Сабон да ме докосне!

— А аз какво общо имам с това? — попита той истински учуден.

— Той предпочита девствени момичета. Девствени!

— Аха — промърмори той, — започва да ми става ясно. Значи, ако изведнъж станеш много опитна, той ще загуби интерес към теб, така ли смяташ?

— Точно така. И ако ти ми помогнеш, ще бъде изключена от списъка на застрашените видове. Но не, ти не можеш да направиш една малка жертва за бъдещето ми. Извини ме, че поисках от теб да рискуваш тялото си в леглото с мен!

Лицето му се отпусна докато я наблюдаваше.

— Внимавай — каза меко той. — Движиш се по тънък лед.

— Иска ми се да го счупя — измърмори тя. Погледна настрани и въздъхна тежко. — Добре. Довечера ще ходя в казиното на Райския остров. Сигурно има достатъчно мъже там, които няма да имат нищо против да ми осигурят това...

Той я завъртя към себе си и я стисна за ръката. Черните му очи я пронизаха.

— Само да си посмяла — каза той със заплашителен леден глас.

— Ами като ти не искаш! — запротестира тя.

— Може и да поискам — измърмори той. Беше притеснен и му личеше. Усещаше загубата на Марго и самата мисъл да спи с друга жена му се струваше като изневяра. А Бриан беше млада и сладка и изпълнена с обич и съвсем нямаше да е трудно или неприятно да ѝ даде каквото искаше. От друга страна бе толкова млада и всичко около нея я впечатляваше. Ако не беше заплахата от Филип Сабон, той дори не би се замислил над абсурдното ѝ предложение.

— Само задръж малко нещата — каза той. — Недей да вървиш с рогата напред.

— Съвети и пак съвети — изпъшка тя. — Защо не ме подпреш на стената и не дадеш най-доброто от себе си?

Той пусна ръката ѝ.

— Какво невероятно дете си!

— Съвсем не съм дете, но благодаря, все пак.

— Невъзможна си — допълни той.

— Абсолютно вярно. Но това е, защото живея с идиоти — в очите ѝ личеше някакво спокойствие. — Ще те опитомя — обеща тя. — Малко по малко, ден след ден.

Пиърс я изгледа със смесени чувства.

— Интересно, в какво ли са се превърнали страховете на девствените от първия път?

— Не знам, ще попитам.

— Не се ли страхуваш от първия път?

— Когато съм с някой като теб? Шегуваш ли се?

Той се засмя против волята си. Смехът остана в очите му.

— Ами всички очаквания? Аз остарявам. Може и да не оправдая очакванията ти!

— Ще ги оправдаеш — каза напълно сериозно тя. — Ти самият искаш да ги оправдаеш. Само ти се струва, че съм прекалено млада. Всъщност, не съм. Израснах сред хора, които са по-възрастни от мен и винаги съм била по-зряла от връстниците си.

— Нищо не мога да ти обещаю. Казах, че ще помисля.

Тя сви рамене.

— Не бързай. Няма нищо спешно. Но ако онзи вълк единак ме потърси, аз ще потърся теб, което и време да е.

— А той как ще разбере, че на твоята възраст си още девствена? — попита съвсем основателно Пиърс.

Тя го погледна ядно.

— Защото, без да разбира, Кърт е наел частен детектив, който да ме следи още от първия ден в училище. Следвал ме е като лешояд, а преди два месеца Кърт настоя да отида на цялостен преглед, за да е сигурен, че не съм хванала някой вирус — тя потръпна като си спомни колко щателно я прегледа докторът. — Трябваше да отида и на гинеколог — добави тя. — Нямах никаква представа какво смята да прави лекарят, докато не влязох в кабинета и сестрата не ме сложи на масата. Опицях клиниката, но докторът уведоми Кърт за това, което искаше да знае.

— Нито един уважаван доктор... — започна гневно Пиърс.

— Той не беше уважаван доктор — прекъсна го тя. — Забранено му е да практикува в Щатите и като е дошъл тук отворил нещо като клиника.

— Ясно.

— Не свързвах нещата, докато Сабон не започна да идва често-често и да ме гледа хищно — Бриан вдигна очи към строгото му лице. — Не че много ме е страх, но от него ме побиват тръпки.

— Няма страшно. Някои мъже също изтръпват от погледа му.

Тя повдигна вежди.

— А ти?

Той се изсмя.

— Работех като сондърор няколко години — протегна едната от едрите си ръце и й показа кокалчетата, набраздени от белези.

Тя стисна устни.

— Корав мъж!

— Да. Не са много нещата, които могат да ме уплашат.

Бриан отново вдигна поглед към него.

— Какво може да те уплаши?

Той се приближи към нея и очите му запълниха целия свят.

— Полудели за секс девствени момиченца — прошепна той.

Звучеше толкова порочно, че тя не се стърпя и се разсмя.

— Точно за това питах — изрече тя през смях.

Той също се разсмя. Не познаваше друга като Бриан. Тя го променяше, него, живота му, целия му малък свят. С нея слънцето отново изгряваше, дъгата заблестяваше, по-пъстра от преди. Не искаше и да се замисля над чувствата си. Обърна се и тръгна да намери Артър, за да му каже да докара колата и да я откара до Насау.

През следващите седмици Бриан се превърна в сянка на Пиърс. За ужас на втория си баща, тя избягваше Филип Сабон и прекарваше толкова време с Пиърс, че плъзнаха слухове. Виждаха ги заедно навсякъде — за риба, да плуват или просто да се пекат на слънце. Обикновено се печеха в къщата на Пиърс, но понякога оставаха и на плажа.

Приятелството им бе изключително, както и хуморът, който ги свързваше. Пиърс не съзнаваше, че Бриан му става все по-необходима, и че часовете, когато мислеше за Марго намаляват. Очакваше с нетърпение да чуе трезвите възгледи на Бриан за света, прозорливите ѝ оценки за политическия живот. За млада жена бе наистина много зряла и той бе впечатлен. Всъщност, повече от впечатлен. Нямахше нищо против присъствието ѝ в къщата си.

Но Кърт имаше. Нещата се преобърнаха, когато Филип пристигна с яхтата си, за да види Бриан, а тя не беше у дома. Кое то беше по-лошо, частният му детектив бе представил изключително подробен доклад за това, къде и с кого прекарва напоследък времето си.

Гневът на Сабон плашеше още повече, защото бе потиснат. Гледаше ядосано Кърт, а тъмните му очи мятаха мълнии, юмруците му бяха все свити.

— Знаеш, че заварената ти дъщеря означава много за мен — започна той. — Дори ти казах, че може да помисля и за брак. И въпреки това си ѝ позволил едва ли не да живее с Хътън. Какво, според теб да направя, за да е тук, когато искам да я видя? Може би да я отвлека?

Кърт вдигна ръка, притеснението беше ясно изписано на лицето му.

— Не е така както изглежда. Вече ти представих медицинското изследване — отвърна прибързано той, уплашен, че жена му е някъде наоколо. Никак не искаше тя да знае тази подробност. — Уверявам те, че момичето е деликатно, честно, независимо от това, колко време прекарва с Хътън!

Сабон замълча. Погледът му улавяше всяко незначително изражение на другия мъж, от преbledнялото от страх лице, до искрящите от алчност очи. Брауър нямаше никаква представа какви са истинските му планове, какво е истинското му желание. Беше успял да ги прикрие добре. Сътрудничеството на Кърт бе особено важно в този момент и трябваше да си го подсигури на всяка цена.

— Знам колко много се нуждаеш от помощта ми — заяви на Кърт студено той. — Проверих финансовото ти състояние много внимателно. Ако се оттегля от сделката, преди още да сме открили нефт, и реша да те заменя с друг, ще останеш без пукната пара, не съм ли прав?

Кърт преглътна мъчително. Беше потънал много дълбоко и нямаше начин да изплува. А мъжът срещу него знаеше всичко.

— Така е — призна с нежелание той. Извади безупречно бяла носна кърпичка и попи потта от челото си. — Нямам друг път, освен да продължавам до самия край. Но цялата тази работа с въвличането на САЩ... не знам. Не знам дали ще стане.

Тънките устни на Сабон се свиха още повече.

— Как няма да стане — той огледа критично Брауър. — Вече ти казах, че един брак между мен и Бриан ще бъде от полза и за двама ни. Един вид... така ще подпечатим споразумението си.

— Брак!

Алчните очи на Брауър заблестяха, щом осмисли думите на Сабон. Филип имаше милиони. Та той бе един от най-богатите мъже на света. Сигурно ще се погрижи за роднините на жена си. Дори и сделката с нефта да пропадне, Кърт ще има пари колкото поиска и то без да се налага да прибъгва до обичайните си средства, което ставаше все по-рисковано, тъй като имаше много клиенти, които не плащаха. Никога повече няма да се налага да мисли за пари! Усмихна се широко.

— Чудесно предложение! Да, наистина, това ще е идеалният печат за споразумението ни!

Сабон избегна погледа му и се наведе да запали една от малките тънки турски пури, които харесваше.

— Прецених, че идеята ще ти хареса.

Кърт бе готов да изкрещи от радост. Бъдещето му бе подсигурено. Трябваше бързо да говори с жена си, за да разбере и тя колко е важно Бриан да се съгласи с всичко това. Жена му ще го подкрепи. Та тя бе майка на момичето, а и Бриан все още бе непълнолетна. Трябва да се подчини. А също и майка ѝ, помисли си студено той.

— И разчитам, че ти ще свършиш тази дреболия в Америка, за която те помолих — добави Сабон.

— Разбира се — отвърна Кърт и махна небрежно с ръка. — Смятай я за свършена. За мен ще бъде истинско удоволствие. Бриан ще ти бъде чудесна съпруга и ще имате много деца.

Сабон не отговори. Идеята семействата да бъдат свързани с брак, се оказа много добра. Повече няма да се безпокои заради Кърт. За момент мисълта за младата красива Бриан в прегръдките му едва не го сломи. Брауър бе готов да продаде заварената си дъщеря, само и само да се добере до богатство и власт. Сабон скри презрението си към този безскрупулен тип и му се прииска да има и други възможности, други начини, по които да постигне необходимото за страната си. Въпреки че вече се бе справил с Брауър, Пиърс Хътън си оставаше заплаха, също като враговете на границата. Трябваше да го държи на разстояние, преди да е научил от Бриан нещо, което да го накара да се намеси.

Сабон настояваше да види Бриан и пусна на Брауър примамката с брака, надявайки се да предизвика именно тази намеса. Съжаляваше само, че сладката мила Бриан, ще страда в ръцете на втория си баща, и то заради неговото предложение. Но сега, след като бе заложил толкова много, нямаше място за колебание! Трябваше да мисли за народа си.

Кърт го наблюдаваше с любопитство.

— Нали не говореше сериозно, когато каза, че ще я отвлечеш?

Колкото повече Филип мислеше за това, толкова повече идеята му допаднаше. Черните му очи се присвиха.

— Това е просто един от начините да си осигуря... покорството ѝ, нали така?

Кърт се намръщи. Бриан бе американска гражданка, а Хътън бе привързан към нея.

— Така нещата могат да се усложнят — настоя той.

Филип се усмихна студено.

— Могат.

Не каза нищо повече, но по лицето му се появи нов израз, който притесни Кърт. Бе заложил много, всичко в тази сделка! Не можеше да си позволи Филип да го подведе. А най-добрият начин нещата да тръгнат, бе да успее с първия удар. Кърт притежаваше правата над половината залежи на минерали в малката страна на Сабон. Ако той успее да свали правителството, а каква отбрана може да има един възрастен шейх с малката си армия, може да изключи Сабон от сделката и да преговаря директно с петролния консорциум. Ще се добере до цялото това богатство и ще остави всичките си приятели с тъмно минало да охраняват инвестицията му. Никога повече няма да се налага да търгува с оръжие, а отново ще навлезе в истинския си бизнес. Колкото повече обмисляше идеята, толкова повече му харесваше. Сабон бе толкова доверчив! Въобразяваше си, че държи козовете. Скоро ще открие, че ръцете му са празни. Съвсем празни.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Щом Филип тръгна към яхтата си, Кърт Брауър веднага потърси жена си. Тя му беше казала, че Бриан и Пиърс ще ходят на пазар във Фрийпорт. Разбира се не знаеше, че Бриан реши да ходи на пазар в последния момент, защото видя, че яхтата на Сабон приближава и се втурна към къщата на Пиърс. Остана там, докато не прецени, че вече е минало достатъчно време и може да се прибере.

Кърт бе разтърсен от заплахите на Сабон, а финансовото му състояние бе такова, че не можеше да се оттегли. Намираше се между пословичните чук и наковалня, а Бриан бавно го смазваше като отбягваше Сабон.

Притесняваше се, че от нея не може да очаква помощ, за да запази благоволенieto на Сабон, и се ядосваше, че избягва и милионера, и втория си баща. Не можеше да прецени дали Филип сериозно смята да отвлече Бриан, но вече стигаше до извода, че това вероятно е единственият начин да я подчинят. В разговора с жена си бе категоричен, но не успя да намери Бриан до следващия ден. Откри я в хола на плажната къща и щом я видя, веднага повдигна въпроса.

— Филип си отиде ядосан, защото го отбягваш. Той знае, че не мога да се откажа от сделката и вече говори за нови партньори. Не ми е приятно, че отказваш да ми помогнеш. От теб се иска да му обърнеш съвсем малко внимание — каза той, пъхнал ръце в джобовете, а в яда му, лекият акцент бе станал ясно доловим.

— И никак не ми харесва, че се мотаеш с Хътън. Трябва да знаеш, че не сме в добри отношения.

— Той ми е приятел — отвърна простичко Бриан. — И аз го харесвам.

— Глупости! Колко години е по-възрастен от теб? — изтъкна той, напълно пренебрегвайки факта, че приятелят му Сабон е на възрастта на Пиърс. — Не ми е приятно, че прекарваш толкова много време с него. Отстрани изглежда зле. Освен това — добави с известно

неудобство той. — Филип е чул и нещата станаха още по-лоши. Не одобрява да прекарваш така времето си.

— Филип не бил одоб... — избухна тя.

Той вдигна ръка и я накара да замълчи.

— Изобщо не разбираш в какво положение съм! — извика гневно той. — Не мога да си позволя да го ядосвам. Всичко, което притежавам, е инвестирано за проучване и разработване на петролните залежи в страната му. Рискувам всичко!

— На първо място не е трябвало да го оставяш да те убеди да участваш — изтъкна тя.

Той я изгледа с неприязън.

— Аз го убедих — поправи я той, — защото това беше начин да утроя инвестираното. Финансовото ми състояние съвсем не е като едно време — продължи студено той. — Ако не направя нещо, ще останем и без малкото, което имам. Възможността за инвестиране беше великолепна, напълно сигурна. Но за да стане работата, трябва да поддържам приятелски отношения с Филип. Не мога да си позволя да го отблъсквам, или пък да те оставя ти да го правиш.

Той леко покашля, забелязал нарастващата неприязън по лицето на момичето.

— Време ти е да се ожениш — каза дрезгаво той. — Филип каза, че желае този брак. По този начин ще затвърдим споразумението си.

— Да се оженя... за него! — избухна тя ужасена. — Слушай! Нямам никакво намерение да се оженя за приятеля ти Филип! Той ме плаши до смърт! Сигурно си чул какво се говори за него! Чул си какво прави с младите момичета!

Той я погледна изпод вежди.

— Майка ти е доста щастлива тук, ја? — попита бавно той. Усмихна се, но усмивката му не беше приятна. — И тя, и детето. Не би искала нещо да я... да я разстрои, нали?

От всички забулени заплахи, тази беше най-успешната. Тя усети хлад, щом разбра какво иска да каже той. Знаеше, че майка ѝ се страхува от него и искрено съжалява за брака си. Бриан добре съзнаваше, че сега, заради бебето, е още по-уязвима. Не можеше да си позволи да ядоса Кърт, единствено заради майка си. Но как би могла да се ожени за този противен тип Сабон, дори и само за да спаси майка си и брат си!

Стоеше като вкаменена, предизвикателно изправила глава, но уплашена, изпълнена с несигурност и се опитваше да намери думи. Пиърс може да я спаси. Не можеше да каже това на пастрока си. Думите ѝ щяха да го разгневят толкова много, че ще си го изкара на бедната ѝ майка.

Почти две години вече обвиняваше майка си за прибързания брак и също толкова прибързаната бременност, но ето че както се оказва, кръвта вода не става. Не можеше да я остави нещо да ѝ се случи, независимо от това, че все още се чувстваше предадена.

— Разбра ли ме, Бриан? — продължи бавно Кърт. — Ще ме послушаш ли?

— А имам ли избор? — отвърна напълно спокойно тя.

Той се усмихна по неговия неприятен начин.

— Не. Така че най-добре да започнем плановете за сватбата. Майка ти с удоволствие ще ти помогне.

— Нека да не е днес — каза тя, чудейки се какво извинение да измисли. Изправи рамене и обяснението беше готово. — Имам среща с една приятелка. Ще обядваме заедно в Лобстър Бар в центъра.

— Приятелка ли? — той веднага стана подозрителен. — И коя е тя?

Бриан не можеше да мисли разумно.

— Приятелката ми Кара, от училище — измисли си тя. — На круиз е и само днес следобед ще бъде в града. Не сме се виждали откакто завършихме.

Той се поколеба, тъй като все още не ѝ вярваше. Стисна устни и се замисли.

— Добре. Само че Филип отплава за един от островите и утре ще се върне. Очаквам да се държиш както трябва.

— Разбира се.

Беше бледа и съвсем не толкова уверена, колкото звучеше, но се насили да му се усмихне и отиде да се преоблече.

Ив остави бебето на детегледачката и влезе в стаята на Бриан. Момичето тъкмо си обуваше дънки и зелена копринена блуза, която отиваше на очите ѝ.

— Той говори ли с теб? — попита нетърпеливо Ив дъщеря си.

— Да — отвърна Бриан. Загледа се в майка си и откри нови бръчки по красивото фино лице, нов израз на уплаха в светлите очи. — Говори с мен.

Ив сплете пръсти.

— Не знаех, че ще отиде толкова далече, Бриан — каза нещастно тя. — Знам, че не харесваш господин Сабон. Чух какво говорят за него, но той е богат и има власт...

— А според теб парите са най-важното нещо на света — отвърна студено тя.

Майка ѝ бързо премести погледа си.

— Не съм казала подобно нещо. Той може да ти осигури всичко, което поискаш. А и Кърт ще бъде доволен.

— Да бъде мъжът ти доволен не е смисълът на живота ми, майко — рече Бриан неестествено студено. — И ако си мислиш, че ще се омъжа за някого само и само Кърт Брауър да е доволен, много се лъжеш.

Майка ѝ изглеждаше ужасена.

— Нали... нали не си му казала това? — попита тя, без да крие страха си.

— Разбира се, че не съм! — отвърна бързо тя. — Мамо, аз не съм глупачка. Та той заплаши теб и бебето — добави тя, макар и с нежелание.

Двете с Ив не бяха близки. В такива моменти им беше тъжно, защото ако си имаха доверие щяха да са споделили тревогите си и да се утешат. Ив винаги криеше възрастта си, а присъствието на Бриан, без дори да се споменават годините ѝ, си беше истинско противоречие. Като повечето красиви жени, тя не искаше да приеме факта, че времето тече и за нея. Внимателно поддържаната ръка на Ив се вдигна в знак на безсилие. Вече не се опитваше да крие страховете и несигурността си.

— Кърт е много избухлив — призна тя. — Не го казвам често, разбира се — продължи тя и погледна дъщеря си. — Двамата се поскарахме заради теб. Това беше една от причините, поради които се съгласих да учиш във Франция. Нещата тук не са съвсем наред от известно време, а откакто се забърка с господин Сабон, съвсем не вървят.

Тя отметна златист кичур от лицето си. Зелените ѝ очи гледаха умоляващо момичето.

— Не можеш ли да се престориш, че си съгласна да се омъжиш за него, поне докато измисля нещо? Трябва да мисля и за бебето. Няма да го понеса ако Кърт... ами, ако реши да ме съди за попечителство над детето. Бриан, знаеш, че ще загубя. Нямам никакви пари. Моля те! Ако не искаш да го направиш заради мен, то направи го заради Никълс! Сама разбираш как ще живее без мен.

Лошото бе, че Бриан много добре разбираше. Никълс ще расте зависим от настроенята на мъж, който се интересува само от себе си. Тя се намръщи докато закопчаваше последните копчета. Обърна се към майка си, а очите ѝ издаваха тъгата.

— Все казваше, че за да си щастлива ти трябва много пари. Още ли мислиш така?

Майка ѝ пребледня.

— Не можех да издържам повече на беднотията — отвърна тя с горчивина. — Нямахме нищо, а аз все работех и работех. Баща ти бе лишен, от каквато и да е амбиция!

— Така е, но беше добър и щедър човек — отвърна тихо Бриан. — Никога не би ти посегнал.

Лицето ѝ посърна докато наблюдаваше жената, която я бе родила, но никога не я бе обичала, която не се интересуваше какво ще стане с нея. Едва ли Ив я е гледала, както сега гледа бебето с прегръдките, целувките и готовността да изпълни всеки негов каприз и желание. С болка си напомни, че нито я е искала, нито обичала истински.

— Ти се отплати за любовта и предаността на баща ми като скочи в ръцете на Кърт Брауър само месец след погребението — каза Бриан, изричайки мислите си на глас. — Можеш ли да си представиш какво ми беше?

Лицето на майка ѝ изразяваше истинско изумление. Тя вдигна ръка към гърлото си.

— Но, Бриан — каза дрезгаво тя, — защо... ти никога не си казала и дума?

— И каква полза — лицето на Бриан бе тъжно като гласа ѝ.

— Не те интересуваше нито какво мисля, нито мъката ми. Не можеше да си позволиш да изпуснеш Кърт и парите му.

— Не ми говори така! Та ти си ми дете!

— Така ли? — попита тя с болка. Вгледа се в дребното красиво лице на майка си. — Не си спомням някога да си ме прегръщала, да си ми се радвала и успокоявала, когато плачех. Само ме критикуваше и ти се искаше да ме няма.

Ив не знаеше какво да отговори. Изглеждаше объркана и притеснена.

— Татко ме обичаше — каза тя с гордост. — Той целуваше ударените места, ходехме на театър, на концерти, дори когато трябваше да даде последните си пари. А ти само се оплакваше, че вместо да пилее времето си с мен може да поработи, за да го повишат.

Ив се намръщи, вгледана в лицето на непознатото за нея момиче.

— Не съм знаела, че искаш да прекарваш време с мен. Винаги ми се е струвало, че не ме обичаш.

— Нито пък ти мен. Не бях красива — думите се изляха с много повече тъга, отколкото Бриан искаше, но те разкриха болката, трупана години наред.

Ив преглътна мъчително. Постапи ръце на кръста, все още закръглен, въпреки че бебето вече бе пораснало.

— Ако си правеше косата и се гримираше, и носеше хубави дрехи...

— Тогава може би щеше да ме обичаш ли? — попита Бриан с глух смях.

Ив сякаш се сви. Направи крачка напред и протегна ръка, но вече бе твърде късно. Бе закъсняла с много години. Дъщеря ѝ подмина този едва доловим жест, направен в опит за помирение.

Бриан посегна към чантата си, взе я от леглото и я затвори с рязко движение. Нямахше какво повече да каже.

— Къде отиваш? — попита безпомощно Ив.

Бриан я погледна. Не можеше да рискува като каже истината на майка си.

— Приятелката ми Кара от училище е в града този следобед. Обещах ѝ да обядваме заедно.

— Аха. Ами това е чудесно — Ив се опита да се усмихне. — Не се притеснявай. Всичко тук ще се оправи. Просто тази сделка е изнервила Кърт. Той ще бъде различен щом напрежението отmine и постигне своето — тя беше истинско въплъщение на жена, опитваща се да търси логика в една напълно абсурдна ситуация. — Той ме обича.

Наистина ме обича. Обича и бебето. Няма да направи нищо, за да ни нарани. Не го слушай какво говори — добави тя.

— Добре. Значи няма нужда да се жения за Филип Сабон, само за да съм сигурна, че всичко с вас е наред?

Щом чу въпроса Ив пребледня. Тя направи бърза крачка напред.

— Бриан, помисли внимателно — каза отчаяно майка ѝ. — Не взимай прибързани решения!

— Няма.

Бриан прехвърли чантата през рамо. Съзнаваше, че прилича на амазонка в сравнение с красивата си дребна майка. Бриан имаше хубави крака и красива коса, но съвсем не отговаряше на представата на Ив за това, каква трябва да е дъщеря ѝ.

Самата Ив добре разбираше това. Тя протегна ръка колебливо и за пръв път от години докосна дъщеря си. Погали дългата гъста права руса коса с нескрито любопитство.

— Имаш толкова красива коса. Фризьорката ми може да направи чудеса. А и с това тяло, можеш да облечеш каквото пожелаеш. Никога не съм забелязвала колко си елегантна.

Никога не си ме забелязвала, докато не разбра, че с моя помощ ще прибави още няколко перца към гнездото, помисли си Бриан, но не каза нищо. Тя отстъпи и фината ръка на майка ѝ се отпусна. Излезе бързо, но спря за миг, загледала в кукленското лице на Ив със съжаление и мъка.

— Аз съм само на двадесет и знам, че щастието не се купува. Как така ти не успя да го научиш за почти четиридесет години?

Красивото лице на майка ѝ се стегна.

— Аз съм само на тридесет и пет — възропта тя и се засмя с престошена веселост. — Освен това обичам хубавите неща.

— Положително, защото си готова да платиш скъпо и прескъпо за тях.

— Не се иска много от теб, Бриан. Само да се омъжиш за един от най-богатите мъже на света. Помисли си за всичко, което съм направила за теб. Помисли колко много Кърт е направил за теб — добави бързо тя, когато осъзна, че няма особен принос за благосъстоянието на дъщеря си. — Той те изпрати да учиш в Париж и те издържа и сега. Дължиш му поне малко — добави тя, опитвайки се да спечели надмощие. Усмихна се с добре заучената празна, студена,

официална усмивка, с която впечатляваше партньорите на Кърт, онези опасни хора, за които все още не разбираше каква общо имат със съпруга ѝ. — Зная, че след като помислиш, ще постъпиш както трябва.

Бриан не отговори. Нямаше смисъл. Двете жени нямаха много общо, а сега по-малко от всякога. Майка ѝ никога нямаше да изостави Кърт и парите му, каквото и да ѝ струваше. Току-що го бе казала. Беше готова да жертва и Бриан, но да запази богатството. Само че Бриан нямаше намерение да става жертва. Отиваше при единствения човек, който можеше да я спаси.

За неин късмет, Пиърс си бе у дома. Говореше по телефона с шефа на охраната, но новините не бяха приятни.

— Снощи имаше опит за саботаж на платформата — обясняваше Тейт Уинтроп с дълбокия си глас. — Всичко е наред — побърза да уточни той, преди да дойде избухването от другата страна. — Мисля, че няма да е единственият. Чух нови работи за страната на Сабон. Говори се, че бедните съседи трупат оръжия, доставени от страна — симпатизант и се готвят за нападение, за да заграбят платформите по първите нефтени полета на Сабон. Знаеш ли, че май е бил прав за нефта. Находището е много богато. Поне така твърдят източниците ми.

Пиърс се протегна мързеливо, а очите му се отместиха към белия плаж, ширнал се отвъд басейна. Пиеше чисто уиски.

— Чудя се дали няма да е най-добре ако ги оставим да спрат разработката на находището — отвърна той. — Брауър ще построи всичко без защитни механизми и без да се съобразява с изискванията за запазване на околната среда.

— Ако нападнат и бъдат отблъснати, първото, което ще направят, е да подпалят нефта — изтъкна Тейт.

Пиърс подсвирна.

— Това вече ще е катастрофа. А така няма да намерят поддръжници във Вашингтон.

— Като спомена Вашингтон — тихо каза Тейт, — носи се слух, че Брауър се готви да пораздвижи връзките си, за да вкара САЩ в цялата тази работа.

— Шегуваш ли се?

— Едно време работех в ЦРУ. Нямам чувство за хумор.

— Извинявай.

— Брауър е бил съученик с един от сенаторите в Комисията по външните работи. Вече се е свързал с него. Скоро ще пътува за Вашингтон, за да лобира за американска подкрепа в конфликта.

— Да не би да иска чичо Сам да му помогне да си разработи нефтено поле? — лениво попита Пиърс.

— Нищо подобно. Иска чичо Сам да му го пази, докато го строи.

— Сабон е милионер и притежава половината страна, без да споменаваме краля и повечето министри. Той защо не може сам да осигури защитата?

— Той е богат, да. Но страната му не е. Странна птица е този Сабон. Носи му се слава на перверзник, а никой не е повдигал обвинение срещу него и никой никога не е виждал бившите му любовници.

— Наистина е странно.

— Брауър твърди, че е алчен за пари убиец, но в страната му не го смятат за такъв — последва кратко мълчание. — Защо някой ще иска целият свят да го мисли за развратник?

— Нямам представа. Най-много ме учудва фактът, че иска Брауър за бизнес партньор.

— Никой друг няма такива връзки със САЩ — разсъждаваше на глас Тейт. — Мислиш ли, че това е причината?

— Може и да си прав, но си е избрал доста опасен съдружник. Брауър е извършил толкова много неморални неща през живота си, че Сабон прилича на ангел в сравнение с него.

— Добре звучи.

Другият мъж говореше разсеяно.

— Нещо си угрижен — каза внезапно Пиърс, усетил, че умът на приятеля му не е изцяло посветен на обсъждания проблем.

— Един..., това е личен проблем. Ще се справя сам — отвърна тихо Тейт.

— Слушай, ще поговоря с някои хора за Брауър, за да разбера с кого във Вашингтон се познава. Ако научиш нещо ново, звъни ми.

— Веднага. Сабон беше тук вчера, но си замина.

— Доста бързо посещение. Защо е идвал?

Лицето на Пиърс стана сурово.

— Брауър има доведена дъщеря на двадесет години. Очевидно Сабон иска да се добере до нея.

— Боже!

— Знаеш какво ще ѝ се случи, ако попадне в ръцете му. Момичето е с дух и е много умно, но не би се справила с мъж като Сабон.

— Искаш ли да дойда?

— Аз ще се погрижа за нея — отвърна той. — Още не съм се предал.

От другата страна на линията прозвуча дълбок смях.

— Никой, който те е видял как нокаутира Колби Лейн на платформата няма да си помисли, че си се предал.

— Като говорим за вълка, как е той?

— Колби се свърза с друга група наемници и замина за Африка, но чувам, че се е прибрал и сега работи за чичо Сам. Напоследък е толкова променен, чак до неузнаваемост. Заради онази проклета жена е!

— Тя не е виновна, че той не може да я забрави и не я оставя да подреди живота си с новия си съпруг — напомни му Пиърс.

— Ако започне да се напива по два пъти в месеца и все гледа да се сбие, сигурно чака някой ден да си го получи.

— Никой не смееше да вдигне ръка срещу него, докато не се появи ти.

— Дори и ти ли? — предизвика го Пиърс.

— Той знаеше, че с мен шега не бива — отвърна разсеяно Тейт.

— Не си ли забелязал белега на брадичката му?

— Ти ли си го направил, негоднико?

— Хвана ме в лош момент.

— Много ми се иска някой да те хване в добър момент, особено напоследък. Като говорим за скандалджии и побойници, защо не поговорим за теб — добави Пиърс.

— Нека да не е днес. Имам работа. Пази си гърба. Сабон не те понася, не повече от Брауър, но има много пари и е хитър. Няма да ми е приятно да ми звъннат в три сутринта, за да ме уведомят, че са те намерили удавен на брега на Фрийпорт.

— Няма страшно. Обаждай се.

— Разбира се.

Пиърс остави слушалката и се замисли над чутото. Новините не бяха добри. Петролният бизнес или те извеждаше на върха или те сриваше в прахта. Нещата бяха много по-сложни, отколкото изглеждаха. Грижите около течове, взривове, пожари или недоволни служители, готови да причинят какви ли не поразии, не спираха. Възникваха и финансови проблеми, и скандали за това кой да прибере печалбата и кой да плати построяването на сонди, площадки и тръбопроводи. Проблемите не свършваха никога.

Най-новата му задача бе построяването на сонда в Каспийско море, по поръчка на един консорциум. Проектът бе обсипван с нападки както от правно, така и от политическо естество. Тръбопроводът минаваше през страна, на която американското правителство бе наложило санкции, и на чуждестранните инвестиции бе определен лимит. Според руснаците обичайните ограничения не трябваше да се прилагат, тъй като Каспийско море е затворено море и не попада под правните разпоредби. Петролните компании, участнички в проекта, бяха международни, но не стояха над санкциите, които САЩ успя да принуди другите страни да приемат.

Хората от страната на Сабон се намесваха непрекъснато. Те имаха нужда от тръбопровод, в сходен по условия район. Разликата бе, че Сабон имаше подходящи връзки и всеки враг на САЩ бе негов приятел. Той не се интересуваше от санкции или политически условности. Сабон само потриваше ръце и вършеше каквото му е угодно. Двамата с Брауър бяха действали именно в тази насока напоследък и ако Тейт Уинтроп се окажеше прав, в родината му се очертаваше значителен политически проблем. Приятелят на Брауър в Сената може да причини големи неприятности на проекта, а и на Пиърс, който осигуряваше доставките на екипировка и работна ръка за строежа. Беше потънал в мислите си, когато вратата към басейна се отвори и Бриан се приближи от кабинката за преобличане.

Той се печеше и отдавна бе захвърлил банските си. Когато го видя за пръв път, тя го зяпна и се изчерви, нищо че в Париж го беше съблякла и сложила в леглото. Отначало се забавляваше с невинността ѝ. След този случай тя прие голотата му и никога не спомена и дума, но и не извърщаше очи, когато погледът ѝ попаднеше върху мъжествеността му. Намираше го за толкова интересен и привлекателен, колкото и в Париж.

— Изглеждаш притеснена — отбеляза той, когато тя седна на шезлонга до него и остави чантата си на масата.

— Не съм притеснена. Готова съм да се самоубия — тя го погледна с кисела усмивка. — Ще ми помогнеш ли да си завържа някоя котва на врата?

Той се изправи, без да крие уплахата си.

— Какво има?

— Дадох ми ултиматум — каза тя напълно безизразно. Загледа се в босите си крака, обути в леки сандали. — Кърт каза, че или ще се ожения за Филип Сабон или ще се погрижи за майка ми и брат ми. Напълно отчаян е — добави тя. — Мисля, че не блъфира. Вложил и последната си стотинка в сделката с Филип. Без подкрепата му, губи всичко, а ако не се ожения за противния господин Сабон, наистина ще загуби.

Чертите на Пиърс се изопнаха. Никога не бе предполагал, че Брауър би стигнал толкова далеч в ламтежа си за пари. Но, ето че грешеше.

— Какво смяташ да правиш? — попита рязко той.

Тя го погледна с вяла усмивка.

— Познай — Бриан плъзна ръце по прилепналите дънки. — Сега или никога.

Черните му очи се присвиха докато се плъзгаха по тялото ѝ.

— По-точно?

— Добре.

Тя стана и с един замах свали копринената блуза. Под нея се показаха малките стегнати гърди.

— Сега достатъчно точна ли съм? — попита направо тя.

ГЛАВА ПЕТА

Напоследък Пиърс не мислеше за Бриан като за жена. Все още не бе успял да превъзмогне скръбта си по Марго и не се чувстваше готов за нова връзка, особено с младо и невинно момиче като Бриан. Но меките красиви розови гърди с остри връхчета му поддържаха мигновено.

Очите ѝ следваха неотклонно всяко трепване на тялото му с нескрито обожание, което бързо прерасна в очакване. Тя покри с ръце гърдите си, а дръзкото ѝ държание изчезна за миг.

— Уплаши ли се? — попита меко той.

Тя наистина беше уплашена. Нямаше смисъл да се преструва, че той не я плаши.

— Извинявай — прошепна тя, когато усети раздразнението му. — В списанията не показват мъжете така — добави срамежливо тя.

— Няма и да посмеят.

Пиърс стана и се приближи. Бавно отмести ръцете ѝ от гърдите. Зърната ѝ бяха набъбнали и порозовели. Погледна нежните им извивки с нескрито възхищение.

— Малки са — толкова ѝ се искаше да е опитна, а се чувстваше неестествено и неудобно. Гледаше я така, сякаш видяното му харесва, но тя се притесняваше, че гърдите ѝ наистина са малки.

— Прекрасни са и съвсем не са малки — отвърна тихо той. Усмихна ѝ се и вече не изглеждаше толкова страшен. Черните му очи нежно обхождаха гърдите ѝ, а след това се преместиха на лицето, леко присвити и преценяващи.

— Болят ли те?

Бриан се зачуди как може да знае. Кимна, макар и малко сковано. Той вдигна глава.

— Ела тук, аз ще залича болката — гласът му бе дълбок, нежен и бавен.

Тя усещаше слънчевите лъчи промъкващи се през дърветата, чуваше плисъка на вълните на плажа зад оградата. Чу рева на

минаващия над тях самолет. Не обърна внимание на нито едно от тези неща, тъй като усещаше погледа на Пиърс върху тялото си за пръв път.

Пое дълбоко дъх и пристъпи към него. Беше стегната и се чувстваше подпухнала. Смяташе го за привлекателен, но досегашният ѝ опит не я бе подготвил за всичко, което се случваше. Сякаш се носеше по гребена на мощна вълна. Не можеше да се контролира.

Едрата мургава ръка се повдигна бавно и пръстите му докоснаха лекичко самият връх на малката гърда. Тя пое шумно въздух. Той се усмихна на реакцията ѝ, тъй като бе още твърде неопитна, за да я прикрие. С другата си ръка я приласка към себе си.

Усещаше дъха му на челото си, докато палецът му очертаваше втвърденото зърно. Той усети как тя се стяга и задържа дъха си.

— Портата — изрече тя с пресъхнала уста.

— Никой не ме безпокои, докато се пека. Това е едно от неписаните правила тук.

Пиърс се чувстваше жив за пръв път след смъртта на Марго. Беше като истинско прераждане да усети отново меката женска гърд под пръстите си, да усети учестените удари на сърцето ѝ, да чуе накъсаното ѝ дишане. Бриан ухаеше на пролетни цветя и той си мислеше какво удоволствие ще бъде да свали и останалите ѝ дрехи и да я докосне там, където никога не е била докосвана.

Сърцето му препускаше като обезумяло докато си представяше тези картини. Спря да мисли и за възрастта ѝ, и за неопитността ѝ. Те вече нямаха значение. Нищо нямаше значение, освен изгарящата топлина в слабините му.

Пръстите му се спуснаха към колана на дънките ѝ. Разкопча ги и свали ципа. Ръцете ѝ уловиха неговите, но той очакваше момента на паника и наведе глава, докато тя се опитваше да отмести пръстите му.

— Девствеността не се отдава лесно — прошепна той до устните ѝ. — Но моят начин ще ти хареса. Ще бъде бавно и хубаво, тук на слънце — докосна горната устна, а след това и долната, а ръцете му не спираха да я галят.

Тя леко простена и той се усмихна. Наведе глава и пое едно от втвърдените зърна. Засмука го нежно и усети, че ръцете ѝ се отпускат, а тялото ѝ се извива безпомощно към неговото. Пръстите ѝ се заровиха в гъстата му вълниста коса точно над врата.

Смъкна дънките ѝ. Усети полъха на бриза и му се зарадва, защото усещаше, че гори. Не можеше и да диша. Той лакомо смучеше зърното и по тялото ѝ се разливаше отмала.

Но вече не само устата му я докосваше, а и ръката. Промъкваше се внимателно и галеше мястото, недокосвано от мъж до този ден. Трябваше да бъде шокирана, засрамена, но не усещаше такова нещо. Беше вълнуващо. Когато я докосна, усети влага, сякаш се разтваряше за него.

Разтвори крака, за да го допусне до себе си. Възкликваше тихо и едва доловимо, а сърцето ѝ биеше неудържимо. Изви се още по-назад, оставяйки го да прави каквото поиска. Чувстваше се по-свободна от всякога, волна и лека, напълно подчинена на страстта му.

В миг последните остатъци на здрав разум я предупредиха, че той я поставя на голяма пухкава кърпа върху тревата край басейна. Отвори очи, но клепките ѝ се сториха непосилно натезали.

Той сваляше дънките и бикините. Колко беше хубаво, и без това я стягаха. Остави ги отстрани, до сандалите.

Ръцете на Пиърс се движеха бавно и търпеливо. Коленичи между дългите разтворени крака, постави ръце върху бедрата си, загледан в тялото ѝ.

Тя потръпна от разпалената в очите му жарава. Беше много по-едър отколкото си бе представляла и отново почувства уплаха. Никога не бе виждала възбуден мъж, но ѝ се стори значително по-надарен от постерите в списанията, които си разменяше със съученичките в Париж.

Очакваше да се отпусне върху нея и да започне да целува цялото ѝ тяло или да продължи с интимните докосвания. Той не го стори. Просто я наблюдаваше, сякаш мислите му бяха съвсем отделни от силно възбуденото тяло.

— Няма ли да... да го направиш? — прошепна тя. Той се усмихна лениво.

— Какво да направя?

Бриан преглътна.

— Да ме любиш.

Мъжът въздъхна. Едрите му ръце погалиха бедрата ѝ и тя потръпна от удоволствие.

— Много ми се иска — отвърна тихо той. — Наистина много. Но после цял живот ще ме мъчат угризения.

Тя се намръщи.

— Какви угризения? Не е нещо, което не искам. Не разбираш ли, че ако се върна и съм още девствена, онзи... онзи ужасен човек...!

Пръстите му стиснаха крака ѝ.

— Няма да се връщаш, Бриан — отвърна той. — Нито сега, нито после. Оставаш тук.

Тя го погледна учудено. С истинско страхопочитание.

— Искаш да живея с теб? — попита тя останала без дъх.

Той кимна. Очите му отново се плъзнаха към топлото бедро под пръстите му, към копринените, подобни на мъх косъмчета.

— Много се радвам — отвърна тя.

— Пастроктът ти няма да се радва и сигурно ще намери начин да те върне по съдебен път.

Бриан погледна измъчено.

— Няма да се върна!

— Той може да те накара. Законът е на негова страна — пръстите му отново я помилваха. — Затова ще отскочим набързо до Лас Вегас.

Тя забрави да диша.

— В Невада?

— В Невада.

Пиърс отдръпна ръце, изправи се и ѝ помогна да стане.

— Тялото ти е наистина прекрасно — прошепна той и пръстите му отново се стрелнаха към твърдите гърди. Погали ги отново, наслаждавайки се на тръпката ѝ при всяко негово докосване.

— Ако беше две години по-голяма, вярвай ми, нямаше да се колебая нито секунда. Но още си твърде млада, за да станеш любовница на някой мъж. Затова ще се оженим.

Всичките ѝ мечти се сбъдваха. Погледна го с нескрито недоверие.

— Ти се шегуваш!

Пиърс поклати глава.

— Не се шегувам. Никога не бих оставил перверзник като Филип Сабон да те докосне. Само така мога да те защита.

— Той няма да ме иска повече, ако разбере, че съм имала любовник — почувства се длъжна да обясни Бриан.

— Това не е сигурно. А и как ще му го докажеш?

Момичето прехапа устни.

— Няма как.

Прихвана я през кръста и притисна тялото ѝ към себе си. Усети възбудата му до корема си и пое стреснато дъх, а той се усмихна.

— Не се притеснявай от мен — каза нежно той. — Тялото ти е много по-податливо, отколкото ти се струва. Можеш да ме поемеш, нищо че сега ти се струва невъзможно.

Тя се засмя притеснено.

— Искаш ли да ми го докажеш — попита смело тя.

— Не и докато не се оженим — отвърна сухо той.

Бриан погледна с любопитство мургавото му лице.

— Защото никога преди не съм го правила ли?

— Да — отвърна той. — Прекалено старомоден съм. Сега можеш да купиш, което поискаш тяло, и то съвсем евтино, но не и твоето. И пет пари не давам какво мислят и правят по цял свят. Това е моето мнение и точка.

— Или брак, или нищо, така ли? — измърмори тя, доволна, че го е подразнила. Посегна и докосна широката покрита с косъмчета гръд. Достави ѝ удоволствие да усети потръпването на мускулите му. — Добре. Но само ако си сигурен — добави тя притеснена.

Пиърс докосна дългата ѝ мека коса и зарови пръсти в нея.

— Сигурен съм — отвърна той и бе убеден в това, което казва, въпреки че сам не знаеше защо. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ чак до бедрата. Притисна ги към своите и спря очи върху устата ѝ. — Докосвах те като любовник, но не съм те целунал. А искам да те целуна.

Бриан сплете ръце около врата му, тръпнеща от великолепно усещане на кожата му до своята.

— И аз искам да те целуна — прошепна тя и повдигна лице към неговото.

Той сведе глава и устните му се спряха върху нейните. Поколеба се. Чувствата избухнаха в гърдите му с неочаквана сила. Намръщи се, защото не бе очаквал такава реакция. Разтвори устните ѝ бавно и нежно, усещайки възбудата си по-силна от всякога.

Тя го чу как въздиша и също усети възбудата му. Отдръпна се, за да срещне тъмните очи, искрящи от преживяното. Силните му крака

също потрепваха леко.

Гледаше го любопитно и открито. Притисна се така, че бедрата ѝ да се отъркат в неговите. Той потисна стона си и ръцете му отново се впиха в бедрата ѝ.

Устните ѝ се отвориха. Значи и той е уязвим! Не бе очаквала подобно нещо, защото когато не я докосваше, се владееше до съвършенство. А какво ли ще стане ако тя го докосне? Пръстите ѝ се плъзнаха между двете тела и тя разтвори длан над корема му. Без да откъсва очи от неговите, ръката ѝ бавно се спусна към покритите с косъмчета слабини.

Той стисна зъби, но не я спря. Бриан се поколеба за секунда, напълно съзнаваща какво върши.

Мъжът си пое дъх.

— Искаш ли да ме погалиш?

Тя кимна.

Пиърс едва успя да запази контрол. Ръката му покри нейната и внимателно я поведе, докато не спря върху твърдата му мъжественост.

Тя погледна надолу, учудена и изпълнена със страхопочитание от новото усещане, от тази интимност. Усмихна се с любопитство и удоволствие.

Той притисна ръката ѝ към себе си. Разсмя се глухо, когато удоволствието от срамежливото ѝ докосване се разли в тялото му.

— Покажи ми как — помоли го тя, без да свежда нежния си поглед.

— И да те шокирам?

— Няма — отвърна тя. — Така или иначе това е неизбежно.

— Мислех, че вече съм го сторил.

Обгърна ръцете ѝ в едрите си длани и бавно и търпеливо ѝ обясни какво да прави. Тялото му започна да тръпне неудържимо, а след това да се движи безпомощно. Той преглътна и потисна стенанието си. Ръцете му се задвижиха по-бързо. Не беше необходимо много време. Той извика и тялото му се отпусна, пулсиращо докато настъпваше очакваното освобождаване. Удоволствието беше неповторимо. Трябваше да се облегне на едно дърво, за да изпита докрай вълните на екстаза, обливащи тялото му. Остави я да гледа и се наслаждаваше на погледа ѝ, на срамежливата ѝ възбуда, на задоволството, когато осъзна какво е станало.

Притисна я към себе си, потен и тръпнещ. Засмя се леко, тялото му обляно от слънцето, без да изпитва притеснение или неудобство.

— Ти нямаш никакви скрупули и задръжки — каза с мека усмивка тя. — Ще ми се и аз да нямах.

— Така ли? — вече дишаше спокойно. Съвсем внезапно я вдигна на ръце и я отнесе до пухкавата хавлия, от която бяха станали преди няколко минути. Сложи я на нея и устата му покри нейната по начин, за който само бе чела.

Удоволствието бе най-шокиращото, необикновено и всепоглъщащо чувство, което някога бе изпитвала. Тя се изви, тялото ѝ бе разтърсено от чувствени вълни, изхлипа, когато усети мигът на екстаз, непознат до този момент. Всичко бе толкова неочаквано, че достигна върха за секунди. Остана притисната до него, молеща, хлипаща от удоволствие, а младото ѝ тяло бе разтърсено от дългите сладки тръпки на първия миг на удоволствие.

Трябваше ѝ време, за да се съвземе след трескавото преживяване. Усецаше горещите му устни по цялото си тяло. Те търсеха, докосваха, успокояваха я докато я разтърсваха тръпките на удоволствието и се опитваше да дойде на себе си.

Разсмя се, когато видя изумлението ѝ, след като вдигна глава от кожата ѝ.

— Оставих те да ми доставиш невероятно удоволствие — изтъкна той.

— Да, но аз... аз не... дори не съм мислила, че... не съм си представяла... — очите ѝ потърсиха неговите. — Това... ами... нормално ли е?

Той се усмихна широко.

— Зависи какво наричаш нормално. Ако ти е било хубаво, значи е нормално. Ако ли не — не.

Тя се поколеба.

— Хареса ми — прошепна тя и се изчерви.

— И на мен — отвърна меко той. Отпусна се до нея и я привлече към себе си. Двамата лежаха отпуснати в горещия следобед.

— Не беше точно секс, но засега стига.

Бриан се размърда на кърпата, почувствала нова вълна на възбуда. Изви гръб и тихо простена.

— Отново ли? Толкова скоро? — попита тихо той и се надвеси над нея.

Тя отвори замъглените си очи и се протегна чувствено.

— Съжалявам. Може и да не съм съвсем нормална.

Той внимателно постави ръка на корема ѝ.

— Съвсем нормална си, а си и едно истинско удоволствие — отвърна Пиърс сериозно.

Отдръпна ръката си и я докосна много нежно, отначало внимателно, а след това по-настойчиво. Тя отвори очи щом усети търсещите пръсти. Улови погледа му, разбрала какво точно прави. Лицето му бе станало сериозно.

— Боли ли те?

Тя кимна.

— Само малко — отвърна дрезгаво тя.

Той се приведе над нея и скри целия свят. Пръстите му отново навлязоха в топлината ѝ, внимателни и търсещи.

Бриан прехапа устни, без да отмества очи от неговите. Преглътна, защото болката я пареше.

— Разбираш ли какво правя? — прошепна той. — Да.

Мъжът се приближи по-близо.

— Не гледай настрани. Не затваряй очи — неговият глас също бе станал дрезгав.

Гърбът ѝ се изви в дъга и парещата болка стана още по-остра. Тя леко се намръщи.

Ръката му отново я галеше, а очите му обещаваха целия свят.

— Усещаш ли натиска? — попита той.

— Да!

Очите ѝ се разшириха. Той също я гледаше с нескрито учудване. Това бе най-интимното нещо, което някога бе правил с жена, поинтимно дори и от секс. Пиърс стисна зъби и от гърлото му се откъсна стон в мига, когато тя се притисна към него и изхлипа. Той усети лекото разтягане на девствената ѝ ципа. Наистина го усети!

— Господи! — простена той.

Тя отново потръпна. В очите ѝ личеше новото чувство, породено към него. В неговото изражение се отразяваше същото това чувство.

Бриан се надигна. Този път не усети болка, само леко чувство на неудобство. Натискът му стана по-силен, когато усети как тялото ѝ се

разтваря за пръстите му както никога преди.

Тя разтвори дългите си крака и се повдигна подканващо към ръката му.

Той остави момента да премине, разтърси глава и отдръпна ръката си. Бриан учудено го погледна.

— Когато те любя, няма да усетиш никаква болка — прошепна той.

— Но защо не сега? — попита тя.

— Не искам да те възбудя, а после да те нараня и споменът ти за секса да е свързан с болка — наведе се и нежно докосна устните ѝ със своите. Усмихна се, когато усети дъхът ѝ. — Първото ти преживяване с мен ще бъде едно дълго, сладко удоволствие.

Тя отново се притисна към него и го целуна подканващо, прелъстително потривайки тялото си в неговото.

— Знам — прошепна тя. — Такова ще бъде и твоето с мен.

Той се усмихна, докато ѝ помагаше да се изправи. Много по-късно си спомни, че за пръв път от две години не е помислял за Марго. Страстно желаше Бриан, така както не бе желал жена от младежките си години. Това не беше любов, но породените чувства можеха да послужат за основа на бъдеща връзка. Щеше да се ожени за нея, за да я защити от Филип Сабон, но и за да задоволи страстта, надигнала се в гърдите му. Това желание бе най-силното чувство, изпитвано от години. Усещаше се жив. Колко време бе минало откакто за последен път бе така? Живееше в миналото, със спомените за Марго. Трябваше да престане.

Бриан бе значително по-млада от него, но когато ѝ омръзнеше и пожелаеше някой по-млад мъж, ще постъпят както трябва. Сега щеше да се наслаждава на сладкото младо тяло и да се потопи в заслепяващата страст. Дори не се замисляше над други мотиви.

Същия следобед отлетяха за Лас Вегас. Няколко часа по-късно стояха един до друг в параклиса. Бриан бе облечена в къса бяла рокля с копчета отпред и шапка с малка воалетка, стиснала букетче бели рози. Бяха напазарували набързо, но им беше приятно. Заедно с Пиърс избраха роклята и се присмяха на старото поверие, че когато мъжът види булката в сватбената рокля преди сватбата, това предвещава лош

късмет. Той бе в смокинг и привличаше погледите на жените като истински магнит, докато слизаха от голямата черна лимузина пред параклиса, където бе уредил да се състои церемонията.

За нея имаше и пръстен, също купен набързо. Широката халка от четиринадесеткаратово злато бе увенчана с нежни листенца бръшлян, запазвайки викторианския дизайн. Отиваше много на финия пръст на Бриан и тя веднага се влюби в него. Но Пиърс все още не бе свалил старата си халка. Не събра смелост да го помоли за това. А това, каза си тя, бе грешка. Но не ѝ остана време да мисли, защото всичко се случваше много бързо.

Свещеникът извърши церемонията пред двама платени свидетели. Пиърс повдигна воалетката на Бриан и я целуна разсеяно, макар и нежно. Лицето му бе мрачно и тя се запита дали не си спомня първата си сватба. Беше сигурна, че не е била на подобно място. Добре разбираше защо всичко е така набързо. Ако искаха да направят официална венчавка, Кърт щеше да открие начин да ги спре. Въпреки това, на Бриан ѝ се искаше да е облечена в дългата бяла рокля, с която си представяше, че ще бъде на сватбата си, мечтаеше си да види и любов в очите на младоженеца. Знаеше, че Пиърс я харесва, че я желае. Но само тези две неща не са достатъчни, за да живеят заедно, тя изпълнена с любов, а той устремен към миналото и един красив призрак.

Вгледа се в тъмните му очи с леко колебание.

Той докосна нослето ѝ с пръст.

— Не гледай така гневно — пошегува се той. — Ще бъдем щастливи.

— Надявам се — отвърна искрено тя.

Пиърс въздъхна. Искриците хумор мигновено изчезнаха от очите му, сменени от същото онова непознато изражение, което тя видя за пръв път, докато пробваше модерната рокля, която подчертаваше дългите ѝ крака.

— Още си много млада — каза тихо той.

— Съвсем скоро ще ми се появят бръчки. Може и още сега, ако държиш. Ще си накисна лицето във вода, докато набъбне — усмихна се хитро Бриан.

Той се разсмя.

— Хулиганка — обвини я той. — Ще ме побъркаш.

— Ще се постарая.

Здрависаха се със свещеника и жена му, със свидетелите, подписаха необходимите документи, платиха таксата и се отправиха към черната лимузина.

— Вече сме женени — промълви Бриан и погледна дяволито новия си съпруг. — Защо не ме заведеш в най-близкия мотел и не ме любиш до зори?

Той се усмихна както възрастните се усмихват на лудориите на някое дете.

— Нямаш представа колко ми се иска — отвърна разсеяно той. — Но трябва веднага да тръгнем.

Лицето ѝ помръкна.

— Няма ли да имаме меден месец?

— Бриан, оженихме се, за да се спасиш от Сабон — отвърна напълно сериозно той. — Беше ми много приятно да те любя край басейна. Някой ден ще го направим както трябва. Но сега не е времето. Появиха се усложнения, за които още не знаеш. Не искам да ти казвам и да развалям сватбения ден. Но церемонията свърши и вече мога да ти кажа.

— Какво има? — попита тя обхваната от неприятно предчувствие.

ГЛАВА ШЕСТА

Пиърс се намръщи, сякаш не искаше да съобщи тревожната новина. Тя го гледаше с уплашените си големи зелени очи, докато сърцето ѝ биеше лудешки.

— Добре, май трябва вече да ти кажа — продължи мъчително той. — Докато се преобличаше в хотела, звъннах на Артър. Майка ти се е обаждала да пита за теб. Изглежда е станало малко... произшествие. Ще се оправи — добави забързано той, когато видя, че пребледня. — Обяснила е на Артър, че се е подхлъзнала и е паднала по стълбите, но според него гласът ѝ звучал доста уплашено и настоявала веднага да поговори с теб. Той не е уточнил къде сме, но я успокоил, че днес се връщаме.

Бриан изпусна дъхът, който бе сдържала.

— Сигурно я е ударил — предположи нещастно тя. — По време на разговора ни заплаши, и нея и бебето, ако не се съглася с плановете му. Предполагам ще разбере какво сме направили?

Пиърс кимна.

— Рано или късно.

— Между другото спомена, че Филип се връща днес и ще иска да ме види — тя приглади назад дългата си коса. — Защо ѝ трябваше да се жени за Кърт? Не го ли виждаше що за човек е?

— Виждала е, но той е богат — въздъхна Пиърс.

Бриан тежко се отпусна на седалката.

— Дали ще ѝ направи нещо? Как мислиш? Ами бебето?

— Засега няма страшно. Но Сабон ще побеснее, когато научи какво сме направили. Просто ще трябва да те отведе далеч от него завинаги. Той няма да остави нещата просто така. Ще измисли някакво отмъщение и за нас, и за всички свързани с нас. А също и Кърт.

Сърцето ѝ отново препускаше. Тя отново повдигна ръка и приглади дългата коса.

— Какво ще правим сега?

— Първо, няма да се прибираш — нареди мрачно той. — Ще летим вместо до Насау, до Фрийпорт. Вече звъннах в къщата и разпоредих да ни посрещне шофьорът, който обикновено замества бодигарда. Така както се стекоха нещата, Артър не може да ни чака. За момента ще останем във Фрийпорт, докато нещата се поуталожат и шефът на охраната не се върне с екипа си.

— Ти наистина ли смяташ Филип Сабон за заплаха? — попита притеснено тя.

Той стисна ръцете ѝ в своите.

— Да. Но те уверявам, че нищо няма да ти се случи. Вече аз нося отговорността и ще се грижа за теб.

Бриан прехапа устни.

— В какъв кошмар се забъркахме — изрече на глас мислите си тя. — Живеем в деветдесетте. Как може да стават подобни неща? Господи, не е възможно някакъв непознат да ме кара насила да се женя за него!

— Сабон е невероятно богат. Обикновено получава това, което иска. Вторият ти баща е нагазил много по-дълбоко, отколкото си мисли.

Пиърс погледна към Бриан, която бе съвсем пребледняла.

— Според мен, най-доброто е да отидеш в Щатите, където шефът на охраната ми ще те наглежда. Нали искаше да постъпиш в колеж и да учиш математика. Още ли искаш?

Тя го погледна, едва удържайки се да не издаде ужаса, който изпитва. Та нали току-що се бяха оженили. Мечтаеше да живее с него, да го обича, да заспива в прегръдките му, а той предлагаше да я изпрати в колеж.

— Напоследък не съм мислила за образование — призна си тя.

— Още не е късно да се запишеш — добави той. — Ще подадем документите ти в малък колеж близо до окръг Колумбия, под измислено име и така Сабон няма да успее да те открие. Но дори и да разбере къде си, Тейт Уинтроп ще бъде наблизко, или поне някой от хората му. Край теб ще има някой денонощно, докато всичко свърши.

— Не мога ли да остана с теб? — попита колебливо тя, без да посмее да го погледне.

— Много ми се иска — въздъхна Пиърс, лицето му продължаваше да е строго и сурово. — Но няма да е възможно след

това, което се случи между нас, Бриан.

Тя не успя да скрие учудването си.

— Не те разбирам.

— Не ме ли разбираш? — той се изсмя студено. — Слушай, скъпа, ти си чудесно парче, а аз нямам търпение да те изпапкам. И най-добрите ми намерения няма да те спасят, ако живеем под един и същи покрив.

— Но аз те желая — извика тя.

— Желаела ме — подигравателно повтори той. — Ти си само едно дете, което ламти да опита забраненото. Едва си открила удоволствието и вече искаш да е твое. Аз съм преживял много удоволствия. Не мога да ти предложа нищо, освен някой път набързо да се потъркаляме в леглото ми. Ще ти разбия сърцето и няма да можеш да се съвземеш. Аз съм вълк единак. Не ми трябва жена.

— Но ти се ожени за мен — каза обвинително тя.

— Само за да те защитя от Сабон — съгласи се той. Погледна изпитателно лицето ѝ.

— Още си само на двадесет, наивна и готова да положиш сърцето си в краката ми. Недей! Аз те желая. Мога да те обладая, да ти се наслаждавам и на следващата сутрин да си тръгна, а сърцето ми ще си остане непокътнато. Но ти няма да се справиш. А си ми и в повече, Бриан.

— Искаш да кажеш, че ако просто спим заедно и после аз си отида, ще ме пуснеш да си вървя? — попита неуверено тя.

— Горе-долу — обобщи той.

— Мисля, че ще мога да се справя.

— Няма да можеш — парира я веднага той. — Ти вече си почти влюбена в мен — добави той, наблюдавайки как изненадата плъзва по лицето ѝ. — Да не мислиш, че не личи? — попита по-меко той. — Ти си като отворена книга. Още не ти достига опит, за да скриеш чувствата си.

Тя си пое дълбоко въздух и отметна нервно косата си. Загледа се през затъмнения прозорец на лимузината.

— И какво ще правим отсега нататък?

— Ти заминаваш в колеж, а аз продължавам да си работя по проекта — отвърна небрежно той.

— Не искаш ли да спиш с мен?

— Много ми се иска — не отрече Пиърс. — Ще ми достави истинско удоволствие. Но аз ще го приема като мимолетно преживяване, а ти няма да успееш. Ще оставим нещата така, докато поотраснеш.

Тъжните зелени очи се извърнаха към него.

— Истина е, че и церемонията беше гадна, и мястото отвратително и смяташ, че това ти дава право да не си спазваш клетвите? И затова сега всеки си тръгва по пътя.

Гъстите му вежди рязко отскочиха нагоре. Беше чул само първите й думи.

— Отвратително място, значи?

Тя отново се извърна.

— А ти как би го нарекъл? — попита тихо Бриан.

Изобщо не се беше замислял, докато тя не изрече истината за сватбата им. Мястото наистина беше отвратително, натруфен малък офис, предназначен да узаконява желанието за секс на млади момичета, които не можеха да преглътнат принципите си, и бяха готови да се впуснат в прибързан брак, а вероятно и в също така бърз развод.

Той се намръщи. Въпреки че Бриан имаше съвременни разбирания, тя харесваше традициите. Беше от онези момичета, на които им се иска да се омъжат в църква, с дълга бяла рокля с шлейф, с шаферки и цветя. Сватбата на Марго бе точно такава. А Бриан трябваше да се примири с една формална церемония. Независимо от причините за сватбата им, той трябваше да избере по-традиционен начин.

— Съжалявам — гласът му звучеше искрено. — Толкова бързах да направим всичко навреме, че не обърнах никакво внимание на подробностите. Предпочиташе да се оженим в църква, нали?

Тя не го погледна.

— В църква ли се ожени първия път?

— Разбира се — отвърна той. — Марго твърдеше, че няма да се чувства женена, ако службата не е както трябва.

Пиърс забеляза, че Бриан се сви и за пръв път осъзна колко силно я е наранил.

— Значи сме постъпили както трябва — отвърна тя с удивително спокоен тон. — Бракът ни е един фарс, който просто трябва да ме

спаси от по-неприятна съдба. Ако се бяхме оженили в църква щеше да е светотатство. Съжалявам, че повдигнах въпроса. Би трябвало да съм ти благодарна за всичко, което направи, а не да недоволствам за това и онова.

Той се пресегна и стисна малката ѝ ръка в своята.

— Не се познаваме много добре — той почувства резервираността ѝ. — Предполагам, че ще имаме доста недоразумения, преди да се опознаем.

— Не се тревожи — отвърна тя. — Няма да се случи, тъй като аз ще съм в Щатите, а ти — в Насау — обърна се към него и се усмихна безизразно. — Нали така искаш? Дори и да не ме преследваше онзи маниак, пак щеше да предпочетеш да съм по-далеч и да не ме виждаш всеки ден.

Очите му заблестяха.

— Точно така — отвърна той.

Бриан въздъхна.

— Добре — отвърна тя след минута. — Всичко ми е ясно. Няма да те притеснявам — тя свали пръстена и му го подаде.

Пиърс се намръщи.

— Това пък какво означава?

— Какво ли? Та ти все още си женен за друга — тя посочи халката, която той не бе свалил от лявата си ръка.

— Ето защо е напълно излишно да нося моята.

Той рязко отдръпна ръка и я погледна вбесен.

— Няма да сваля този пръстен — заяви той. — Не и за да успокоя едно дете, което се опитва да се прави на възрастно!

Грубите, тихо изречени думи я разтърсиха. Тя потръпна, усетила студенината в тона му.

— Съжалявам, че не съм достатъчно опитна, за да играя играта по правилата, господин Хътън. Но много скоро ще се науча — тя извърна глава и стисна зъби. — След като няма да съм истинска съпруга, тогава не виждам причина да не излизам с други мъже. Нали това искаш? Да си намеря някой друг и да изчезна от живота ти.

— Искам само да те спася от Сабон — отвърна рязко той. — Това е единственото ми притеснение в момента. А що се отнася до другите мъже, ако нарушиш клетвите си, по-добре се скрий някъде, където няма да те намеря.

Тя го зяпна с безкрайно учудване.

— Какво каза?

— Чу ме много добре — сръза я той. — Женени сме, и без значение дали сме го направили в противен мърляв параклис или не, няма да позволя на нито една жена да ми се подиграва.

— Така ли?

— Тук ревността няма нищо общо — продължи той. — Заради Сабон бракът ни трябва да е истински, а не някаква пародия. Иначе вторият ти баща ще използва първия случай, за да те запрати в ръцете на Сабон и да ви ожени. Ако чуе, че излизаш с други, никога няма да повярва, че имаш съпруг.

— И няма да е единственият — каза тихо тя.

Пиърс я погледна с нескрито раздражение.

— Бях напълно откровен с теб — продължи студено той. — Да не би да предпочиташ да те прелъстя, преди да отлетим за Щатите?

Бриан нямаше никакво намерение отново да обсъжда този въпрос. Пое пръстена отново и си го сложи.

— Да не мислиш, че Филип ще се откаже просто така и ще се прибере? — попита тя, умишлено заобикаляйки въпроса му.

Пиърс се поколеба, сякаш отново искаше да се върне на въпроса, но само въздъхна и я остави да го подмине.

— Не. Просто ще стане по-настойчив в опитите си.

След това и двамата мълчаха чак докато се качиха на самолета и седнаха. Бриан заспа, но скоро се стресна. Погледна Пиърс. В погледа му се четеше загриженост, докато наблюдаваше предната част на самолета, където стюардесата се навеждаше, за да извади порциите за обяд от микровълновата печка. Това бе един от малкото полети, на които се предлагаше обяд.

— Всеки момент ще донесат храната. Гладна ли си? — попита той.

— Да.

Той отвори облегалката за ръка и разгъна прибраната масичка, усмихвайки се на учудването ѝ.

— Сигурно от Париж си се прибрала с първа класа — пошегува се той.

— С икономична — измърмори тя. — Брауър доста затегна коланите през последната година. Между нас да си остане, но мисля,

че е на ръба на фалита.

— Ако наистина е така, нищо чудно, че подскача на прищевките на Сабон — отвърна замислено Пиърс. — И ако наистина е вложил всичко в тази сделка, с надеждата да удвои инвестицията си, значи яко е загазил.

— Защо?

Той разгъна и своята масичка.

— Защото в момента работим с един консорциум на петролни компании по сделка с руснаците за откриването на кладенец в Каспийско море. Нали ти казах? Ще прокараме тръбопровод през... — той спомена страната и очите ѝ се разшириха от учудване.

— Щатите са наложили икономически санкции — възкликна тя. — Нищо чудно, че Брауър е притеснен. Всеки ще вземе страна, а той ще загуби пари. А ти не си ли с американско гражданство?

— Ако искам, няма проблем да получа, но в момента не съм — отвърна той, напомняйки ѝ, че е роден в Европа.

— Забравих — отвърна тихо тя. — Английският ти е перфектен. Дори акцент нямаш.

— Казах ти, че дядо ме е отгледал. Той беше грък, но говореше свободно няколко езика. Държеше да зная английски перфектно. Често казваше, че това е езикът на бизнеса, а и аз прекарвам доста време в Щатите.

Бриан се отмести, за да може стюардесата да ѝ поднесе таблата, изчака да сервира и на Пиърс, разстла салфетката на скута си и го погледна.

— Не съм добре запозната с политиката на другите страни.

Той се усмихна.

— Трябва да научиш. Много по-лесно се разбираш с хората, когато си запознат с политиката на страната, а също със социалните и религиозни вярвания.

— Колко езика говориш?

Той сви рамене.

— Свободно — само три — погледна я и се усмихна. — Знаеш ли какво е неграмотен човек според арабите?

— Какво?

— Човек, който говори само един език.

Засмя се учудена.

— Значи съм първа в списъка.

— Ще те науча да говориш гръцки — обеща той. — Много хубав език.

Бриан знаеше, че той говори френски, но бе забелязала, че никога не дава нареждания на този език. Дали заради Марго, помисли си с тъга тя. Защото е била францужойка. Сигурно, когато са се любили са говорили на френски. Спусна очи към едрите му длани. Спомни си колко умело галеха тялото ѝ, изумителните усещания, които бе изпитала с него и задържа дъха си.

Той я чу и черните очи срещнаха нейните с неизказан въпрос. Бриан се изчерви и бързо сведе поглед към подноса пред себе си. Не успяваше да скрие нищо от него. Умееше да чете в нея като в отворена книга.

Той вдигна капака на обяда и намаза малко масло върху хлебчето. За свое учудване усети напрежение, припомняйки си чувствените движения на Бриан край басейна. Тя бе неопитна, но изпълнена с желание и страст. Представяше си какво е усещането да я люби и искаше да го стори. Но всеки път, когато желанието го заливаше, пред него изплуваше любимото лице на Марго и се чувстваше гузен и засрамен, защото си представя друга жена в леглото. Сякаш ѝ изневеряваше.

Бриан изяде пилето и се усмихна разсеяно на стюардесата, която спря, за да ѝ сипе кафе. Забеляза, че и Пиърс го пие чисто.

— Къде ще отседнем във Фрийпорт? — попита неочаквано тя.

— Запазил съм апартамент в един хотел. Под други имена. Няма да има проблем. Ще извикам и Уинтроп с един-двама от неговите хора.

— Ти наистина го приемаш сериозно — каза тя.

Той кимна и отпи кафе.

— Ако информацията ми е вярна, вторият ти баща пътува за Вашингтон днес — погледна я. — Чух и друго, още по-неприятно за плановете им — черните му очи се присвиха. — Залозите са много високи. Страната на Сабон е малка, съседите са бедни и мечтата им е да завладеят залежите на скъпия петрол, който целият Запад е готов да купи. Залежите с петрол в съседната страна са изчерпани. Те имат влиятелни съюзници и достъп до модерни оръжия.

— О, боже — каза Бриан. — Да не искаш да кажеш, че ще нападнат Куаи?

— Много вероятно. Сабон знае. Мисля, че е привлякъл Брауър само заради приятеля му във Вашингтон. Сабон сигурно използва втория ти баща, за да измоли помощ от САЩ. Но на него няма да му дадат, защото е в черния списък на поддръжници на врага по време на войната в Залива — Пиърс дояде мрачно пилето. — Ако обаче Брауър постигне споразумение за американска помощ, с обещание за участие в разработването на петролните залежи, Сабон ще има за какво да се хване и да прокара сделката с петролния консорциум. Не успее ли, отчаянието може да го накара да нанесе първия удар по съседната страна.

— Ще започне война?

— Точно така. Ще започне война — той я погледна, докато избърсваше уста със салфетката.

— Страшничко звучи.

— И наистина е страшно. Близкият Изток е като барутен погреб. Трябва само една искра и всичко ще гръмне. Нещата се разминаха на косъм, когато Ирак нападна Кувейт и Израел в началото на деветдесетте. Сега положението едвам се удържа. Страните ще си изберат кого да подкрепят в този конфликт и нещата ще се разпрострат чак до Персийския залив — той въздъхна. — А това е много зле за всички нас с инвестиции в проекта за Каспийско море. Дори и ако войната се ограничи до страната на Сабон и съседната държава, ще изпуснем сроковете и непрекъснато ще има заплахата от въоръжени набези. Ако Брауър не успее да уговори намесата на Щатите, сигурно ще плати на наемниците си да нападнат нашата платформа и така ще обвинят бедните съседи на Сабон, само за да подреди нещата както му е угодно. А тъй като руснаците са свързани с нас, последствията за тази нещастна държава, а Сабон ще ги предизвика, ще са ужасни. Тогава може да се стигне и до американска намеса. Не ми се мисли какъв огън ще пламне.

— Ти нищо ли не можеш да направиш?

— Опитвам се — отвърна той. — Уинтроп прави изключително задълбочено проучване. Вече е успял да предотврати един опит за нападение. Сигурен съм, че ако има втори, ще успее да спре и него с помощта на старите си приятели от средите на разузнавачите. За всички е по-добре нещата да се уталожат.

— Сигурно.

Тя отпи кафе и го погледна над чашата.

— Всичко това звучи толкова вълнуващо, нищо че води до насилие — призна след малко тя и се засмя. — Никога не съм вършила нищо опасно. Целият ми живот е бил една безкрайна поредица от еднакви дни. Е, поне по-голямата част — усмихна се широко. — Ти беше истинско приключение.

— Ти също — призна тихо той, но без да се усмихва. — Обърна живота ми наопаки.

— Браво на мен — отвърна тя. — Някой трябваше да направи точно това. Още си прекалено млад, за да гушнеш букета, ако може така да се каже.

Доброто му настроение се върна.

— Гушнах нещо друго.

— Така си е. Висеше по баровете като дар божи за крадците — тя стисна устни и се намръщи. — Я ми кажи! Ами ако онази пищна блондинка, която те зяпаше в Париж, беше агент на ЦРУ, занимаващ се с промишлен шпионаж?

Той се разсмя.

— Не са ми известни такива тайни. Занимавам се с бизнес. Не се занимавам със сондиране и знам колкото всеки друг лаик.

— Да, но ти е известно как да издигнеш петролна платформа. Нали си патентовал идея за платформи в плитки води?

Той беше много учуден.

— Не предполагам, че знаеш нещо за петролния бизнес.

— Не знам. След като те оставих в хотела ти в Париж, реших, че ако ще имам нещо общо с мъж, който строи платформи, трябва да поназнайвам нещо за петролния бизнес.

— Защо реши, че ще имаш нещо общо с мен? — настояваше да научи той. — Не съм имал намерение да се връщам в Насау, за да те търся.

— Сигурно. Но знаех, че имаш къща в Насау и аз смятах да те потърся! — отвърна тя. — Предполагам, че се уплаших. Ако не беше на онова парти, където ни заведе Кърт, едва ли щяхме да се видим, освен съвсем случайно.

— Кой знае — отвърна той и допи кафето си. — Казах ти, че си твърде млада за мен.

— Със седемнадесет години.

— Осемнадесет.

Тя се намръщи.

— Не си ми казал кога ти е рожденият ден.

— Не, не съм.

Студеният му поглед сложи край на приятния разговор. Тя остави вилцата и отвори шоколадовия пай, сервиран за десерт.

— Не знам нито каква музика обичаш, нито какви книги четеш, нито пък кога си свободен.

Не му се искаше да споделя с нея тези толкова лични неща. Тя се опитваше незабелязано да се промъкне в живота му, а той нямаше желание да я пусне.

Независимо от това ѝ отговори, без да се замисля.

— Обичам Дебюси, Респиги, Пучини и съвременни композитори като Джон Уилиамс, Джери Голдсмит, Джеймс Хорнър, Дейвид Арнълд и Ерик Сера. Чета почти всичко, което ми попадне, но предпочитам биографии и древна римска и старогръцка история.

— И аз харесвам тези композитори — отвърна тя. — И обожавам операта. Любимите ми са „Турандот“ и „Мадам Бъттерфлай“ на Пучини.

— А какво четеш?

— Любовни романи — отвърна с усмивка тя.

— Защото си още твърде млада и наивна и вярваш в щастливия край — отвърна той леко подигравателно. — Аз пък съм стар и изхабен и мога да ти кажа, че такова нещо не съществува.

— Преживял си десет чудесни години с жена, която си обичал, и която също те е обичала — изтъкна тя.

— И тя умря — отвърна рязко той. — Стига вече приказки за щастлив край.

— Може би малко щастие е всичко, което трябва да очакваме от живота — добави замислено тя. — Ами ако никога не беше срещнал Марго? По-щастлив ли щеше да бъдеш?

Не искаше да отговаря на този въпрос. Погледна към останалия шоколадов пай с пълно безразличие.

— Нямаше — отговори тя вместо него. — Трябва да си щастлив, че връзката ви е била нещо изключително. Спомените ти са дори похубави от живота на мнозина.

Никога не се беше смятал за късметлия. Може пък наистина да е бил. Марго го обичаше безрезервно. Погледна Бриан и стреснато си помисли, че Марго сигурно щеше да я хареса. Приличаше на покойната му жена в много отношения, като не на последно място бяха състрадателността и честността. Момичето бе щедър човек. Не беше красива като Марго, но излъчваше чар.

— Никога ли не си била влюбена? — попита любопитно той.

— Само в теб — призна си тя.

Той стисна зъби и извърна поглед към чашата с кафе. Беше празна. Огледа се за стюардесата и леко повдигна чашата. Тя се върна с кафеварката и му сипа още. Бриан поклати глава с усмивка и стюардесата се отдалечи.

— Твърде млада си, за да знаеш какво е любов — каза Пиърс след минута. — Гориш от желание да се впуснеш в първата си авантюра и искаш мен. Това е просто желание, нищо повече.

Бриан се усмихна замислено.

— Както кажеш.

Той отпи кафе и потри горната си устна. Остави чашката и се намръщи.

— Ще срещнеш някой — каза той. — Ще се запознаеш с мъж, който ти е връстник и тогава ще ме разбереш.

— Аз съм женена — отвърна тя. — Не мога да тръгна да си търся съпруг, след като вече си имам.

— Няма да сме женени вечно — заяви той, гледайки я право в очите. — Щом проблемите приключат, ще направим дискретно анулиране на брака.

Бриан усети, как сърцето ѝ спира. Значи това смяташе да направи той! Щяха да останат женени, но без никакви интимности, само докато Сабон създава неприятности. Следва анулиране, а то няма да е никакъв проблем, тъй като бракът не е консумиран. Нищо чудно, че не иска да спи с нея. Вече си правеше планове как да я отпрати завинаги.

ГЛАВА СЕДМА

Бриан мачкаше хартиената салфетка и се опитваше да проследи с пръст емблемата на авиокомпанията.

— Сега разбирам — каза тя, когато усети, че той очаква отговора ѝ.

— Знаеш, че нищо нямаше да се получи — продължи той. — Разликата ни е прекалено голяма. Та ние сме от различни поколения. Дори не мислим еднакво. — А дори и да мислехме, нека не забравяме Марго — очите му блеснаха гневно. — Аз я обичах. Няма да ѝ изневеря.

— Пиърс, тя е мъртва — каза меко Бриан. — И няма да се върне. Ти може да живееш още тридесет или четиридесет години. Наистина ли искаш да живееш съвсем сам през тези години?

— Да! — отговорът му не беше много убедителен. Сигурно му беше безкрайно трудно, особено когато е сам със спомените, които бяха и проклетие, и успокоение.

— Тя не би искала да е така — промълви Бриан, изричайки мислите си на глас. — Не би искала да си сам и вечно да скърбиш.

— Нямаш представа какви ги говориш — отвърна дръпнато той. — И стига вече! Не искам да говоря за това.

— Както кажеш — съгласи се тя. — Предполагам, че нямаш желание да правим секс в тоалетната, докато сме във въздуха, нали? — добави хитро тя, опитвайки се да разведри натежалата след разговора атмосфера. — Гледах го в един доста пикантен филм и все се чудех...

— Чуди си се сама!

Той отмести таблата с обяда, стана и се отправи забързано към тоалетната. Влезе, заключи вратата и подпря чело на хладната повърхност. Дяволите да я вземат! Няма ли да престане да говори за миналото. Не разбираше ли, че сякаш нож се забива в сърцето му, когато си представя лицето на Марго, когато отново усеща дъха ѝ по устните си, ръцете ѝ в мрака? С всеки ден животът му ставаше все по-непоносим.

Помисли, си за следващите тридесет години, изпълнени със същата агония и знаеше, че няма да издържи.

Само Бриан да не беше толкова привлекателна. Не искаше да мисли за нея, не искаше никакви изкушения около себе си. Ако тя замине, той ще има спокойствие и ще остане само със спомените за Марго. Няма да се налага да се преборва с желанието към Бриан.

Не го възбуждаше само видът ѝ. Ами незначителните забележки, които правеше, полуприкритата покана да ѝ се наслади в тоалетната на самолета? Въпреки всичко се разсмя. Беше толкова невъздържана, а същевременно съвсем невинна. Всеки миг с нея бе истинско удоволствие. Тя бе първата жена след Марго, от която му ставаше леко на душата, първата, която го накара да се засмее. Напоследък бе станал нетърпимо раздражителен, винаги готов да се скара, защото единствено гневът утоляваше болката от скръбта. А ето, че Бриан му помагаше да види света през нейните щастливи, весели очи. Каква ирония, мислеше си той, жена преживяла нейната трагедия да е такава оптимистка, толкова смела.

Вгледа се в отражението си в огледалото и забеляза посребрените слепоочия. Около очите му се бяха струпали бръчки. Приглади с ръка сивите кичури и се засмя глухо. Не може ли Бриан да го погледне и да осъзнае колко е стар? Не спираше да се учудва, че жена на нейната възраст и с нейната привлекателност може да го желае. Чудеше се какво намира в едрото, строго лице, което го гледаше от огледалото.

Бриан седеше притихнала и учудена. Та той не беше особено красив. Не можеше и да бъде с тези големи ръце и крака, пък и нос. Наистина беше много по-голям от нея. Но нито един от мъжете, които познаваше, не можеше да се сравнява с него. Беше като истински динамит и тя не спираше да се чуди как да открие пътя до сърцето му.

Стюардесата предлагаше напитки. *Това шампанско ли беше? Защо не?* — Пиърс ясно показа, че не я иска и ѝ беше толкова тъжно. Може би глътка-две за кураж, ще ѝ дойдат добре.

Вече бе изпила две чаши, когато Пиърс се върна. Бриан повдигна чашата си за наздравица и част от газираната течност се плисна върху роклята.

— Ау — наведе се тя към него. — Извинявай, ръката ми трепна.

Той я погледна с недоумение.

— Какво пиеш?

— Шампанско.

— Не можеш да пиеш нито шампанско, нито друг алкохол — заяви категорично той. — Непълнолетна си!

— Тя ми даде — отвърна Бриан и посочи стюардесата застанала в средата на пътеката. — Иди да ѝ кажеш, че е нарушила закона. Хайде да те видя — добави хитро тя и отпи още шампанско.

— Дай чашата! — Той я взе и изпи наведнъж останалите две глътки. — Глупаче — измърмори той, докато я наблюдаваше. — Не можеш да носиш алкохол. Не виждаш ли как ти се е замаяла главата?

— Ще се науча да пия — добави високомерно тя. — Сега съм женена.

Внезапна мисъл накара очите ѝ да заискрят.

— Значи затова женените пият! — възкликна тя и го погледна с премрежен поглед. — Виждаш ли сега какво направи с мен?

— Нищо не съм направил — запротестира той.

— Направил си, направил си — отвърна тя. — Каза, че няма да спиш с мен!

Гласът ѝ ставаше все по-висок и Пиърс изпъшка.

— Замълчи — прошепна той. Вече усещаше любопитните погледи насочени към тях, въпреки че не се огледа.

— Няма да мълча — отвърна тя. — Това е един съвсем не лош заместител на първата ни брачна нощ — обясни тя. — Поне притъпява онова чувство на болка и изтръпване.

— Прекалено млада си, за да имаш болести и изтръпнали места — заяде се той.

— Сърцето ме боли — тя се усмихна унесено. — Това е песен. Спомням си я много добре. Искаш ли да ти я изпея? — тя запя, въпреки че той енергично клатеше глава.

Пиърс махна на стюардесата и тя бързо се приближи.

— Бихте ли ѝ донесли кафе — помоли я той. — Силно кафе и побързо.

— О, господи! — възкликна стюардесата.

— Тя не пие — обясни Пиърс. — Никога не е пила. Непълнолетна е.

По лицето на стюардесата се изписа ужас.

— Ще ми откъснат главата ако разберат!

— Никой няма да разбере. Ще им кажа, че съм те накарала насила да ми дадеш — опита се да оправи положението Бриан.

— И как точно ще го направиш? — попита Пиърс.

— Ще кажа, че съм заплашила да скоча през прозореца — отвърна с усмивка тя.

Пиърс погледна към мъничкото прозорче и после пак към нея.

— Сигурен съм, че ще ти повярват.

— Отивам да донеса кафето — каза притеснената стюардеса. — Искрено съжалявам!

— Е, нищо де — отвърна Бриан. — Ти си нямаше представа, че съм непълнолетна, и че току-що съм се омъжила за човек, който дори не ме харесва. А как ли би могла да разбереш, че дори не желае да ме...

— Бриан! — изръмжа Пиърс.

— Заведе в Париж — довърши тя с хитър поглед към побеснелия си съпруг.

— Трябва да я заведете в Париж — подкани го стюардесата. — Толкова е красиво.

— Кафе — нареди Пиърс. — И нещо за ядене. Бързо!

— Да, сър, веднага!

Стюардесата тръгна, а Бриан отпусна глава на седалката и се загледа унесено в Пиърс.

— Не мога да повярвам, че си такъв сухар — каза му тя. — Та ти си пълен с комплекси.

— Как ще те цепи после главата — каза отмъстително той.

Тя го зяпна.

— Виж го ти как се е вкиснал! — възкликна тя. — Аз само пийнах две глътки.

— Две чаши и виж какво стана.

— Много добре си изглеждам — уведоми го тя.

— Добре си пийна.

— Ще изтрезнея като кацнем — обеща тя. — А сега смятам да помисля как да те прелъстя. Ще трябва да си купя повечко книги — тя се замисли. — Може и няколко видео касети.

Той леко покашля и се обърна, за да потърси стюардесата. Приличаше на удавник, хванал се за спасителен пояс. Бриан постави ръката си върху дългото му мускулесто бедро. Той едва не подскочи.

— Какъв моралист — прошепна тя, когато той отмести ръката ѝ.
— Та ние сме женени!

— Не, не сме — изстреля в отговор той. — Сватбата беше само на хартия. Това е всичко и така ще си остане.

Бриан се нацупи.

— Никой не се държи така с новата си съпруга — измърмори тя.
— Седя си аз и умирам от любов, а ти дори не ми позволяваш да те докосна.

Стори му се, че цялото му тяло пламва. Беше прекалено пияна, за да разбере как му въздейства. Пиърс бе толкова възбуден, че единствената му мисъл бе за нея в леглото. Трябваше да я накара да изтрезнее, преди той да загуби контрол.

Стюардесата донесе чаша кафе и лека закуска, а Пиърс ги пое с искрена благодарност.

— Ето — каза той на Бриан и внимателно положи чашата в ръцете ѝ. — Сега пий!

— Сухар — измърмори раздражена тя, но изпи кафето.

Той отвори закуската, подаде ѝ я и не откъсна очи от нея, докато ядеше. Стюардесата донесе втора чаша кафе, а след нея и още една. Кофеинът ѝ даде нова сила и енергия, а храната сякаш попи всичкия алкохол. Бриан почувства, че главата ѝ се избистря, и че връщането към действителността няма да е съвсем гладко. Беше казала на Пиърс доста неудобни неща. Той остана мрачен и момичето се зачуди, дали докато е била пийнала не е разрушила завинаги и без това крехката им връзка.

Пиърс бе посветил вниманието си на вестника, който стюардесата донесе и не го остави, докато кацнаха във Фрийпорт.

Бриан се остави да я води през коридорите и залите. Той огледа шофьорите на лимузините и табелите с имена, които държаха. Не откри името си, но видя това на Бриан, доста грозно написано. Слабият и мургав мъж с табелата, не приличаше на шофьор, а Пиърс бе виждал достатъчно, за да може да прецени. Бриан обаче не забеляза нищо необичайно. Усмихна се и тръгна към дребния мъж.

— Аз съм Бриан Мартин — каза тя, напълно забравила, че вече е омъжена, а съпругът ѝ е до нея.

— Госпожице Мартин — акцентът на мъжа беше силно изразен. Той ѝ се усмихна и пое подадената ръка. — Заповядайте с мен.

— Добре, но бихте ли почакали за момент — помоли тя и понечи да се обърне към Пиърс.

Той вече бе разбрал, че нещо не е наред. Направи бърза крачка, за да я дръпне от мъжа, но в този момент усети нещо опряно на кръста му. Нещо кръгло и твърдо.

— Вие неин бодигард, нали? — прозвуча дълбок глас отзад. — Идвате с нас. Няма да ви позволим да уведомите оня Хътън.

Пиърс се учуди на забележката и видя, че Бриан извърна глава. Едва успя да ѝ кимне. За щастие тя следеше всяка негова дума и реакция и веднага разбра какъв знак се опитва да ѝ даде.

— Какво ще правите с Джак? — попита остро тя, използвайки първото име, за което се сети.

— И той идва. Не рискувам да отиде при полиция — изсъска дребният. — Ако ти извика, мой приятел стреля го. Разбираш, мадам?

— Винаги, когато се налага — отвърна тя уплашена. — Добре, вие командвате. Къде отиваме, или е забранено да се пита?

— Ще видиш. Идва.

Той я поведе, а след тях тръгнаха „Джак“ и въоръженият мъж. На входа на терминала ги чакаше дълга черна лимузина. Накараха ги да влязат и след тях се качиха двамата мъже, вече извадили пистолети.

Слабият подвижна нещо на шофьора, той кимна и се вля в потока коли. Не се насочиха към изходите на летището, а се отправиха към един от частните хангари, отдалечен от основната сграда. Лимузината спря до красив малък реактивен самолет с отворени врати. Стълбата също бе спусната, в очакване на пътниците.

Подканиха Пиърс и Бриан бързо да влязат, а двамата въоръжени мъже не ги изпускаха от поглед. В самолета ги очакваха други двама, също въоръжени. Пиърс я погледна безпомощно. Никой от двамата не можеше да направи нищо, освен да приемат безропотно истината. Бяха напълно безпомощни срещу четирима въоръжени мъже.

— Къде отиваме? — попита Бриан отново.

Никой не ѝ отговори. Тя се отпусна на седалката и затвори очи. Пиърс седеше от другата страна на пътеката, а единият от похитителите бе непосредствено до тях. Бриан реши, че е най-добре да се опита да си почине. Имаше неприятното чувство, че много добре знае кой стои зад похищението.

Ясно личеше стилът на Филип Сабон.

Часове по-късно се приземиха на тясна писта на малък остров. Докато се спускаха, Бриан видя някакъв град и си спомни, че Сабон ѝ бе разказвал за острова, който притежава в Персийския залив, близо до страната, в която имаше толкова силно политическо влияние.

Чакаха ги две стари английски лимузини. Отведоха Бриан в едната, а Пиърс — в другата. Успя да го види в гръб, докато се качваше. Колите потеглиха от летището.

— Къде сме? — попита тя единия от мъжете, едър и по-малко строг от другите похитители.

— На остров.

— Да, но на кой остров? — продължи да настоява тя.

— Джамеел — отвърна той, потвърждавайки най-лошите ѝ предположения. Той отпусна глава на седалката и я огледа преценяващо. Бриан усети студени тръпки по гърба си.

Той се усмихна. Зъбите му изглежда не бяха мити поне десет години и се усещаше, че е пил.

— Много хубава — каза той.

Тя го погледна гневно.

— Ако работиш за Филип Сабон, по-добре не забравяй, че е опасен враг — каза тя, стреляйки напосоки.

Попадението бе точно. Мъжът веднага се изправи. По-високият от двамата, мъжът с пистолета, каза нещо остро и рязко, а в отговора прозвуча разкаяние.

— Ти не се притеснява — успокои я високият с прошарена коса. — Никой не те нарани.

Отново погледна едрия, който бързо извърна поглед към прозореца и се загледа в оскъдната растителност на острова.

Бриан усети, че ѝ прилошава. Единствената причина забележката ѝ да окаже ефект, бе ако Сабон действително е замислил отвличането. Сега знаеше, че е той, и скоро щеше да попадне в ръцете му. Пиърс бе също безпомощен. Та похитителите бяха много повече и въоръжени. Островът бе като затвор, от който нямаше как да избягат. Сабон я бе хванал.

Бриан затвори очи и се опита да надмогне страха. Отново си спомни какво е чувала за перверзиите на този човек. Как ще ги понесе?

Той щеше да я докосва. Както веднъж каза Пиърс, тя няма опит и едва ли ще може да се преструва. Перверзиите на Сабон могат да я унищожат като жена.

Чудеше се дали някой от хората на Сабон няма да познае Пиърс. Ако го познаеха, с него беше свършено. Или ще поискат откуп за него, след което ще го убият, или направо ще го убият. Сабон никога не би рискувал да провокира САЩ с отвличане. Пиърс не беше американски гражданин, но Бриан бе американка, а Сабон разчиташе на приятелите на Кърт в Конгреса да спасят петролните му залежи.

Хрумна ѝ още нещо. Когато Сабон приключи с нея, едва ли ще рискува да я пусне. Сигурно ще изчезне безследно. Ще я оставят някъде в безлюдната пустиня в страната до острова, където Сабон държи цялата власт. Не може да умре така. Не и по този ужасен начин. Трябва да помисли. Сигурно има начин да избяга. Ще бъде нащрек и ще внимава да не изпусне някоя възможност.

Няма да се остави на Сабон доброволно. Може и да умре, докато се опитва да избяга, но смъртта ще да я застигне дори и ако се подчини на Сабон. Както любимият ѝ татко каза веднъж, по-добре да изгориш в блясъка на славата, отколкото да изчезнеш в облак дим. Знаеше, че блясъкът предстои.

В главата на Пиърс се рояха същите мисли, но белязани с много повече песимизъм, отколкото Бриан би предположила.

Тук, на територия на Сабон, нямаше никакъв начин за бягство, за никой от двамата. Тук нямаше как да я закриля. Мислеше за непрестанните ѝ молби и се проклинаше, че не им се поддаде. Сабон ще я подчини сексуално, а след това нито един психиатър не би могъл да поправи стореното. Ще я унижава и пречупи. Чудесната спонтанност, с която се отнасяше към интимността щеше да изчезне завинаги. Не можеше да си прости. И винаги щеше да се обвинява.

Успя да говори с Уинтроп точно преди да се качат на самолета за Фрийпорт и знаеше, че Тейт също пътува натам, за да ги посрещне. Това го успокои до известна степен. Тейт бе човекът, който спокойно би проследил и пеперуда, летяла над асфалта. Ще ги открие. Единствената му тревога бе, дали ще пристигне навреме.

Старата лимузина спря пред внушителна къща, издигаща се над водата, вероятно Персийския залив, ако Бриан си спомняше правилно. Наоколо се простираха пясъци, а растителността беше като на Карибите. Навсякъде се усещаше арабски привкус, а облечените в дълги бели роби слуги, които се появиха на портата, бяха араби според Бриан.

Вързаха и двамата с Пиърс и ги въведоха в просторна хладна къща. Минаха през широко антре към тясна стаичка с един висок прозорец, твърде тесен, за да се промъкнат през него. Вътре имаше пружина с навит мръсен дюшек, без никакво бельо, ратанов стол, малка маса, лампа и голите плочки на пода. Имаше и баня само с мивка и тоалетна.

Нищо друго, за да може човек да се изкъпе. Върху напукания порцелан на кремата мивка някой бе оставил тънко парче сапун. Тръбите бяха стари, покрити с ръжда, също както и водата в тоалетната.

— Стойте тук — каза им niskият и мушна пистолета зад колана си.

— Може ли поне да ни развържете? — попита Бриан и в гласа ѝ прозвуча умора. — Ами ако искам да отида до тоалетната? Как ще стане ако ръцете ми са вързани?

Похитителят се обърна на арабски към по-високия, по-възрастен мъж и двамата изглежда започнаха да спорят. Високият каза рязко някаква дума и посочи към високия, покрит с решетка прозорец, а след това към тежката ключалка на дебелината врата от абаносово дърво. Изглежда казваше „Как могат да избягат?“.

Niskият се съгласи, че бягството е невъзможно. Дори и да се качат на стола, пак нямаше да достигнат прозореца с металната решетка.

— Добре — каза първият. Развърза ръцете на Бриан, но остави Пиърс вързан. Двамата излязоха и заключиха вратата.

— Добре че ни оставиха сами... — каза Бриан и се спусна да развърже Пиърс. Възлите бяха затегнати и заплетени. Тя успешно се справи с тях.

— Е, Джак, стари приятелю, какво ще правим сега? Пиърс захвърли въжетата и разтри китките си.

— Ще чакаме, докато решат какво да правят с нас — отвърна той.

Тя се отпусна на стола, въздъхна дълбоко и погледна дрехите си, целите смачкани и покрити с мръсни петна. Пиърс бе облечен с панталон, спортна риза и бяло сако. Днес не приличаше на милионер. Шофьорът му се обличаше така в почивните си дни.

Нищо чудно, че не разбраха кой е! Но Сабон веднага ще разбере. Щом види стария си враг, ще го познае. Сигурно е разгневен на Пиърс, защото е застанал между него и Бриан, проваляйки плановете му. Без съмнение ще измисли как да накара и двамата да страдат. А тази мисъл съвсем не беше приятна.

— Ето че те забърках в нова каша — обърна се тя към Пиърс с искрица от обичайния си хумор.

— Ще се измъкнем — увери я той със слаба усмивка.

— Мислиш ли?

Бриан погледна към високия прозорец.

— Ако имахме стълба и някакъв чук... — въздъхна тя.

Той я наблюдаваше с присвити преценяващи очи. Лицето му ставаше все по-мрачно, докато мислеше какво може да ѝ се случи в ръцете на Филип Сабон. Първото ѝ преживяване с мъж не трябва да бъде отвратително или страшно. Белезите на Сабон ще останат неизличими.

— Нещо се замечта.

Тя го погледна.

— Гледаш ме похотливо — прошепна тя и се засмя. — Тук има и легло, ако прецениш, че повече не можеш да се въздържаш — каза тя и посочи пружината. — Не, че имам нещо против. Всъщност, ти наистина би могъл да ме спасиш от участ, по-неприятна и от смъртта.

— А именно от Сабон — съгласи се напълно сериозно той. Очите му се присвиха. — Не мога да понеса мисълта Сабон да е първият ти мъж.

Сърцето ѝ подскочи. Дъхът ѝ спря, когато срещна погледа му.

— Нито пък аз. Така че, докато има време защо не направиш нещо по въпроса? Нали сме женени?

Веждите му се вдигнаха и той тихо се засмя.

— Сигурно. Откакто приключи церемонията, не си спряла да ми го повтаряш.

Стана бавно от стола и огледа внимателно стаята. Нямахте наблюдателни камери. Не беше и очаквал да намери. Къщата наистина беше много красива, но стара и не бе забелязал никакви модернизации. Не беше напълно сигурен, че не ги наблюдават.

Взе стола и подпря с него дръжката на вратата, така че никой да не може да влезе, без да се чуе.

Обърна се към Бриан. Лицето му изразяваше колебание, но очите горяха, докато предвкушваше насладата, която ги очакваше.

— Наистина ли ще го направим? — попита тя, останала почти без дъх, когато той се приближи.

Той хвана ръцете ѝ и ги притисна към себе си с усмивка. Тя беше непоправима.

— Изглеждаш малко неспокойна! — прошепна той, докато ръцете му галювно се плъзгаха към стегнатите гърди и надолу към корема и катарамата.

— Кой, аз? Просто тръпна в очакване! — тя склучи здраво ръце на врата му и пое шумно дъх, когато видя изражението му. — О, Пиърс, толкова дълго те чаках! Ще бъде... истинско вълшебство!

Той се чувстваше по същия начин. Напрегнато погледна към леглото, с надеждата, че ще ги побере и двамата, без да пропадне под тежестта им. Очите им се срещнаха и докато смъкваше ципа на панталона ѝ, ръката му сама се забави.

ГЛАВА ОСМА

Бриан очакваше устните му и докато я целуваше, се притисна жадно към него. Той си пое дъх и се засмя.

— Не толкова бързо, миличко — прошепна той и остави панталоните си да паднат на пода. — Наистина нямаме време, но не чак толкова бързо.

Ноктите ѝ се впиха в гърба му.

— Искам да съм сигурна, че няма да се откажеш — прошепна тя.

— В никакъв случай — заяви категорично той до самите ѝ устни.

— Бриан...

Тя мислеше, че той ще направи всичко бързо и че този първи път едва ли ще изпита някакво удоволствие. Оказа се, че греши. Усещането на големите ръце по голата ѝ кожа, бе също като наркотик. Докосваше я нежно, внимателно, а устата му отвори нейната и я пое, възбуждайки Бриан. Не бе очаквала, че дори Пиърс може да има такова мигновено въздействие върху нея. Той разкопча туниката ѝ, свали дантеления сутиен, наведе глава и пое с уста меката малка гърда, а зъбите му леко подразниха вече твърдото зърно. Тя усети веднага реакцията на собственото си тяло. Не можеше да спре тръпките, а сетне го усети да докосва лекичко най-интимното място, създавайки у нея усещането, че не може да издържи повече. Повдигна се към него със стон, защото искаше повече от това влудяващо обещание за удоволствие.

Чу се как накъсано си поема дъх. Дори когато я любеше край басейна, не беше толкова завладяващо. Използваше цялото си умение, за да я възбуди, а то бе изключително. За броени минути тя усещаше диво желание, бе възбудена докрай, неспособна да си поеме дъх. Разтрепераните ѝ ръце отчаяно се опитваха да му помогнат да свали бикините.

— Да — шепнеше тя до устните му. — Да, моля те... Моля те... Моля те...! — привлече отново ръцете му към себе си и ги задържа, докато шепнеше с разтреперан глас какво иска.

Той ѝ помогна, изумен от собственото си непреодолимо желание, разгоряло се, независимо от обстоятелствата. Изстена и я постави върху леглото, отпускайки се до нея, сам той тръпнещ от желание и очакване. Притисна бедрата ѝ със своите, усещайки я до голия си корем. Гъстите му косъмчета я гъделичкаха, докато се наместваше. Бавно и внимателно той навлезе в нея като внимаваше да не я нарани във възбудата си. Потръпна безпомощно, усетил прилива на желание.

Чу как Бриан изхлипа изненадана, когато усети истинската интимност между двамата и отвори очи, за да я погледне, без да спира жадните си движения.

Не можеше да спре, но трябваше да я попита.

— Лекарят... сети ли се да му поискаш да ти даде нещо? — успя да изрече той.

— Да, да... — изхлипа тя.

Гласът ѝ прекъсна с новата вълна от залялото я удоволствие и тя не успя да си признае, че е забравила да вземе хапчетата в Щатите и до този момент е взела само едно. Щеше да бъде опасно. Наистина много опасно.

Мисълта, че може да забременее още повече възпламени момента на интимност. Тя сграбчи раменете му толкова силно, че по кожата му останаха следи от късите ѝ нокти. Той издаде тих стон и я притисна още по-силно. Помести я леко под себе си. Устните му не изпускаха нейните, а тялото му не спираше да се движи, все по-настойчиво. Тя никога не си бе представяла, че подобна интимност може да съществува. Усещаше топлината и силата му в себе си, натискът му и собственото си желание. Тишината бе разкъсвана единствено от забързаното им дишане и приглушения забързан ритъм на телата им.

Сякаш бе попаднала в течна лава, мислеше си тя, докато топлината бавно пълзеше към слабините ѝ. Стегна се под мощните му тласъци, без да може да спре неспирните хлипове. Стисна зъби, цялото ѝ тяло бе разтърсено от непозната, плашеща треска. Спазмите на удоволствието бяха толкова дълбоки, че накараха всяка болка да утихне, контракциите в нея не искаха да престанат, оставяйки я сляпа и безчувствена за всичко наоколо. Горещият му дъх пареше ухото ѝ. Той шептеше нещо, което тя не успя да разбере, защото усети как същата тръпка разтърсва и него в мига на екстаз.

Той потръпна, без да я пуска от прегръдката си. Гърдите и коремът му бяха покрити с капчици пот. Нейните също. Притискаха се един до друг, все още разпалени и тръпнещи. Бриан усещаше мястото на контакта леко изтръпнало, но стелещото се удоволствие след миговете на бурна страст я накара да се раздвижи отново, за да усети тази наслада.

Той задържа бедрата ѝ с лек смях.

— Не сега. Няма време — прошепна той и се наведе към устата ѝ. Целуна я бавно, лениво и в същото време се отдръпна внимателно от нея.

Облече се пръв и помогна и на нея. Бриан се чувстваше толкова слаба, че едва стоеше на крака и още не можеше да се отърси от преживяната страст. Пиърс целуна очите ѝ с нежност, която бе погребал преди години, хванал главата ѝ в едрите си длани. Задържа я така, докато започна да диша нормално. След това се наведе и нежно я целуна, търсейки в очите ѝ спомена за преживяното удоволствие. Тя отвърна на целувката, зелените ѝ очи бяха замъглени от любов и доволство. Усмихна му се щастливо и се засмя.

— Май успяхме да се измъкнем.

Едната му вежда се вдигна.

— Сабон губи.

Той отметна назад влажната ѝ коса и въздъхна.

— Съжалявам, че беше толкова бързо — измърмори той. — Някой ден ще се реванширам.

Тя стисна устни и го погледна в очите.

— Кога? Каж ми дата и час. Предизвиквам те.

Той се обърна, сви рамене, но се почувства гузен. Мотивите му бяха съвсем безкористни, но едва сега започваше да осъзнава какво точно е сторил.

— Влез в банята първа — каза тихо той и ѝ отвори вратата.

Тя мина покрай него, напълно объркана, но не каза нищо.

Пиърс затвори вратата, след което премести стола от дръжката. Седна и протегна дългите си крака, скръстил ръце на гърдите. Всеки, който го погледнеше, щеше да си помисли, че е безкрайно отегчен. Но в душата му все още кипяха нестихналите след преживяното чувства. Никога не си бе представял, че двамата с Бриан ще се любят за пръв

път с такава необузdana страст. Би предпочел да се случи някъде другаде. Не в къщата на плажа, защото там, двамата с Марго...

Марго! Стисна зъби, щом се сети за нея. Беше ѝ изневерил с Бриан. Беше се закълел, че няма да докосне друга жена, докато е жив, и ето че излъга.

Не е така! Направи го, само за да спести на Бриан ужаса Сабон да се окаже първият ѝ любовник. Да, точно така беше. И нямаше нищо общо с желание или любов, това си бе проява на състрадание. Изсмя се сам на тази глупост. И ако това се нарече акт на състрадание! Това бе най-вълшебното преживяване от години, почти като страстта между тях двамата с Марго. Не бе спрял да мисли за мекото тяло на Бриан под своето, за срамежливите ѝ устни, стоновете на удоволствие дори при тези непоносими обстоятелства. Тя беше усетила удоволствието още от първия път. Почувства се горд, а веднага след това го заля и чувство на срам. Те, разбира се, бяха женени. Един мъж спокойно може да люби жена си. Но този брак бе само за пред хората, само за да я защити от Сабон. Беше я любил по същата причина, за да не бъде Сабон първият ѝ мъж.

И независимо от тези мисли, той знаеше, че чувствата му не са само повърхностно желание. Намръщи се при спомена за собствената си страст. Преди години, преди да се ожени, имаше много жени. Някои хубави, други много опитни. Беше се наслаждавал на всяка една. Но нищо до този момент не можеше да се сравни с кратките трескави минути в обятията на Бриан. Учудваше се на собствената си реакция. Може да е било заради невинността ѝ. Имаше нещо изключително примитивно докато разпали страстта ѝ. И не просто да разпали страстта ѝ, но и да го стори, без да ѝ причини болка. Бе успял да ѝ дари толкова удоволствие, колкото и тя на него.

Бриан излезе от банята и прекъсна мислите му. По лицето ѝ нямаше грим, косата ѝ бе несресана, но пригладена и сплетена на плитка. Не смееше да вдигне очи към него и срамежливостта ѝ го накара да се почувства готов да я брани.

— Какво ли ще правят с нас, как мислиш? — попита тя и седна на голите пружини, свила ръце в скута си.

— Добър въпрос — отвърна той.

— Едва ли ще ни пуснат — добави тя.

Той пое дълбоко дъх.

— Честно казано и аз не мисля, че ще ни пуснат — съгласи се той, преценил, че откровеността е най-подходяща.

Тя го погледна в очите и отново сведе поглед към краката си.

— Е, беше ми приятно, че се запознахме.

Той едва не пропусна искрата смях в зелените очи, докато се вглеждаха в неговите.

— И на мен ми беше приятно да се запознаем, госпожице Мартин — отвърна мило той.

Тя въздъхна и погледна към затворената врата.

— Предполагам не носиш таран в джоба си?

— Ако имаш фиба мога да пробвам ключалката — прошепна той.

Тя се засмя.

— Имам — свали я от косата си и му я подаде, но в същия момент бравата изскърца и се чу превъртане на ключ. Вратата се отвори. Влязоха двама мъже. Единият държеше пистолет, насочен към тях, докато другият грубо издърпа всички фиби от косата на Бриан.

— Никак бягства — каза по-ниският на лош английски. — Господин Сабон идва довечера.

Усмихна се на Бриан.

— Ти си му подарък.

Другият мъж се намръщи и каза нещо. Двамата заговориха на арабски. Бриан не разбираше нито дума, но Пиърс улови няколко фрази. Мъжете се притесняваха, че на Сабон няма да му е приятно, че в стаята ѝ има мъж, пък макар и слуга.

По-високият прекъсна разговора и дръпна Пиърс за ръката.

— Идваш с нас — каза той.

Бриан отвори уста да протестира, но резкият поглед на Пиърс я накара да замълчи.

— Какво ще правите с бодигарда на господин Хътън? — попита надменно тя.

— Сложи в отделна стая — обясни ниският. — Да няма изкушение.

— Да, бе, изкушение — изсумтя Бриан. — Да не си мислите, че се занимавам с прислугата!

Мъжете го избутаха навън и Бриан остана сама в стаята.

Беше тъмно, когато двамата мъже се върнаха и донесоха хляб, сирене и чаша червено вино. Високият, който бе и по-стар държеше оръжието така, че да се вижда докато другият оставяше подноса на малката маса. Бриан погледна гневно чашата.

— Не обичам червено вино — заяви тя. — Не може ли да ми дадете вода.

Ниският погледна объркано.

— Виното е добре за нерви.

— Нищо ми няма на нервите — каза тя ядосана.

Двамата се спогледаха, без да крият, че им е забавно. Ниският отнесе виното и след малко се върна с висока чаша вода. Остави я пред нея с поклон.

— Аз се казвам Бриан — каза тя. — А ти?

Ниският беше учуден.

— Рашид — каза той.

— А той? — попита тя и по-високия.

— Мюфти — измрънка той притеснен.

— Отдавна ли работите за Филип Сабон?

— Не, скоро — отвърна Рашид, а разваленият му английски скоро отстъпи място на по-правилен говор и произношение, сякаш отдавна не бе говорил езика и започваше да си припомня. — Той много дал на селото — пари да купим лекарство и храна за бедни.

Тя се учуди, но си помисли, че дори и най-злите понякога проявяват човещина.

— Майка му е била арабка, нали? — спомни си тя какво е чувала.

Рашид кимна.

— Цялото му семейство.

— Но името му е френско.

Рашид погледна високия Мюфти и се намръщи.

— Има неща, за които не трябва да говоря. Достатъчно е да кажа, че господин Сабон се грижи за всички интереси на страната. Той е храбър и добър.

— Той е похитител — натърти тя.

Мъжът сви рамене.

— Нещата не са винаги такива, каквито изглеждат, mademoiselle. Живеем в опасни времена, които ни заварват неподготвени, но ще направим всичко възможно, за да оцелеем. Ишаллах — добави той на арабски, дума, която означаваше нещо като „Дай боже“. Спря за миг, но продължи отново. — Непрекъснато сме под заплаха за нападение от враговете. Те ни завиждат дори за незначителните залежи петрол, които открихме.

Бриан внимателно слушаше. Никога не бе питала откъде идват суровините, нито как се добиват.

— Госпожице Мартин — каза Рашид. — Западът е напълно зависим от петрола. Нашите залежи са най-богатите в района. Преди Западът се е старал да контролира добива и продажбите на подправки от Антилските острови, производството на гума в Африка, чая — в Далечния изток. Дори и сега, джунглата загива, защото Западът иска дървен материал, а веригите за бързо хранене се нуждаят от територии, за да увеличат производството на говеждо.

Тя седеше, широко отворила очи от изумление. Тези мъже приличаха на груби варвари, на главорези, а се оказа, че знаеха много повече за политическата обстановка по света от нея.

— Много сте млада — каза Мюфти. — Затова знаете малко за търговията и за злото у хората.

— Видяла съм доста — противопостави се тя. Вгледа се в тях с любопитство. — И двамата сте много интелигентни. Защо работите за Филип Сабон?

— Имам четири деца — каза Рашид. — Едното е болно от рак и бавно си отива. Господин Сабон плаща лечението му във Франция.

— Аз пък загубих и дом, и семейство при бомбардировка. Жена ми тъкмо приготвяла обяда за малките — гласът на Мюфти се пречупи и той стисна оръжието по-здраво. — Господин Сабон научил за това нещастие от братовчед ми, който живее в едно село на сушата. Скоро ме откри и ми предложи работа.

Мюфти се размърда неспокойно, сякаш нещо в казаното го тревожеше. От друга страна, изглеждаше твърде стар, за да има малки деца. Косата му бе посивяла. На възраст се доближаваше до бащата на Бриан.

— Рашид, много приказваме — Мюфти посочи с оръжието към вратата. — Трябва да вървим.

Бриан вече не се чувстваше застрашена, докато наблюдаваше изпитите мургави лица, набраздени от дълбоки бръчки. Животът ѝ бе протекъл доста спокойно и безгрижно. Поне не се бе налагало да се учи как да използва оръжие и да се бие във война. Животът на тези мъже бе оставил отпечатъка си върху преждевременно състарените им лица. Помисли си за жената на Мюфти и децата, загинали при бомбената атака. Не трябваше да забравя, че всяка монета има две страни, но ѝ беше жал за двамата.

— Съжалявам. За семейството ти — обърна се тя към Мюфти.

Той се почувства глупаво и неудобно.

— Та какво общо имаш ти с това, госпожице Мартин? — попита мило той. — Живеем в един тъжен свят. Обстоятелствата, нещастията и нуждата принуждават хората да вършат долни неща. Аз съжалявам за похищението ти. Но и то е необходимост.

Мъжът се поколеба на вратата.

— Господин Сабон няма да те нарани — добави за нейна най-голяма изненада той. — Не те е довел за нещо неморално.

Те кимнаха любезно и излязоха, но не пропуснаха да заключат вратата. И какво означаваше казаното? Продължи да мисли над думите им дълго след падането на мрака.

Пред вратата се чуха гласове. Един от тях звучеше познато и когато го позна, дъхът ѝ спря. Сабон!

Скочи от дюшека и седна на стола, усещайки твърдата му неудобна облегалка. Все още бе там, когато отключиха вратата и Филип Сабон влезе. Изстреля рязко някаква команда към подчинените си и затвори вратата.

Бриан не откъсваше очи от слабото белязано лице и присвитите черни очи, обзета от истински ужас.

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Не, не — побърза да каже той. — Не съм дошъл за това. Просто беше много удобно да накарам всички да си помислят, че те преследвам, за да задоволя перверзните си желания. Така след изчезването ти нямаше да има учудени. Всички щяха да предположат, че задоволяваш грозните ми страсти.

— М-моля? — заекна тя.

Той седна на дюшека и кръстоса дългите си елегантни крака и запали една от късите турски пури, които харесваше.

— Не съм чак такъв звяр, че да се нахвърлям върху невинни момиченца — обясни ѝ той спокойно. — Намирам те за много привлекателна и ако ти имаше желание, а на мен всичко ми беше на място, щях да се изкуша.

Очите ѝ зададоха въпроса, който не посмя да зададе. Той се засмя студено.

— Нямах представа, нали?

Наведе се към нея.

— Тъй като известно време не смятам да те пускам да си ходиш, мога да отговоря на въпроса, който толкова те е страх да ми зададеш. Стъпих на мина в Палестина, докато бях там по работа. Беше останала след някой от многобройните конфликти в района. Раните бяха толкова страшни, че вече не мога да съм мъж — добави с дрезгав глас той. — Затова и създадох слуха за перверзните си предпочитания — той направи жест на отвращение. — По-добре да се носят такива приказки, отколкото да плъзне мълга за истината.

— Съжалявам — каза тя съвсем искрено, въпреки обзелото я облекчение, че повече няма да се тревожи за похотливите му намерения. Но защо каза, че няма да я пусне да си тръгне? — Сигурно е било... било е ужасно.

— Ужасно.

Той повтори думата, сякаш я вкушваше и се взираше с празен поглед в края на пурата.

— Да. Беше... ужасно.

Очите му плъзнаха по лицето ѝ и там спряха, сякаш се опитваха да открият следи от насмешка, сарказъм или смях. По притихналото мило лице нямаше нищо скрито. Той се намръщи.

— Жена като теб може да накара всеки мъж да се засрами от най-низките си инстинкти. Ако бях срещнал някоя като теб преди, сигурно щях да съм съвсем различен. А сега, щастието и добруването на хората ми е единственото, което замества удоволствията, които никога повече няма да изпитам.

— Какво ще правите с бодигарда на господин Хътън и с мен?

Той сви рамене.

— По-късно ще взема решение. Хътън сигурно ще дотърчи заради теб, а това може да ми създаде проблеми. Виж, двамата с втория ти баща измислихме как да накараме вечно загриженото ви правителство да изпрати войски, за да защити петролните залежи, докато ги подготвяме за сондаж.

— С Кърт?

Той кимна. Стана и закрачи из стаята, оглеждайки с нескрито недоволство обзавеждането.

— Тук е много неудобно, наистина, но приготвихме всичко набързо. Веднага щом мога ще пооправя.

Отново се обърна към нея.

— Кърт е изпратил банда наемници да ни нападнат, още преди враговете ни да се заемат със същото и атаката ще бъде съвсем явна. След това ще обвиним правителството, което в момента е враждебно настроено към вашето и ще измолим американска намеса, за да ги спрем, преди още някой да е разбрал колко сме слаби като държава в момента и преди всички да са се втурнали към границите ни. Кърт има приятел в Сената, който ще използва влиянието си. Според мен на твоето правителство няма да му трябва специална покана, за да нападне общия ни враг.

Бриан скочи от стола.

— Не бива да го правиш! — извика чистосърдечно тя. — Така можеш да подпалиш световна война.

Той отново сви рамене и дръпна от пурата.

— Дори това е по-добре, отколкото петролните ни залежи да попаднат в ръцете на врага, преди още да сме ги разработили и хората ни да имат някаква полза. Повярвай ми, не беше лесно да убедя шейха, че нефтът на тази страна трябва да се използва, за да спасим икономиката от пълен срив. Според него, зависимостта от Запада е огромна грешка, дори когато става въпрос за развитие на потенциалното ни богатство. Водихме дълги спорове и беше безкрайно трудно да го убедя, че заради благополучието на народа си струва да допуснем чужди инвеститори.

— Благополучието на народа ли...?

Той я погледна гневно.

— Доста интересна представа си си създаде за мен. Аз съм чудовище, така ли? Злобен, извратен тип, който най-много обича да

насилва жени и само се чуди как да натрупа още пари!

Тя вдигна безпомощно ръце.

— Селото на баба ми, в което съм роден е неопишимо бедно. Там е царството на глада, мизерията и болестите. Навсякъде около нас, страните със залежи на петрол се чудят как да си преброят парите, а ние чакаме пред вратата, само за да ни отпратят слугите, а дори и те са по-богати от нас.

Няколко секунди тя не можа да каже нищо.

— Но нали има чуждестранна помощ...

Той се усмихна уморено.

— Колко си наивна. Наивна и доверчива. Живееш в упадъчния Запад, имаш си достатъчно за ядене и пиене, дрехи, коли, самолети, с които да пътуваш до всяко място, което пожелаеш. А нямаш и бегла представа как живее останалата част от света, госпожице Мартин.

Той отново дръпна от пурата.

— За разлика от големите градове на съседите ни, тук, в Куаи може да живееш в колиба от кал, без никакви удобства, да си вадиш водата от песъчлив кладенец, да се налага да убиваш и дереш всяко малко животинче, което хванеш, за да го сготвиш на огън на открито, да предеш вълна, за да изтъчеш плат, от който ще си ушиеш дреха и да гледаш как децата ти гладуват или умират от дизентерия или треска, защото няма никакви лекарства. Тук няма европейци, няма и модерни градове.

Тя беше вцепенена от ужас.

— Изглеждаш смаяна.

— Звучи примитивно.

— И е примитивно — заяви той. — Примитивно, безнадеждно и потискащо. Без пари няма надежда за образование на хората. Без образование, вечно ще цари мизерия.

Тя не знаеше какво да отговори. Изумена от чутото, от жалката картина, която той нарисова за своя свят, тя нямаше какво да каже.

— А сега остава въпросът какво да те правя, докато Кърт преговаря в мой интерес в Америка — продължи той.

Тя се огледа притеснено.

— Тук ли ще ме държиш? Но защо, след като не ме искаш за... Ами, за неприлични неща?

Той въздъхна.

— Доведох те тук, за да си подсигурия сътрудничеството на Кърт, като пред него разиграх театъра с желанието да се оженим и сродим семействата — отвърна честно той. — Той нямаше търпение да пристъпи към плана ми, защото алчността му щеше да е напълно задоволена. Доколкото разбрах, жена му се опитала да го накара да се откаже от сделката. Успял е да се справи с нея по начин, който ме отвращава. Не понасям мъже, които удрят жените си, по каквато и да е причина. Не е силно наранена. Сам се уверих.

Първата мисъл на Бриан бе за безопасността на майка ѝ. Затова с облекчение прие уверението на Сабон, че Ив е добре. Поне засега.

Насили се отново да мисли за настоящето.

— Искаш да кажеш, че съм тук, за да си сигурен, че Кърт няма да се опита да тръгне срещу теб, така ли?

— Точно така — отвърна той и се усмихна студено. — Разбира се, той е убеден, че имам други намерения и му изнася да си го мисли.

В очите му заискри смях.

— Сигурно майка ти го е заплашила, че ще го напусне ако нещо стане с теб. Доста учудваща загриженост от страна на една толкова пресметлива жена.

Тя шумно пое дъх.

— От къде знаеш толкова много за майка ми?

— Имам шпиони навсякъде.

Той оглеждаше нежното ѝ лице с истинско съжаление.

— Не си класически красива, но от теб се излъчва състрадание, което е толкова рядко качество, направо безценно. Гледам те и ме изпълва скръб за мъжа, който някога бях. Щях да те ценя повече от всичко.

Тя се стегна щом чу тези неочаквано искрени думи. Мъжът насреща ѝ изглеждаше толкова уязвим, така измъчен, че сърцето ѝ се сви.

Сабон забеляза изражението ѝ и помръкна.

— Дете, като те гледам, сърцето ме боли — призна с дрезгав глас той и се извърна. — Не исках да те намесвам в тази история. Отвлечането изобщо не влизаше в плановете ми, но го направих и заради теб, и заради себе си. Кърт е непредсказуем, а характерът му е станал непоносим. За нищо на света не бих те наранил — увери я той, без да откъсва очи от нейните.

Съвсем неочаквано, развълнувана от думите му, тя стана от стола си и се приближи към него. Ето че Сабон съвсем не бе чудовището, което си бе представяла. Това не бе мъжът, когото целият свят ненавиждаше и презираше. Тя колебливо докосна ръката му без всякакъв страх. Единственото ѝ чувство беше състрадание.

Той погледна към малката ръка върху скъпия плат на костюма, изпълнен с учудване. Черните му очи, толкова чужди, толкова различни от тези на Пиърс, привлякоха погледа ѝ.

Протегна се към нея, несигурен като малко момче, което за пръв път е само с момиче, и докосна ръката ѝ.

— Ще ми... позволиш ли? — попита той и внимателно я привлече към себе си.

Тя се отпусна в прегръдката му. Това бе най-неочакваното преживяване в живота ѝ. Тук, в стаята, където я държаха пленница, се бе оставила в ръцете на похитителя си. Но прегръдката бе това, което ги свързваше. Той не търсеше нито интимност, нито смяташе да я нарани. Докосна дългата руса коса, която го бе очаровала и въздишката му прозвуча до ухото ѝ. За миг усети, че е подпрял буза до главата ѝ и чу отронилата се тежка въздишка. Цялото му тяло се разтърси. А го наричаха чудовище. Престъпник. Звяр. Той трепереше в ръцете ѝ.

— Никой ли не може да ти помогне? — попита тихо тя.

— Никой.

Той преглътна с усилие, едва успял да изрече тази единствена дума. Ръцете му привлякоха главата ѝ и след минута хвана лицето ѝ в дланите си и го вдигна към мокрите си очи. Срамуваше се от слабостта си, докато я наблюдаваше в мъчителната тишина. Стисна зъби, защото тя бе олицетворение на мечтите му, толкова близки, че усещаше дъхът им, и в същото време толкова недосегаеми, сякаш бяха недостижима звезда.

Пръстите ѝ докоснаха леко бузата му.

— Съжалявам — каза тя.

Той не трепна.

— Останаха ми само спомени и мечти — усмихна се едва-едва. — Сега ще имам за себе си и твоя поглед — отдръпна се и поднесе дланите ѝ към устните си. — Благодаря ти — каза дрезгаво той и веднага я пусна.

Тръгна към вратата, но се спря, за да се овладее напълно.

— Никой няма да те нарани! Никога! Нито аз, нито някой от приближените ми — обеща той, извърнал глава назад към нея. — Имаш думата ми. Ако някога имаш нужда от помощ, за каквото и да е, аз съм на твое разположение.

Тя го гледаше с неприкрито учудване.

— Защо?

Едното му рамо се повдигна едва забележимо.

— Може би, защото сърцето ти е събрало повече нежност от всички, които познавам и то успя да почувства едно чудовище като мен.

— Ти не си чудовище — отвърна тя.

Очите му загубиха топлотата си.

— Напротив — отвърна той. — И до днес дори не го съзнавах.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Господин Сабон, ами Джак?

— Филип — поправи я тихо той. — Кой е Джак?

— Бодигардът на господин Хътън — каза тя, надявайки се той да не разбере кой всъщност е „Джак“. — Доведоха ни заедно. После го преместиха някъде.

— Значи Хътън е изпратил и бодигард с тебе — повтори замислено той. — Сигурно ме смята за заплаха за целомъдрието ти.

— Да — потвърди тя веднага.

Смехът му прозвуча глухо.

— Някога — каза тихо той, — тази опасност щеше да е съвсем реална. С тази коса и кожа, със сигурност щеше да си „бяло злато“ за човек като мен. Имаш късмет, че тогава бях в Палестина.

— Какво значи „бяло злато“? — попита тя забравила за въпроса.

— Едно време, в тази част на света процъфтявала търговията с роби. За белите жени се плащало теглото им в злато — той се разсмя. — Цената ти щеше да е доста висока.

Докато тя се опитваше да разбере отговора, той погледна часовника си.

— Имам работа. Ще осигуря всичко, от което се нуждаеш — обеща той и отново се обърна към вратата. Спря и пак я погледна с любопитна усмивка. — Мюфти и Рашид казват само хубави неща за теб. Ти се оказва съвсем различна от очакванията ни.

Бриан сви рамене.

— Както и вие. Май поставяме всички в рамките на някакъв стереотип, докато не открием повече за хората в политиката.

Той кимна.

— Така е. Наистина се извинявам за заточението ти. Но залозите са прекалено високи и не мога да те пусна.

Сабон почука на вратата. Отвориха му и той си тръгна с двамата от охраната.

Бриан хапеше долната си устна и се проклинаше, че не е успяла да го отклони от безумния му замисъл. За него бе напълно логично да започне война, за да спаси страната си от поражение. Но той очакваше нейната страна да води битките му! Това трябваше да спре. На всяка цена трябваше да отиде във Вашингтон и да попречи на плановете на Кърт, а и да каже на някого за замисъла на Сабон.

Но първо двамата с Пиърс трябваше да избягат. Въпреки че Филип бе много любезен с нея, какво ще стори на Пиърс, когато разбере кой е пленникът му? Сигурно ще го използва за собствените си цели! Може да го задържи и да иска откуп или кой знае какво друго. Тук, сред тази беднотия, богатият европейец е в истинска опасност.

Тя крачеше, обмисляйки различни планове. Не можеше нито да се изкачи по стената, нито да счупи металните решетки. Оставаше вратата и охраната пред нея. Дали ще успее да ги разчувства, да смекчи чувствата им и тогава да ги надвие? Разбира се, мислеше си тя, изумена от глупостта си. Ще отслаби бдителността им, а след това ще ги нокаутира. Да, същите двама яки мъже със заредените автомати. Въпреки добрите чувства, те сигурно няма да се поколебаят да я застрелят ако застраши плановете на шефа им.

Седна отново, озадачена от необичайното поведение на Сабон. Спомни си колко се е страхувала от него, колко силно я е отвращавал и за какъв го е смятала. Сега съчувствието, което изпитваше към него, заличи спомените. Винаги щеше да си спомня сълзите в очите му, когато му позволи да я прегърне.

Представи си се с надпис на врата, че предлага прегръдки на лудите диктатори в съседните страни и се разсмя сама. Изглежда стокхолмският синдром вече действаше, щом се идентифицираше с похитителите си. Пиърс сигурно ще се смее до сълзи.

Пиърс. Зачуди се какво ли става с него. Изчерви се като си спомни какво бяха направили. Той сигурно ще се чувства ужасно,

когато разбере, че не е имало никаква опасност, и че Бриан е забравила противозачатъчните. Може и да е бременна. Това съвсем ще обърка плановете му, защото каза, че иска да е сам и не желае бъдеща връзка с Бриан. Всичко бе станало толкова сложно, а тя нямаше представа как да се справи. Сега, единствената ѝ мисъл трябваше да е бягството. По-късно, когато е на сигурно място у дома, ще мисли за всичко, което в момента остава на втори план.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тейт Уинтроп току-що бе приключил разговора по телефона с представител на собствената си мрежа „заинтересовани наблюдатели“ на положението по света. Широката му уста бе свита, а той замислено се вглеждаше в нощното небе, надвиснало над луксозния вашингтонски апартамент. Целият нощен покров, сякаш бе обсипан с диаманти, сапфири и рубини. Беше наистина красиво, мислеше си той, но просто бледо копие на ярките багри на залеза в Южна Дакота, близо до резервата на сиуксите Пайн Ридж, където бе отрасъл.

Спря погледа си на снимката на млада, тъмноока руса жена, поставена в семпла рамка на бюрото му. Криеше снимката всеки път, когато Сесили идваше за вечеря, освободена от многобройните си задължения в института Смитсоновиън. Не можеше да ѝ позволи да разкрие силата на чувствата му. Тя бе съдебен антрополог и често сътрудничеше на ФБР при изследване на скелетни останки. Професията бе доста неприятна за млада чувствителна жена, но една от мечтите ѝ бе да се махне от втория си баща и да има стабилна професия. Тейт ѝ бе помогнал. Сесили нямаше представа колко много му дължи и той държеше да не разбере. Чувстваше се отговорен за нея, но никога не бе допуснал близост между тях. Та той бе сиукс, а тя — бяла. Не искаше кръвта им да се смесва, не искаше детето им да е мелез и докато расте да не знае истинската си принадлежност. Като се изключи това, лесно можеше да се остави да бъде увлечен от чувствата си, мислеше Тейт докато гледаше нежните черти на жената. Сесили Питърсън не беше красива. Беше симпатична, слаба, притежаваше решителност, несломим дух и остър като бръснач ум. Ако някой можеше да посочи слабостта на Тейт, то името ѝ щеше да бъде Сесили. А напоследък тя го тревожеше повече от обикновено.

Обаждането на Пиърс Хътън бе дошло в най-подходящия момент. Щеше да го откъсне от Сесили и да му даде време да прегрупира отбраната си срещу нея. Непрекъснато се налагаше да го прави. Понякога бе истинско мъчение да си налага да не се протегне

към нея, за да я сграбчи в прегръдките си. Всеки друг мъж с по-малко скрупули и воля щеше да го е сторил, още преди години.

Той прокара дългите си тъмни пръсти по бюрото и се замисли какво да прави. Пиърс го бе помолил да вземе двама от хората си и да го чака във Фрийпорт. А ето че му бяха докладвали, че самолетът на Пиърс е кацнал, но Пиърс не се е появил в хотела, където бе регистриран под чуждо име. Нямаше следа и от младата дама с него.

Това означаваше, че Пиърс е отвлечен. Тейт имаше точна представа кой може да го е сторил. Филип Сабон и Кърт Брауър бяха замислили нещо, а Пиърс се бе озовал на пътя им.

Стана и се изправи до прозореца. Тейт бе висок, слаб и мускулист. Протегна се и почувства как гърбът му се отпуска. Приглади с ръка черната, дълга, гъста коса, сплетена на плитка. Беше глупаво, че не се подстригва, след като живее в света на белите, но все още пазеше загнездилите се суеверия и вярвания, предавани от човек на човек, поколения наред. Вярваше в талисмани и дългата коса му служеше по-добре и от силно лекарство. Единственият път, когато я отрязва, го простреляха в гърдите и едва не умря. Тогава още работеше отвъд океана за правителствена агенция. След този случай само подстригваше връхчетата.

Отиде до гардероба и извади малък куфар с нещата, от които имаше нужда. Обади се на двама от най-добрите си хора и се уговориха къде да се срещнат. Сърцето му препусна при мисълта какво ги очаква. Малките дози адреналин го поддържаха, докато вършеше досадната охранителна работа. Сегашният случай може да се окаже опасен, но щеше да бъде и забавен.

Пиърс Хътън бе затворен в значително по-малка стая от тази на Бриан. В чекмеджето на масата откри кламер и се опита да отвори вратата, но съвсем безуспешно. Бравата бе стара и ръждясала и той не успя да постигне нищо. Изпусна вече изкривения кламер с приглушена ругатня и блъсна вратата с рамо. Тя не поддаде. Проклетото нещо сигурно беше от стомана, защото усети силна болка в рамото. Погледна нагоре и видя още два от високите прозорци с решетки. Изглежда така бе навсякъде в тази крепост.

Чудеше се как е Бриан и какво става с нея. Никога не е бил толкова ядосан, нито пък толкова безпомощен. Нямаше да понесе мисълта някой да я нарани, но нямаше и начин да предотврати опасността. Очите му гневно блеснаха щом се сети за нещата, които бе чул за Сабон. Ако онзи си позволи да стори нещо на Бриан, Пиърс ще го преследва до края на живота си!

Пред вратата се чува гласове. Приблужи се още по-близо и постави ухо на дебелията тежка врата.

Позна единия от гласовете, въпреки че го бе чувал едва няколко пъти. Сабон!

— Не, още няма да ги пускаме — обясняваше той.

— Нали няма да убиете детето! — възкликна мъжки глас на английски.

— О, боже, не разбира се! — прозвуча острият отговор. — Нямам намерение да убивам никого. Но не можем да рискуваме да ги пуснем, преди да сме приключили. Американците трябва първо да ни дойдат на помощ. Едва ли ще са очаровани ако разберат, че сме отвлекли техен гражданин, по каквато и да е причина!

— Така е, но не може ли поне да ги преместим на по-хубаво място?

Последва мълчание.

— И двамата с бодигарда ще ги отведем на сушата. В старата крепост. Не е толкова модерна като тази, но има повече място. Нищо ли не се чува за Хътън?

— Абсолютно нищо. Сигурно е още в западната част на Америка.

— Да се надяваме, че ще си остане там, докато Кърт приключи с нашата работа във Вашингтон. Да ги вземат дяволите медиите им! Всичко ще излезе по новините и Хътън веднага ще разбере. Тогава може да е вече късно да направи каквото и да е. Не е за дълго в страната. Освен това има и врагове и е точно толкова американец, колкото и аз. А това е в наша полза. Поне така ми се струва. Хайде, ела да видим дали въоръжените приятелчета на Кърт вече са пристигнали.

Пиърс се намръщи, обмисляйки чутото. Сабон съвсем не звучеше като човек, захласнал се по някое младо момиче. В гласа му звучаха нотки на агресивност, но интересното бе, че Кърт е в Щатите, а той тук. Защо? Какъв план привеждаше в действие? Пиърс отново

изруга безпомощността си. Нещо голямо се подготвяше тук, а той не можеше да стори нищо. Единствената му надежда бе Уинтроп да забележи, че го няма и да успее да ги открие навреме. Изпита съжаление към нещастниците от охраната тук, защото знаеше какво ще последва, когато пристигне шефът на сигурността. Уинтроп нямаше да прояви никаква сантименталност.

През следващите часове пред вратата на Бриан цареше оживление. Повече не видя похитителите си, но чу най-различни шумове. Маршируваха крака, щракаха затворите на оръжия, множество хора говореха на висок глас. За няколко минути през коридора преминаха много мъже, след което изглежда излязоха навън. Там звучеше нещо като мотор на самолет. Не, това не бяха самолети. Приличаха повече на хеликоптери.

Сети се за планове на Филип Сабон да подкрепи американска интервенция и потръпна. Той наистина щеше да нападне собствения си народ и да набеди съседната държава. Дали Кърт знаеше? Дали и той не участваше? Ами майка ѝ и малкият Никълс, те къде се вместиха в цялата тази лудост? Едва ли Кърт е толкова отчаян, че да помогне на Сабон да започне война!

Вбесена, че тук е откъсната от света, Бриан качи стола на леглото и стъпи върху него, за да се опита да зърне нещо през прозореца. Видя единствено перките на отлитащ хеликоптер. А това беше интересно. Очевидно бе част от плана за нападение, който бе готов да започне. Не можеше да предупреди никого. Не може дори сама на себе си да помогне. Сабон едва ли ще започне да избива собствения си народ. Сигурно е имал предвид да се престори, че има вражеска атака, единствено за пред чужденците.

Сушата бе на няколко мили. Но звукът на бомбите и изстрелите се чува доста далече. Затова, щом Бриан чу първите експлозии няколко минути по-късно, вече знаеше какво е станало. Бе прекалено късно да предотврати това. Само ако можеше да излезе навреме и да предупреди някой у дома, преди Кърт да е успял да говори със сенатора.

Закова се на място, когато подреди парченцата от пъзела. Кърт вече е в Щатите. Така каза Сабон. Той знаеше, че нападението предстои. Трябваше да е на „сигурно“ място във Вашингтон, когато научи за атаката. Тогава ще разкаже на своя приятел — сенатор, а той ще предаде на колегите си, а...

Не, чакай малко! Ще трябва да се назначи комисия и да се проведат дебати, както винаги се постъпва, преди да бъдат изпратени войски. Тя си отдъхна. Нямаше никаква опасност. Къде ѝ беше умът? Американците не са като някои други народи. Те мислят, преди да предприемат нещо. Горкият Кърт! Горкият господин Сабон. Та всичко това е напразно.

Тя слезе от леглото, свали стола и отново седна. Няма защо да се притеснява за война. Най-важно сега беше положението им с Пиърс. Надяваше се да не са открили истинската му самоличност. Той бе в много по-голяма опасност от нея.

Зачуди се дали той мисли за нея след бурното преживяване. Още беше рано да му разказва истината за Сабон. Когато разбере, че Сабон е неспособен да изпълнява мъжки задължения, ще побеснее, че е стигнал толкова далече, в желанието си да защити Бриан. И което е още по-лошо, когато разбере, че два дни не е взимала противозачатъчни, сигурно ще получи удар. Възможността да забременее си беше съвсем реална. Намираще се между два цикъла — най-подходящият момент. Замечтано си представи малко момченце с тъмната вълниста коса на Пиърс и с неговите черни очи. Но мечтата ѝ бе тъжна, защото той ще намрази и двамата. Все още бе влюбен в починалата си съпруга. Намръщи се, когато си спомни нещо от миговете на близост, нещо, което предпочиташе да забрави. Веднага след момента на екстаз, докато се отпускате бе прошепнал едно име. Не името на Бриан. Думите продължаваха да звучат в главата ѝ. „Марго, мила“. Затвори очи в желанието си да заличи спомена за преживяната страст, която си въобразяваше, че е взаимна. Тя бе просто заместителката на един красив призрак и не бе успяла да го разбере до самия край, когато съвсем искрено щеше да прошепне, че го обича. Добре, че не го направи. Това само би влошило нещата. Той не я обичаше.

Скръсти ръце пред гърдите си и се наложи да не мисли повече за това, опасявайки се, че ще полудее съвсем сама в тази стая. Ще се изправи срещу неприятностите по-късно, когато има време. Сега трябваше да измисли как да се махне! Дори ако Сабон не намери начин да въвлече американски войски, наемниците му могат да сбъркат и случайно да улучат къщата, в която са двамата с Пиърс. Или пък някой от сънародниците му, без да знае кои точно са нападателите, ще окаже

съпротива и изходът ще се окаже фатален. Съчувстваше на Сабон за положението, в което се намира, но намираше методите му за напълно погрешни. Та той разсъждаваше толкова егоистично. Виждаше само собствената си роля, без да обхване цялостната картина. Една Трета световна война може лесно да пламне при подобен недалновиден опит за помощ за малка бедна страна. Сабон не се интересуваше от другите страни, освен от собствената си. Сигурно намеренията му бяха добри, но вече погълнати от маниите му. Едва ли и възрастният шейх е наясно с плановете му. Горкият старец. Дали и него не държат в плен, също като нея.

Край прозореца се чу шум. След малко го улови отново. В стаята бе непоносимо горещо, тъй като слънцето се бе издигнало и лъчите му влизаха вътре, очертавайки на пода решетката. Стъкла на прозорците нямаше. Неочаквано нещо като граната профуча покрай нея и падна в краката ѝ. Наведе се към увития в хартия камък и разглади половинката от пощенски плик.

— Отвлечи вниманието им — пишеше с печатни букви на английски.

Тя смачка хартията и стана. Стисна устни докато обмисляше написаното и какво се крие зад него. Очите ѝ заблестяха. Добре, добре, значи моментът на спасението идва, но има нужда от малко помощ! Пое дълбоко въздух, разроши косата си и си даде вид, че не може да диша. Хвана се за гърлото и го стисна, за да се зачерви лицето ѝ.

— Помощ...! — извика пресипнало тя. — Помощ...! Не мога... не дишам... сърцето ми!

Притисна ръце към гърдите си и тупна на пода, създавайки впечатление, че е получила сърдечен удар. Подобно нещо би било почти невъзможно на нейната възраст, но охраната бе изрично предупредена от господин Сабон да я пази да не ѝ се случи нещо. Когато я чу, той затича по коридора към стаята ѝ, вече приготвил ключа.

Някой изтръгна връзката от ръцете му. Една ръка се протегна откъм други две неясно очертани фигури, целите в черно, включително и маските на лицата, и войнишките ботуши. Новите нападатели методично претърсиха антрето, без да свалят оръжието си и провериха всички врати.

Бриан беше права, когато вратата се отвори. Взря се в черни очи, единственото, което се виждаше под маската. Личеше, че лицето на новодошлия е по-слабо от това на Пиърс.

— Вие ли сте тежката кавалерия? — попита с надежда тя.

— Да, но не кавалерията на Къстър — отвърна той е хитра усмивка, която разкри съвършени бели зъби. — Госпожица Мартин, предполагам.

— Госпожа Хътън, но той сигурно ще намери разрешение и на този проблем. Знаете ли къде е? Добре ли е? — попита тя.

Изумен от новината за женитбата на шефа си, Тейт Уинтроп я хвана за ръка и я изведе.

— Ей сега ще разберем. Само стойте зад мен.

— Ясно, шефе — каза тя и вдигна показалец.

Нова усмивка отново разкри белите зъби, преди той да се обърне по широкия коридор, без да изпуска пистолета дори за миг.

Тихо птиче гласче прозвуча зад ъгъла. Тейт спря и се послуша. Издаде подобен звук и отново тръгна.

Тъкмо когато завиваха зад ъгъла, към тях се втурнаха трима мъже в камуфлажни униформи и насочени оръжия, бълващи огън.

Бриан се скова. Никога не бе очаквала да я сполети подобна опасност, но очевидно мъжът пред нея бе предвидил всичко. Той стреля два пъти.

— Не ги гледай — нареди плътният внимателен глас и те отново тръгнаха по коридора.

Опита се да си наложи да не поглежда към проснатите тела, но не се сдържа и стомахът ѝ се преобърна. Преглътна, след това още веднъж, но не успя да задържи сълзите си. Тези двамата не бяха араби. Косата им бе руса. Сигурно бяха наемниците на Сабон, жадни за кръв, готови да застрелят всичко, което се движи. Мнението за домакина ѝ веднага се промени. Тези мъже нямаше да се преструват по време на нападението. То щеше да бъде съвсем истинско, с невинни жертви и нещастни случаи.

Тейт усети как ръката ѝ се стегна, но нямаше време да я успокоява. Продължи напред, а очите му не пропускаха нищо. Беше лудост да се пристъпи към изпълнението на тази задача само с още двама. Но само те имаха повече шансове да пробият охраната, отколкото цяла армейска част. Искрено се надяваше да открият Пиърс

и да се измъкнат без повече стрелба. Изстрелите щяха да привлекат нечие внимание.

— Много ми се иска да ти кажа къде отведоха Пиърс, но нямам представа — каза през уплахата си тя, но не изостана нито на крачка.

— Моите хора са го открили — увери я той. — Имат някакъв проблем с вратата. Ключалката е ръждясала.

— Не могат ли да я гръмнат?

Белите зъби отново проблеснаха.

— Стоманена врата? Западногерманско производство, същата като в противобомбените бункери на Садам. Добра изработка, като изключим бравата.

— О, боже.

— Някога един от хората ми е лежал в затвора за банков обир — прошепна той. — Няма ключалка, ръждясала или не, с която да не може да се справи. Стига да има време — той се огледа предпазливо. — Голям късмет имаме, че онези не успяха да извикат подкрепление. Имат прекалено много работа на сушата, за да се занимават с нас, но това няма да е за дълго. Сабон ще се върне всеки момент, веднага щом се увери, че нещата вървят по план.

— Той каза, че единственият му мотив е да защити петрола от съседната държава, че хората му гладуват и иска животът им да стане по-добър.

— И ти му повярва.

Мъжът въздъхна.

— Каква утопия щяхме да си създадем, ако всеки казваше истината.

Той зави зад ъгъла, внезапно се стресна, но почти в същия миг се отпусна. Към тях приближаваха двама мъже, които водеха Пиърс.

Бриан понечи да се втурне към него, но спасителят ѝ я задържа.

— Бързо! — извика той на другите. — Имам не повече от две минути, преди комуникационният център да избухне!

— Какво? — възкликна Бриан.

— Поставил съм експлозиви на комуникационното оборудване.

Той я дръпна след себе си.

— Трябва да се върнем в Щатите веднага — извика Пиърс, тичайки до тях. — Брауър вече е там.

— Там е — извика задъханата Бриан. — Това нападение се извършва от наемниците на Кърт, не от съседната страна! Ще обвинят другата държава, за да има Кърт извинение да настоява за американска военна намеса...

— От коя планета каза, че си я свалил? — обърна се Тейт към Пиърс.

— Какво, по дяволите трябва да означава това? — извика тя, задъхана от бързата крачка.

— Нали знаеш, че в случай на агресия, застрашаваща американските интереси, няколко от държавните департаменти незабавно изпращат екипи за тайни операции — обясни той. — С други думи, сухоземните войски може да са вече тук и в разгара на боя, а Конгресът още да не знае нищо, за одобрение и дума не може да става.

Сърцето ѝ прескочи и то не заради бързия ход.

— Ти се шегуваш!

— Не се шегувам.

Излезе от сградата веднага след нея. Чакаше ги огромен хеликоптер. Приличаше на военен и бе тежковъоръжен. Стори ѝ се, че вътре спокойно могат да се съберат поне още дузина пътници.

— Вътре! — изрева Тейт.

Пиърс хвана Бриан, за да ѝ помогне да се качи. След тях скочиха и другите мъже. Тейт почука по каската на пилота и те се вдигнаха незабавно. Секунди по-късно ги заля истински водопад от куршуми.

— Май хората на Сабон току-що разбраха, че те няма.

Тейт погледна часовника си.

— Шест, пет, четири...

— Какво брой? — обърна се Бриан към Пиърс.

Отговорът бе мощна, всепоглъщаща експлозия.

— Сега едва ли ще се обади за подкрепление — промърмори Тейт с усмивка.

— Къде оставихте самолета? — попита Пиърс.

— Е, не е на летището... — прозвуча сухият отговор. — Знаех, че ще бъде първата им цел. Оставих го...

Прекъсна думите си, а доброто му настроение изчезна докато гледаше над рамото на пилота, заслушан във внезапен поток на арабски, смисълът, на който дори и Пиърс не успя да схване.

Пилотът измърмори нещо неясно.

— Трябва да спрем на най-близкото пристанище и да се молим да стане чудо — заяви мрачно Тейт. — Наемниците на Сабон са взривили летището, без дори да спират. Открили са и пистата, където беше самолетът и са го вдигнали във въздуха.

— Умни момчета — изръмжа Пиърс.

— Би трябвало. Обучавал съм поне двама от тях — призна мрачно Тейт. — Започнахме заедно държавната си служба.

Той се наведе към ширналата се пустош отдолу.

— Понякога съжалявам, че напуснах. Като например сега.

Той отново почука по каската на пилота и му каза нещо на арабски, а след това отново се обърна към приятелите си.

— Трябва да слезем от този хеликоптер, преди да сме застрашили живота на Хамид. Той няма право да пресича границата, но над територията на страната е в безопасност, защото е местен. Проблемът си остава за нас — добави той с кисела усмивка. — Тук не обичат чужденците.

Бриан не можеше да се сърди на тези хора. Беше научила много за тази част на света и то за кратко време.

— Как ще се приберем? — попита небрежно Пиърс.

— Ще се качим на някой товарен кораб — обясни Тейт.

— Повечето са готови да качат пътници за съответната цена.

— На идване скрих портфейла в самолета, за да не открият веднага кой съм. Все някога ще го намерят, но за момента свърши работа — каза Пиърс.

— Няма страшно — отвърна Тейт. — Взел съм достатъчно пари — наведе се напред и натъпка пачка банкноти в горния джоб на гащеризона на пилота. Плати по същия начин и на двамата, които ги придружаваха. Нито един от тримата не бе свалил маската си.

— След като са с маски и не са проговаряли, няма да можеш да ги разпознаеш — обясни Тейт.

— А щяхме ли да ги познаем, ако не бяха с маски? — не се стърпя Бриан.

— Зависи колко внимателно оглеждаш плакатите „Гърси се“ — отвърна сухо Тейт.

Бриан погледна към мъжете с голям интерес.

— Така ли е, наистина? — попита тя с широко отворени очи.

— Престани — срязва я недоволно Пиърс. — Би трябвало да си уплашена.

— Така ли? — тя се отпусна на седалката и сгърчи лице. — По-добре ли е сега? — попита учтиво тя.

Двамата се разсмяха.

— Каква ужасна жена — каза Пиърс с отвращение.

— Амин — съгласи се Тейт. Той прегледа пушката си и извади автоматичен пистолет от якето. Провери дали е на предпазител и дали има куршум в цевта и го подаде на Пиърс.

— Помниш ли как се използва?

Пиърс кимна. Провери предпазителя отново и прибра оръжието в джоба си.

Бриан ставаше все по-неспокойна. Спомни си как изглеждаха двамата застреляни в укреплението — отпуснати, беззащитни и жалки. Очите ѝ се плъзнаха по мъжете до нея. Ето какво ѝ бе убягнало. Те бяха убийци. Знаеха отлично как да използват оръжие и нямаше да се колебаят дори за миг, ако се почувстват застрашени. Пиърс също знаеше как да се оправя с пистолет, сигурно защото се е налагало да го използва. Било е или по време на някой конфликт, или при опасност в миналото.

Почувства се млада и не на място. Кръстоса ръце пред себе си и обърна поглед към пилота. Той спускаше машината към нещо подобно на морско пристанище, но нямаше да се приземи близо до него. Навсякъде имаше пясъци и много хора, които докато се снижаваха, Бриан видя, че са араби. Нямаше да успеят да се смесят с тълпата, те двамата с Пиърс и спасителят им, който и да бе той.

Когато хеликоптерът кацна, спасителят им изтегли огромен сак изпод едната седалка и скочи до Бриан, Пиърс и останалите. Двамата придружители им пожелаха всичко хубаво и си тръгнаха. Пилотът махна небрежно с ръка и също потегли.

— И сега какво? — попита с тревога Бриан.

— Ще се смесим с тълпата — каза спасителят и свали маската, която скриваше цялата му глава.

Бриан веднага забеляза, че той би могъл да се слее с местните много по-успешно от нея или Пиърс. Мъжът бе по-мургав и от двамата, с груби черти. Тъмните му очи бяха дълбоки, с формата на бадем, веждите — гъсти, носът широк и прав, а устата — широка.

Скулите се открояваха високо на лицето с квадратна брадичка. Гъстата черна коса, която стигаше под раменете бе сплетена в стегната плитка. Не трябваше много, за да се сети кой е той.

— Господин Уинтроп — измърмори Бриан със суха усмивка.

Високият мъж повдигна едната си вежда.

— Славата ми изглежда ме е изпреварила?

— Той само каза, че ядете скорпиони — посочи тя Пиърс.

— И гърмящи змии, но само когато се опитат да хапят — добави Пиърс с усмивка и протегна ръка. — Благодаря ти, че ни откри. Сабон нямаше намерение да ни пуска за известно време.

Тейт отвърна на стегнатото ръкостискане.

— Нали за това ми плащаш — напомни той. — Ще си бъде истинска загуба на пари ако седя по цял ден.

— Как ни откри?

Тейт се усмихна широко.

— Мога да ти разкажа...

— Но след това трябва да го застреляш — довърши Бриан.

— Наистина ще трябва да го застрелям — призна Тейт. — Дал съм клетва.

— Дал е няколко клетви — измърмори Пиърс. — Използва ги само когато му е изгодно.

Внезапно Пиърс стана сериозен.

— Ако Брауър се добере до подходящите хора във Вашингтон преди нас, в тази част на света ще настане епически хаос. Целият арабски свят ще се вдигне на война.

— Взел съм телефон.

Тейт отвори сака и извади телефона, но не успя да го включи. Обърна апарата от страната на батерията и откри, че батерията липсва. Той изрече нещо на напълно непознат език.

— Можем да намерим телефон... — започна Пиърс.

— Тук не може. Няма телефони. Само безжичните на товарните кораби, но не съм взел кодовете. Трябва ми наземна линия — Тейт изпусна въздух с нескрито недоволство.

— Къде е батерията? — попита Пиърс.

— Пилотът ни е черноборсаджия — каза той с раздражение. — Никога не съм предполагал, че ще падне до там, да краде и от мен. Трябваше да взема резервна. Обикновено си нося, но този път

пропуснах — поклати глава и погледна Пиърс. — Би трябвало да ме уволниш.

Пиърс се разсмя.

— Първо ни заведи у дома, а после ще му мислим.

— Говоря ти сериозно.

— Аз също.

Пиърс положи едрата си ръка върху широкото рамо на Тейт.

— Понякога всички зависим от обстоятелствата. Някой ти е откраднал батерията. Мене пък ме отвлякоха — той сви рамене. — Значи сме квит.

— Добре де.

Тейт отново се зарови в сака и извади две широки черни роби за Пиърс и Бриан.

— Нямах време да мисля за размера, но и двете са достатъчно широки. Би трябвало да свършат работа. Това да си го увиете на главите. Най-вече ти — обърна се той към Бриан и загледа неодобрително светлата коса, толкова подобна на косата на Сесили. — Отличаваш се като запален огън.

Тя навлече робата.

— Така ли се говори на „бялото злато“?

Тейт се намръщи.

— Какво каза?

— Бяло злато — повтори тя.

Погледна Пиърс, който се забавляваше.

— Господин Сабон мисли така за мен. Каза, че за мен са щели да платят луди пари по време на търговията с роби.

— Сериозно? — попита Пиърс, а очите му станаха като късчета лед. — Защо ли ми се струва, че вече не ти е толкова противен?

Тя се намръщи, когато чу тона му.

— Ако искаш да знаеш дори ми стана жал за него.

— Виж ти, колко интересно. Значи не е имало защо да се женим.

Тя почти беше забравила. Нали се ожениха, за да се спаси от Сабон, а се оказа, че той не представлява никаква заплаха нито за нея, нито за която и да е жена. А двамата с Пиърс, без да знаят за това, бяха консумирали брака си. Сега ще се наложи да се разведат, а разводът отнема време.

Погледна Пиърс в очите и се изчерви, открила в тях пламъка на онази страст, която изпитваха и двамата в най-интимния момент.

Той пръв отклони погледа си. Не искаше да си спомня. Скоро целият този епизод щеше да остане зад гърба му. Ще си отидат, ще спрат Брауър и ще попречат на замисъла му, а след това — тих развод и Бриан ще може да се запише в колеж. Всичко ще мине много лесно. Но сега трябваше да се погрижи за най-важното.

— Да вървим — обърна се Пиърс към шефа на охраната.

И тримата бяха облечени в стелещи се роби и навити на главата тюрбани. В това облекло Бриан много приличаше на младо момче. Кожата ѝ бе много бяла, но арабите имаха различен тен. Нямахше да се отличава чак толкова много, особено докато е с Пиърс и Тейт, а те и двамата бяха по-мургави от нея.

Бавно си проправяха път към главното пристанище в столицата на Куаи и се опитваха да се държат като местни. Това щеше да е невъзможно в някое село, където всеки познава съседите си. Но това бе пристанищен град и край доковете винаги се събираха тълпи от други части на Близкия изток. Не привличаха вниманието на околните. Това, което Бриан забеляза, бе бедността. Филип бе прав, когато ѝ каза, че в страната няма никаква модернизация, нищо от удобствата в западноевропейските страни.

Тримата вървяха покрай очуканите товарни кораби, докато Тейт най-сетне позна един от тях.

— Знам това корито и капитана — прошепна той. — Стойте тук. Ще се кача да видя дали ще благоволи да ни даде койки.

— Може ли да му се вярва? — попита Пиърс.

Тейт сви рамене.

— Толкова далеч от къщи едва ли можеш да вярваш на някого, но човекът е достатъчно честен, когато му се плати. Няма да се бавя.

Той се качи на кораба като се държеше за въжените перила, докато се разминаваше с група моряци.

— Значи това е неуловимият господин Уинтроп — каза Бриан.

Това беше първият случай, когато двамата с Пиърс можеха да разговарят след пленяването им. Тя се чувстваше неудобно с него.

— Да. Доста е впечатляващ, нали?

Тя кимна с глава. Нямахше смелост да го погледне. Чувстваше се объркана, притеснена, дори срамежлива.

Той се премести пред нея и повдигна брадичката ѝ. Изражението в зелените очи го накара да се почувства виновен. Спомни си, че я беше нарекъл с името на починалата си съпруга и бе сигурен, че и тя е забелязала. Съзря и обидата забулваща очите ѝ.

— Съжалявам — каза тихо той. — Исках да ти спестя преживяването със Сабон. Но те предупредих, че за мен е прекалено рано.

— Две години — отвърна тя. — Повечето хора поне ще са започнали да чувстват подобрене.

— Тя беше всичко за мен — каза той със стиснати зъби и отпусна ръката си.

— Зная. И все още е.

Бриан отстъпи от него.

— Не съм научила нищо, което до този момент не знаех, освен че вече не съм девствена и не ставам за жертвоприношения — добави студено тя.

Не му стана приятно от думите ѝ. Беше направил каквото трябваше, беше я защитил от Сабон. А тя се държеше така, сякаш умишлено я е наранил.

— Целта ни не беше ли да ти спестим похотливостта на Сабон? — попита той.

— Да, и ти направи необходимото — съгласи се тя, но не му каза нито дума за истината. Продължи да стои с гръб към него, скръстила ръце пред себе си. — Нищо чак толкова не е станало.

Така си мислеше тя. Погледна я и усети болка. Интимното им преживяване бе изключително кратко, но остави незаличими следи. След като ги разделиха почти не успя да мисли за друго, освен за нея. Желаше я. Мисълта го стресна. Да. Той наистина я желаше! Но как е възможно, след като сърцето му все още принадлежеше на Марго?

Тя не искаше дори да го погледне. Все още се вираше в товарния кораб, в стария ръждив корпус и неколцината мъже наоколо, които сигурно бяха чужденци. Беше много опасно да се оставят на милостта на капитана. Но ако не успееш да се качат на кораба, рано или късно ще се разбере кои са и Сабон отново ще ги хване. Тя не се страхуваше за себе си, защото знаеше твърде много за Филип. Тревогата ѝ бе за Пиърс и приятеля му. Разправата с тях щеше да е доста неприятна, особено след като Уинтроп застреля някои от

наемниците на Сабон. Приятелите на убитите сигурно ще искат да си отмъстят.

Зачуди се какво ще правят ако ги заловят отново и реши от този момент да изживее всяка минута, да ѝ се наслади, да не се опитва да преглътне всичко. Преди всичко няма да се оставя на страха. Единствено със смелост ще успеят да преминат това изпитание. Трябва да е силна, заради всички тях. А това означаваше да не се кара с Пиърс за нещо, което той не можеше да превъзмогне. Той бе изключително внимателен и бе направил всичко, което зависи от него. Сигурно приема близостта им за изневяра. Как да го обвинява, че не споделя любовта ѝ? Не е виновен, че е обичал Марго и все още се чувства обвързан с нея. Не е честно да го кара да се чувства виновен за нещо, което е по-силно от него.

Обърна се, а очите ѝ — огромни и тъжни, търсеха извинение.

— Извинявай — каза тя, преди да изгуби насъбралата се смелост. — Ти направи всичко необходимо, за да ме защитиш и съм ти много благодарна.

Той се учуди на промяната. Закова поглед в младото лице, изпълнен с любопитство. Тя си наложи да се усмихне.

— Сега вече няма за какво да се притесняваш — увери го тя. — Взимам противозачатъчни, а благодарение на теб Филип Сабон вече няма да представлява заплаха. Не си дължим абсолютно нищо. Квит сме.

Това бе само част от истината, но защо да го занимава с нещо, което никога няма да се случи. Ако случайно станеше... ами тогава просто ще изчезне някъде по света и той никога нямаше да разбере.

— Квит ли каза? — попита той с груб глас.

— Ще излезем от това положение — каза убедено тя. — Аз ще се запиша в колеж и можем без много шум да се разведем. Не е нужно никой да разбира, че сме били женени.

Всичко ставаше прекалено бързо. Той искаше да забави темпото, да върне поглед назад, да помисли над тази каша, в която сами се бяха накиснали. Тя препускаше към финала, а той дори не беше мислил над нещата. Намръщи се и се опита да подбере подходящите думи, за да разкрие чувствата си.

Преди да успее да обясни, някакво движение на борда на кораба го накара да се извърне. Тейт Уинтроп слизаше по мостика, широко

усмихнат.

— Приятели — подвикна той, — изглежда имаме поддръжници на най-невероятните места!

Направи знак с глава към мъжа, който вървеше след него. Непознатият бе висок и странно познат. Когато се приближиха, Бриан го позна. Това беше Мюфти, един от похитителите!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мюфти се усмихна на Бриан.

— Изненадана си, нали?

— Изненадана съм — повтори неразбиращо тя. — Какво правиш тук?

— Шпионирам за правителството на Салид — каза ѝ той, разкривайки пожълтелите си зъби.

— Това е съседната страна, която ще обвинят за нападението — обясни Тейт. — Трябва да спасим Мюфти, за да го използваме за свидетел.

Не ѝ разказа останалата част от истината, че Мюфти е бил пленен и че хората на Тейт за малко не го убиха, преди да им разкрие кой е и защо е в укреплението. Версията му бе проверена веднага при съответните власти в Салид по къси вълни и Мюфти се бе превърнал в неочакван съюзник. Тейт го изпрати преди тях, за да открие капитана на кораба и да уреди пътуването.

Тейт забеляза, че капитанът слиза бавно по мостика. Той се извини и приближи мъжа. Последва кратък разговор и капитанът се втурна към кораба, издавайки заповед и ръкомахайки.

— Току-що е получил съобщение. Наемниците на Сабон са тръгнали след нас — обясни бързо Тейт. — Капитанът каза, че така или иначе не може да отплава днес, но ще ни осигури място за през нощта.

— Къде? — попита Пиърс и огледа гневно оживеното пристанище. — Дори в тези въшкарници не приличаме на местни. Не можем просто да си наемем хотелска стая и да се надяваме, че ще ни сметнат за местни.

— Нямах това предвид — каза Тейт. Обърна се към спътниците си. — Мюфти има близки тук наблизо, в едно забутано селце. Имам идея.

Два часа по-късно Бриан се потеше и наричаше Тейт с най-грозните имена, за които се сецаше и се опитваше да издои една крава в обора към кирпичена къща на няколко мили от града. Селото изглеждаше така, сякаш от първи век след Христа никой не е правил подобрения. Мъжете трупаша сено на купи и чистеха оборите. Мюфти, побелелите му коси покрити със същите шалове като спътниците му, пренасяше торби зърно от разнебитения камион към обора. За тази работа не се плащаше, но щяха да имат подслон — чистото сено зад обора.

Бриан все още усещаше дупето си натъртено след ездата на камила до изолираното село. Това бе последното място, където Сабон и хората му можеха да ги потърсят. Сигурно още претърсваха пристанището. Трябваше само да се скрият през нощта, а на сутринта да се промъкнат в града и тайно да се качат на кораба.

Това беше планът, ако не успееш да ги хванат.

Докато Бриан се стараеше да не се провали в първия си опит да издои крава, тихите думи на Сабон за тежкото положение на народа отново изплуваха в съзнанието и. Огледа примитивните условия, при които хората в този отдалечен район живееха и се почувства виновна заради копринените рокли и кожени сандали у дома. *И най-бедното американско семейство живее по-добре*, мислеше си тя. Жените изглеждаха много по-възрастни, отколкото са. Тежкия труд и негодите личаха веднага.

Мъжете бяха прегърбени и недохранени, а най-младите жени носеха децата на гръб, без да спират ежедневните си задължения. Личеше, че нямат достатъчно дрехи. Подутите коремчета на някои от малките ясно показваха, че и храната системно не достига. По-възрастните вадеха вода с метална тенекия от дълбок кладенец. Една от жените каза, Мюфти преведе думите ѝ, че това е подарък от Запада. Това село си имаше своя метална тенекияна кутия и не се налагаше да използват животинска кожа като съседите.

Бриан не можеше да проумее радостта на тези бедни хора от подобно нещо. Недоумяваше как приемат живота си. Никой не се оплакваше, никой не обвиняваше другите за очевидната бедност. Сякаш им беше все едно, че отвъд границата, в съседната богата държава има съвременен град, който би могъл да съперничи на всеки град в Европа. Много от селяните бяха ходили там, но всички се бяха

завърнали със смазани мечти за богатство. Хората, които живееха при тези примитивни условия бяха неграмотни, нямаха компютърни умения, за да заживеят в града. Ето че, както Сабон каза, бяха победени от собствената си неграмотност.

В селото живееха мюсюлмани и искреността, която влагаха във всекидневните молитви ѝ се стори трогателна. Времето тук сякаш бе спряло хода си. Бриан бе сигурна, че хората са живели тук по същия начин и преди хиляда, и преди две хиляди години. Усети връзката между настояще и минало съвсем осезателно.

— Защо си толкова умислена? — попита Пиърс докато минаваше, нарамил чувал зърно.

— Гледах миналото — отвърна тя с лека усмивка. — Учудващо е колко малко са се променили нещата тук. Тези хора нямат нищо и все пак са щастливи, въпреки че нямат удобства.

— Ценностите им не са изкривени от материализма — отвърна той. Вдигна глава и се огледа. — Чист въздух, няма часовници, които да те стряскат и да диктуват всяка минута от деня, няма престъпност, наркотици, насилие.

Очите им се срещнаха и той се усмихна.

— Има какво да се каже за живота близо до природата, когато в малката общност, към която принадлежиш, всеки познава всеки.

— Има и много болести, няма лекари и образование.

Той се намръщи.

— Това пък къде го чу?

— Каза ми го Филип Сабон — отвърна тя. — Според него образованието е единствената надежда на тези хора да избягат от бедността.

— Прав е.

Очите му се присвиха.

— Надявам се не си го оставила да ти влияе.

— Може би някой го е подвел и затова прави грешка как да постигне целите си, но според мен милее за народа си и иска да им помогне.

Той я погледна много внимателно.

— Ти вече не се ли страхуваш от него?

— Той не е това, което изглежда — каза тя накрая. — Готова съм да се обзаложа, дори и на пари, че по-голямата част от всичко, което

става тук, е творение на Кърт.

— Вторият ти баща?

Пиърс пристъпи към нея.

— Защо мислиш така?

Тя се вгледа в черните очи.

— Господин Сабон можеше да направи и с мен, и с теб каквото поиска. Но той даде нареждане да не ни докосват. Той сам ми каза, че нападението над страната ще бъде инсценировка. Но бомбите, които избухваха и куршумите бяха истински, нали?

— Да — отвърна студено Пиърс. — Братовчедът на Мюфти каза, че броят на загиналите бил огромен.

Тя се намръщи.

Пиърс все още бе озадачен.

— Искаш да кажеш, че Сабон не е знаел, че всичко, което предстои ще бъде съвсем истинско?

— Това казах. Поне това каза той и мисля, че беше искрен. Баба му е била родена в тази страна и е живяла тук цял живот. Роднините му са тук. Мюфти ще ти разкаже за всичко, което е направил за народа, все неща, за които никой извън страната не знае. Мислиш ли, че напълно съзнателно ще избие толкова хора, само за да накара някой да му изпрати помощ за петролните кладенци?

Именно над този въпрос Пиърс не искаше да се замисля. Образът, който си бе създал за чудовището Сабон, се разпадаше пред очите му.

— Не — отвърна накрая той.

— Ами ако Кърт е платил на наемниците и ги е изпратил на своя глава, наистина по заповед на Филип, но след като им е дал нови различни нареждания?

Пиърс се намръщи.

— В такъв случай Кърт ще е голям късметлия ако остане жив.

Тя кимна.

— Точно така. Само че сега Кърт е във Вашингтон и е поставил Филип в много деликатна ситуация. Той може да каже какво ли не на приятеля си от Сената, а Филип го няма, за да се защити. Ами ако Кърт им каже, че Сабон е маниак, който се опитва да подпали война със съседната държава? Че Филип замисля военен преврат и се опитва да превземе правителството, след което ще поеме ролята на диктатор?

Очите на Пиърс се разшириха.

— Кърт не е чак толкова ненормален!

— Той е заложил на карта всичко, което притежава — отвърна тя.

— Филип, макар и доста смътно, заплашва, че може да се оттегли от сделката. Възможно е Кърт да си търси начин да изработи Филип и сам да заграби нефтените находища. Ако успее да предизвика американска намеса, обвинявайки Филип като лидер на военен преврат, може да настоява партньорът му Филип Сабон да бъде дискредитиран и в този случай правата над залежите се прехвърлят изцяло на него. Правителството ще е затънало до гуша в този момент, за да оправя създадения хаос. Тогава Кърт се появява и заема мястото си в петролния консорциум и сметката е приключена. Филип ще бъде или в затвора, или мъртъв. А Кърт ще бъде богат.

Пиърс прокара ръка през гъстата си вълниста коса.

— Бриан, тук има прекалено много „ако“.

— Така е, но нещата се връзват, нали?

— Дори прекалено — той подсвирна през зъби. — Боже, боже, каква каша!

— И тя ще засегне всички, ако не успеем да се върнем, за да я предотвратим — каза тя. — Ако наемниците са хора на Кърт и той им дава нареждания, няма да има пленници. Ако ни открият, ще ни избият и вината ще падне върху Филип.

В този момент той бе много по-притеснен, отколкото някога е бил. Бриан бе прекалено прозорлива за момиче на нейната възраст и всичко, което каза имаше смисъл. Според него Сабон стоеше зад целия замисъл. Но ако избива собствения си народ, той ще загуби твърде много. Докато Кърт не би се колебал. Действията му в миналото говореха сами за себе си. Той бе безскрупулен, а понятия като чест и морал, му бяха чужди.

— Ще убие и Филип — добави внезапно Бриан.

— Ще се наложи. Сабон знае прекалено много.

Пиърс сложи юмруци на кръста си и се загледа към небето, потънал в мисли.

— Тази вечер е невъзможно да се измъкнем. Дори и по море ни трябва време, за да стигнем до Маями. Кърт сигурно е оставил някои от наемниците си там да ни чака, дори и да мислят, че не сме отплавали. Ще наблюдават и пристанищата и летищата.

— Не може ли твоят господин Уинтроп да открадне някой самолет?

Той се усмихна мило.

— Ако имаше самолети наоколо — да. Но наблизно няма летище.

Тя се огледа и кимна примирено.

— Мюфти знае повече от всеки друг. Показанията му могат да изпратят Кърт в затвора, ако успеем да го отведем жив в окръг Колумбия, за да разкаже.

— Ще го направим някак — обеща Пиърс.

Тя премести поглед върху силните му гърди и ѝ се прииска да се сгуши в прегръдките му, докато заспи. Наистина ѝ се спеше и се чувстваше уморена след изпитанията от последните два дни.

— Уморена ли си? — попита той.

Тя кимна.

— Ще се оправя — Бриан прехапа долната си устна. — Пиърс, не можем ли да кажем на Филип?

— И как предлагаш да се доберем до него? — попита той, раздразнен от желанието ѝ да защити похитителя им. — Освен това, той ни отвлече.

— Така е. Но той направи всичко това, за да спаси страната си.

— Това не го оневинява.

Тя се загледа в кошницата, оставена до краката ѝ.

— Можеше да ни убие, но не го направи.

Той се приближи към нея. Едрата му ръка повдигна лицето ѝ и очите им се срещнаха.

— Кажи ми защо промени отношението си към него?

Тя въздъхна.

— Не мога. Но с него се е случило нещо ужасно. Той не е такъв, за какъвто всички го мислят. Ако знаеше, и ти щеше да изпитваш същата жал като мен.

Не му беше приятно тя да има тайни, свързани с друг мъж. Ревнуваше. Никога не бе предполагал, че ще изпита подобно чувство, но ето че то се появи. Очите му отново се плъзнаха по стройното младо тяло. Спомни си чудесното усещане, което бе изпитал до басейна в Насау, докато я гледаше и докосваше. Спомняше си тихите ѝ стонове в момента на екстаз, докато се движеше в нея. Желаше я отново с нестихваща страст.

Нейните чувства не бяха по-различни. Мирисът му ѝ бе познат и възбуждащ. Тя забрави обидата, недоволството, че е просто заместителка на Марго. Забрави всичко, освен удоволствието, което бе изпитала с него. Искаше да го усети отново. Пристъпи по-близо, така че двамата почти се докосваха и усети топлината му.

— Хората тук са мюсюлмани — прошепна с дрезгав глас той, възбуден и замаян от близостта ѝ. — Не одобряват близостта на обществено място.

Бриан не откъсваше поглед от устните му. Дишаше бързо и накъсано.

— Знам.

— Тогава защо гледаш устата ми?

— Защото искам да те целуна — каза тя с несигурен глас.

Той не ѝ отговори. Желанието му бе разпалено, а дори не я бе докоснал. Сви юмруци.

— Не можем да го направим.

— Женени сме — напомни му тъжно тя.

— Знам, но дори и довечера няма да сме сами — изрече той през зъби. — Няма никакъв начин да те докосна тук.

Тя усещаше пулсиращата топлина ниско под корема си като нещо живо. Потръпна при спомена за споделеното им удоволствие и желанието това удоволствие да я залее отново се превърна в необходимост.

— По дяволите — прошепна тя.

— Два пъти по дяволите — съгласи се той. Очите му се присвиха и проблеснаха. — И аз те желая. Изгарям от желание!

За пръв път си признаваше толкова открито. Не я интересуваха мотивите му. Беше ѝ достатъчно, че споделя това всепоглъщащо желание.

Той си пое дълбоко дъх и погледът му се зарея към хоризонта.

— Толкова си млада, Бриан — каза след минута той. — Дори и при тези обстоятелства, първият ни път заедно беше вълшебен. Желанието ти да опиташ новото е съвсем естествено, но моментът не е подходящ.

Тя затвори очи и пое мириса му. Лекият аромат на афтършейв още се чувстваше сред миризмите на кожа и камила, стелеци се след ездата им през пустинята.

— Ти май не ме слушаш — каза той, забелязал, че погледът ѝ блуждае някъде другаде. Погледна я пропит от желание.

Тя отвори очи, зелени като пролетни цветни пъпки, меки и нежни.

— Иска ми се да сме пак в Париж — каза разсеяно тя.

Той се засмя тихо, въпреки напрежението.

— Бях твърде пиан, за каквото и да е — напомни ѝ той.

— Ти беше нещастен — отвърна тя. — Имаше нужда от мен. Не съм те виждала такъв след това. Аз ти тежа като някакво досадно задължение, а тогава появата ми бе по-скоро удобство. Но не успявам да се приближа до теб.

Той стисна зъби.

— Вече водихме този разговор.

Тя тихо въздъхна.

— Знам. Не искаш да имаш нищо общо с мен. Щом успеем да избягаме, аз отивам в колеж, а ти продължаваш да си гледаш бизнеса — тя се вгледа в тъмните му очи. — Но преди да ме отпратиш, искам да прекарам една нощ с тебе.

Тялото му се изпъна като струна. Беше мислил за това, да я люби на голямо меко легло, огряна от светлина.

— Това само ще влоши нещата.

— Пиърс, та те не могат да станат по-лоши — отвърна тя. Сведе поглед, разрушавайки тънката нишка на магия помежду им и се отдръпна.

— Искам да съм истинска съпруга, преди да се разведем — заяви тя. — Краткото ни преживяване съвсем не е достатъчно.

Не искаше дори да си спомня за него. Както и всичко друго, свързано с Бриан, то бе бурно и неправилно. Не ѝ бе осигурил прилична първа брачна нощ, да не говорим, че позволи да я отвлекат и животът ѝ бе застрашен.

— Целта не беше да останат незабравими спомени — заяви той. — Исках да те измъкна от Сабон.

— Така беше.

Бриан се замисли за бедния Филип, който не можеше да има никоя жена и мисълта я натъжи. Дори малкото моменти на интимност с Пиърс бяха повече от това, което Филип някога щеше да изпита.

— Довърши си работата — каза той. — Ние ще строим нова стена с кирпичените тухли, които мъжете са направили през седмицата.

— Точно по специалността ви, господин Хътн — отбеляза тя и се насили да се усмихне. — Строителство.

Той кимна.

— Само че не на място, което сам съм избрал — измърмори той и се отдалечи.

Бриан гледаше с тъга как си отива. Трябваше да свикне с мисълта за този момент. Много скоро ще дойде последната раздяла, която сигурно ще е завинаги.

Когато най-сетне всички привършиха работа, хапнаха по малко хляб и козе сирене, което се оказва неочаквано вкусно. След това седнаха около огъня, за да обсъдят свършената работа. Езикът на селяните бе мелодичен и поддържа успокояващо на Бриан, въпреки че не разбираше и дума. Спеше ѝ се, а нервите ѝ бяха опънати. Започваше да се унася.

— Тя е уморена — каза Тейт и се усмихна, когато видя как се е сгушила до Пиърс. — А ти изглеждаш изтощен. Заведи я да спи и се настанете удобно. Искам да поразпитам домакините за този така наречен преврат. Арабският ми е доста мухлясал и Мюфти ще трябва да ми превежда. Ще дойдем по-късно.

— Пази си гърба — предупреди го Пиърс. — Вярвам на Мюфти, но може да имаме врагове, за които дори не подозираме.

Тейт се усмихна широко.

— Ако тук има врагове, лесно ще ги открия — отвърна той.

— Няма съмнение.

Пиърс се наведе и вдигна Бриан на ръце, отвърщайки на шеговитите забележки, които последваха. Усмихна се и я пренесе до сеновала. Върху прясното сено бяха проснати две вълнени одеяла.

Тя отвори очи и погледна лицето му, озарено от лампата, оставена, за да видят къде стъпват.

Пиърс усещаше пръстите ѝ на врата си, чу как дишането ѝ се учести и желанието да я има стана неустойчиво. Лицето му се изпъна. Посегна към лампата и духна пламъка.

Тя чу шумоленето на сламата, когато я положи долу и легна до нея.

Едрите му длани повдигнаха робата нагоре към бедрата и се спряха на ръба на бикините, докато устата му завладяваше нейната. Премести се върху нея. Бриан усещаше желанието му. Разтвори крака, за да го допусне до себе си. Изви гръб, докато устните му си проправяха път към гърдите, скрити под дрехите. Засмука едното зърно, наслаждавайки се на тихите ѝ стенания, отекващи в тишината на сеновала.

Имаха много малко време. Не можеше да си позволи да я люби бавно и нежно, колкото и да искаше. Възбуди я бързо. Всяка от ласките му запалваше огън у нея. Тялото ѝ се стремеше към него все повече и повече, докато ръцете му галеха гладките бедра и откриваха тайните места.

Бриан тихо простена. Той вдигна глава от гърдите ѝ, за да намери устните и да приглуши стоновете. Докато я целуваше бавно и горещо, отметна робата си, привлече я към себе си и я притисна до себе си.

Тя затаи внезапно дъх, когато той внимателно и умело започна да прониква в нея. Усещането бе ново, и въпреки че вече бяха преживели този момент, той трябваше да спре и да я възбуди внимателно, за да е напълно готова да го приеме.

Тихият шум на докосващите се тела, им се стори твърде висок в тишината. Тя се притисна до него, трепвайки при всяко движение на бедрата му, с което той навлизаше по-навътре. Тя възкликна, когато усети първите вълни на удоволствието.

— Така добре ли е? — попита тихо той.

— Да — успя да отвърна Бриан.

Пиърс усети ноктите ѝ впити в гърба му, докато се движеше. Тласъците му и триенето на бедрата им правеха контакта по-силен, по-чувствен.

Тя изхлипа и прехапа устни, за да задържи напирания вик.

Устните му поеа нейните, докато усилваше ритъма на телата. Притегли крака ѝ върху своя и започна да гали бедрото.

Тя стенеше до ухото му. Усещаше го с всяка фибра на тялото си. Беше чудесно. Приличаха на части от пъзел, които се допълваха съвършено, гладки, поддаващи и създадени един за друг. Преживяването дори не приличаше на секс. Да бъдеш с Пиърс бе нещо удивително. Тя изви гръб, мразейки тъмнината, която ги скриваше един от друг. Искаше да го погледне.

Леките ѝ нежни движения го очароваха. Тя го прегърна силно и се задвижи в свой ритъм, усилвайки тласъците на телата. Той се засмя гърлено на удоволствието, което изпита. За момент спря и задържа дъха си, усещайки предизвикателните ѝ движения.

Тя усети напрежението му и се поколеба.

— Недей, не спирай — прошепна нетърпеливо той. — Целият тръпна, когато го правиш. Направи го отново.

Тя изпълни желанието му, обвивайки го като фина коприна. Ръцете ѝ се плъзнаха под робата докато намериха покритите с косъмчета гърди и започнаха жадно да ги галят.

Той спря и избута нейната дреха над гърдите, за да може свободно да ги докосва. Дразнеше връхчетата безспир, а тялото му не се откъсваше от нейното в тишината на сеновала.

Бриан се наслаждаваше на всяко докосване, жадуваше да усети потриването на гърдите му в зърната си. Надигна се, за да продължи това усещане, а в тялото ѝ избухваха пламъци, които се готвеха да обхванат с пулсираща настойчивост всяка клетка. Сграбчи раменете му и се притисна докато забавените тласъци създаваха чувство на непосилно напрежение в краката ѝ. Тихо извика, когато удоволствието се превърна в горяща тръпка, сладка и неустоима, желана и очаквана.

Всичко се превърна в напрегнато очакване. Ленивата чувственост се преобрази в яростна страст, движенията им станаха трескави. Той задържа главата ѝ в дланите си, пленявайки устните ѝ в страстта си. Тя обви кръста му с крака, следвайки неотклонно силните, бързи движения. Опитваше се да му помогне, изискваше, молеше се завладялата я сладка болка на отдаването да се разбие на хиляди късчета.

Простена, без да отделя устни от неговите и усети как се издига над една тъмна мамеща пропаст. Изплака отново, изви се в тръпка, когато напрежението се разкъса и я погълна. Той усети отдаването ѝ с радост и изумление. Едва в този момент си позволи да се отдаде на своето удоволствие. Последният му мощен тласък бе придружен със стон, загубен сред трепета, обзел, го с нахлуването на насладата. Тя сякаш не спираше, а го поглъщаше като ален пожар, огнена коприна с трептящо от страст сърце.

— О, Пиърс — прошепна тя до ухото му. Беше усетила тръпките на мъжа и сгуши лице до гърлото му докато се наслаждаваше на

удоволствието им, оставило ги безпомощни и изтощени.

Той не можеше да успокои дишането си, нито да мисли, нито да говори. Отпусна се върху нея, дишайки дълбоко. Не си спомняше някога да е изпитвал по-наситено и силно удоволствие от женско тяло. Сякаш тя се бе сляла с него. Усещаше непознато задоволство. Под него тялото ѝ бе меко и топло, все още подвластно на стелещата се нестихваща наслада. Леко се премести и Бриан въздъхна при движението му. Отпусна се по гръб и я привлече със себе си, без да прекъсва контакта. Галеше я, притискаше бедрата ѝ към себе си, опитвайки се да я задържи.

Тя пое шумно дъх и ноктите ѝ се забиха в твърдите мускули на гърба му.

Той трепна.

— Приятно ми е да те усещам — каза дрезгаво той. — Прилепваш ми като ръкавица и когато се поместя те усещам навсякъде около себе си.

Тя скри лице в косматите гърди.

— Отначало болеше — прошепна тя.

— Ще свикнеш с мен, но ще трябва да внимавам с теб, когато съм толкова възбуден.

Ръцете му притиснаха бедрата ѝ.

— Господи, Бриан, чувствам се напълно задоволен и въпреки това отново те желая.

— Ще можеш ли да го направиш отново? — прошепна тя.

— Едва ли.

Напрегна тялото си, но умората го надви. Засмя се тихо.

— Искане ми се да можех. Беше хубаво.

— О, много!

Пръстите му галеха гърба ѝ лениво и нежно.

— Знаеш ли, че когато стигаш до оргазъм отвътре се свиваш и стягаш около мен? Тогава удоволствието е още по-силно.

Тя трепна при откровеното описание. Интимността бе все още нещо ново за нея и малко се притесняваше. Чувстваше се и виновна, защото не бе взимала противозачатъчни дни наред, а той не знаеше. Имаше възможност да е забременяла.

Той разтвори дългите си крака и ги прехвърли и отпусна върху нейните. В тази интимна поза контактът им стана още по-дълбок и тя

изстена, когато усети натиска му вътре в себе си. Ръцете му се отпуснаха на бедрата и той започна да притиска тялото ѝ към себе си с нежна настойчивост, която ги разпали отново. Пиърс усети как тялото ѝ се напряга, тръпне и започва да се движи в неговия ритъм.

— Миличко — прошепна той. Дишането му стана накъсано. — Миличко, усещаш ли?

Тя извика тихо, когато усети, че става нещо, нещо, което не бе изпитвала преди. Хвана ръцете му, усети триенето на бедрата му до своите и завладяващата настойчивост на мъжа.

— Не — изплака тя. Напиращото удоволствие я плашеше. Наистина я плашеше!

Сигурно го бе изрекла на глас, защото той шептеше нежно, а устните му се спряха на челото ѝ.

— Не се страхувай, миличко — промълви той, — остави го да се случи. Отдай се на усещането. Почувствай го.

Бриан усещаше, че не успява да се приближи достатъчно. Просто не може... Сякаш някой я бе разпънал и не владееше нито един мускул от тялото си. Бе толкова слаба, че едва ли щеше да достигне измамния връх на желаното удоволствие. Завладялото я усещане бе толкова властно и неповторимо, че отне последната ѝ капка сила, последния ѝ дъх. То я обгръщаше и подчиняваше, и Бриан изстена.

— Нямах представа как ще се почувстваш — прошепна любимият глас, а тя усети пулсирането му, докато се движеше в нея. — Не можеш... да си... представиш!

Горящата вълна на удоволствието я заля ненадейно, сякаш нещо я блъсна. Тя извика безпомощно и той задържа разтърсващото се тяло в прегръдката си. Бриан усети нестихващите му движения. Той бе повдигнал бедрата ѝ и не спираше тласъците си. Чуваше накъсаното му дишане, стегнатите мускули и ръцете здраво стиснали бедрата ѝ. Внезапно чу стона му и усети пулсирането в себе си, потръпването, което го покори.

Прошепна му нещо закачливо, неочаквано, остроумно и той трепна, когато думите ѝ засилиха удоволствието и го отпратиха в прегръдките на забвението.

Пиърс отпусна глава на гърдата ѝ и потръпна за последен път, оставяйки се да го покори отмалата. Пръстите му още стискаха бедрата ѝ.

Едва след няколко минути ръцете му се отпуснаха.

— Ще ти останат синини — каза виновно Пиърс.

Тя помръдна, за да провери какво ще стане, преизпълнена със задоволство, отдадена на прекрасното усещане.

— Нищо. Пиърс... сексът винаги ли е такъв? — попита тя леко озадачена.

Той се поколеба. Надигна се внимателно й се откъсна от нея. Изправи се с видимо усилие. Смъкна робата си, а след това се пресегна в тъмнината да оправи и нейната.

— Пиърс? — повика го шепнешком тя, усетила, че нещо не е наред.

Той приглади тъканта, без да влага чувство и се отпусна по гръб до нея. Подпъкна ръце под главата си и се загледа в тъмния таван, изпълнен с омраза към самия себе си.

— Нещо лошо ли направих? — попита с неудобство тя.

Той си пое дълбоко дъх.

— Не, аз съм виновен.

— За какво?

Мъжът се размърда нетърпеливо.

— Опитай се да заспиш, Бриан. Утре ни чака дълъг ден.

Тя се отпусна до него, без да смее да помръдне и едва тогава разбра, че гласът му бе станал изненадващо безразличен, съвсем неподходящ за напрежението, което се излъчваше от него.

Докато бавно се връщаше към истината за отношенията им й се стори, че разбира какъв е проблемът. Отново бе изпълнила една от ролите на Марго и сега той осъзнаваше, че това не е била Марго и се чувстваше виновен. Сега бе женен за Бриан, но Марго си оставеше негова съпруга. Ето че току-що й бе изневерил, и то за втори път. Беше изневерил на починалата си съпруга. Ако Бриан не се чувстваше толкова уморена и разочарована, сигурно щеше да се разплаче истерично. Никога ли нямаше да разбере, че за нея няма място в живота на Пиърс, освен като заместителка на жената, която е изгубил?

Помисли си дали няма да е по-добре ако изобщо не се бяха срещали. Ако не го беше заговорила онзи ден в Париж, нито един от сегашните проблеми нямаше да съществува. Щеше да е неомъжена и сърцето й нямаше да е разбито. Сигурно щяха да я оженят за Филип Сабон, това нещастно подобие на мъж, който бе толкова самотен. Той

нямаше какво да ѝ даде, но поне сърцето му бе непокътнато, нещо, което не можеше да твърди за Пиърс.

Тя чу, че сеното прошумоля, когато Пиърс се обърна.

— Това не беше секс — каза рязко той.

Най-неочаквано стана и излезе от сеновала.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Пиърс не се върна веднага и Бриан заспа, изтощена от преживяното страстно любене и озадачена от странното му поведение. Когато се събуди усети болка от натъртвания на най-неочаквани места. Беше сама. Стана, уви тюрбана на главата си и излезе да потърси спътниците си.

Пиърс се приближи веднага щом се показа от обора. Изражението му беше неразгадаемо, очите не издаваха чувствата му. Едва когато се вгледа внимателно, забеляза по издайническите бръчици, врязали се на лицето, че не е спал. Отново се бе скрил в черупката си и ѝ се стори, че съжaliaва за снощната загуба на контрол. Нищо не се беше променило, поне за него.

— Ще се придвижим до следващото пристанище — каза ѝ тихо той. — Твърде опасно е да се върнем по същия път. Братовчедът на Мюфти каза, че къщата на Сабон е превзета, а Сабон е избягал от собствените си наемници. По улиците цари пълен хаос.

— По дяволите! — възкликна тя, мислейки за предателството, извършено от втория ѝ баща. Надяваше се Сабон да е успял да се измъкне.

— Ще се окаже, че теорията ти е била вярна. Май пастрокът ти е продал партньора си и се надява да сложи ръка на петролния проект. Да вървим, докато още има време.

С разнебитения автомобил, който роднините на Мюфти караха, им отне безкрайно дълго време, за да стигнат до следващото пристанище, тъй като трябваше да спират непрекъснато, да се отклоняват, за да са сигурни, че не ги следят. За щастие, колкото повече се отдалечаваха от столицата на малката държава, толкова по-спокойно ставаше. Гражданското недоволство не се беше разпростряло. Островът, където се намираше къщата на Сабон, изглежда бе пленен, или поне така бяха казали на Мюфти.

Новото пристанище бе по-голямо. Единственото познато нещо се оказа ръждясалото старо корито, на което разчитаха за пътуването си.

Тейт Уинтроп се срещна с капитана и уточниха всичко. Качиха се бързо на палубата, докато наоколо цареше паника, след като някой бе хвърлил бомбички, симулирайки въоръжено нападение. Навсякъде напрежението растеше заради плъзналите и тук новини около военния преврат. Правителството, както донесе един от информаторите на Тейт, е пред провал. Старият режим се разпада, а наемниците са завладели столицата. Всички представители на петролния консорциум са поставени под стража, а също и работниците на платформите. Всички връзки с външния свят са или повредени, или изцяло прекъснати. Кърт буквално завземаше малката държава и никой не знаеше, освен хората, замесени по един или друг начин.

Бегълците се шмугнаха бързо в трюма, а капитанът им осигури храна и вода и ги увери, че скоро ще навлязат в международни води и никой няма да ги търси. Мюфти остави тримата в трюма и капитанът му помогна да бъде приет от другите моряци на борда.

Бриан сдържаше дъха си, докато вдигаха котва и потегляха към открито море. До последната минута бе завладяна от страх, че ще ги спрат. Притесняваше се и заради Филип, който сигурно се чувства предаден и изоставен от всички.

Надяваше се, че те и придружителите им ще останат живи, за да могат да разкажат всичко на подходящите хора, преди Кърт да е успял с военния преврат.

— Имаме малък проблем — каза им Тейт, след като се бяха настанили върху чувалите със зърно и подредили провизиите си — хляб, сирене, няколко малки бутилки вода, осигурени от Тейт.

— Сега пък какво има? — попита уморено Пиърс. Искаше да се обръсне, защото все повече и повече заприличваше на наемник.

— Капитанът може да ни закара до Свети Мартин — каза той. — Предложена му е страхотна сума, ако прекара товара на някакъв чужденец, с когото ще се срещнат там. Не можем да наддаваме, защото сделката е уредена от зет му.

— Значи ще ни зарече на Свети Мартин — въздъхна тежко Бриан. — А в това време вторият ми баща ще съсипе страната на Филип и ще стовари цялата вина върху него.

Тейт ѝ се усмихна.

— Надявам се да си намерим място на друг товарен кораб.

— С какво? — попита раздразнено Пиърс. — Портфейлът ми остана в самолета на Сабон. Нямам пукнат грош.

— И аз нямам — каза Тейт. — Ако успеем да се доберем до някоя банка, ще се справим.

— Защо просто не вземем някой полет? — попита Бриан.

— Защото наемниците вече знаят, че сме избягали и ще ни търсят, дори и тук — обясни Тейт. — Ще трябва тайно да влезем в Щатите.

— Учудвам се, че Кърт ще успее да се измъкне след всичко това — отбеляза Бриан.

— Пиърс ми каза, че си заподозряла пастрока си — каза Тейт докато ядяха хляб и сирене. — Доста си прозорлива за човек, който не се занимава с политика.

— Просто познавам Кърт — отвърна мрачно тя. — И той наричаше Филип Сабон чудовище. Представяш ли си?

— Сабон сигурно се чувства доста глупаво — съгласи се Пиърс.

— Нямах представа колко си прав, Хътън — от люка, който водеше към коридор, свързан с останалата част на кораба долетя плътен глас, който не успя да скрие нотките на присмех.

Три чифта очи стреснато се извърнаха към висок арабин в обичайната роба. Дълбокият белег от едната страна на изпитото мургаво лице се разтегна, когато мъжът се разсмя на собствената си глупост.

Присъедини се към тримата без притеснение и извади мях от козя кожа изпод робата. Подхвърли я към Пиърс.

— Вино — каза той. — Като мюсюлманин не ми е позволено да пия алкохол, но моето въздържание не бива да ви спира.

— Отровата във виното ли е, или на гърлото на мяха — измърмори Пиърс с леден глас.

Филип Сабон вдигна ръка.

— Не съм чак толкова глупав — увери ги той. — Освен това — той въздъхна и се пресегна към хляба и сиренето, — ще ми бъдат необходими седмици, за да обясня собствената си роля във всичко, което се случи, след като си върнем правителството.

— И как смяташ да стане? — поинтересува се Пиърс.

Сабон го погледна кисело.

— Изпратих най-верните си хора зад граница с шейха веднага щом наемниците на Кърт започнаха клането — обясни той и веселостта изчезна от лицето му. — Десетки от хората ми са избити по улиците, а бях дал строги указания куршумите да са халосни и експлозивите само да вдигат шум.

Той погледна Бриан.

— Вторият ти баща е изключително подъл човек, а аз се оказах пълен глупак и оставих страната си в ръцете му. Наистина му вярвах, когато обеща, че нападението ще бъде инсценировка.

— Ти искаше да започнеш война, за да предизвикаш американска интервенция — напомни му Бриан.

— Нападението нямаше да е истинско — поправи я той. Въздъхна тежко. Веднъж гледах как едно дете гладува, а в ръцете си имаше храна — продължи тихо той, загледан в хляба и сиренето. — От известно време няма зърно, а запасите ни ги спират на границата. Санкции, нали знаеш — добави с горчивина той. — Правителството ми бе оказало официална помощ на враг на САЩ по време на последния конфликт в района. Успяхме да измолим известно количество от приятелски настроена страна, но докато дойдат, за някои от децата вече бе късно.

Хлябът и сиренето паднаха в скута му.

— Омръзна ми богатите индустриални страни да диктуват политиката и да се правят, че не забелязват бедните.

Пиърс се намръщи и забеляза, че шефът на сигурността е също объркан.

— Какво правиш тук?

Арабинът вдигна вежди.

— Бягам от главорезите на Брауър, разбира се.

— Ти си ужасно богат — напомни му Пиърс. — Можеше да си купиш кораб и да отплаваш.

Сабон се разсмя.

— Нали наемниците превзеха къщата ми — напомни им той.

— Какво от това? — настояваше Пиърс.

Сабон поклати глава.

— Сигурно и до вас е стигнала мълвата, че нямам голямо доверие на банките.

— Ти се шегуваш — отвърна Пиърс.

— За съжаление не се шегувам.

Сабон отпи вода от едната бутилка.

— Платих на капитана с джобните си пари. Ако стигна до неутрална територия, има надежда да организирам бунт в страната с хората ми, които успяха да избягат и ще взема пари назаем.

— От кого?

Сабон погледна Пиърс, без да отговори.

— Да не си полудял? Не очакваш да получиш заем от мен след всичко, което направи... Та ти ни отвлече!

— Отвлякох Бриан и някакъв мъж, за когото се предполагаше, че ѝ е бодигард — поправи го Сабон. — Докато не избягахте, дори не подозирах кой е вторият човек, затворен в склада. А това ми напомня...

Той бръкна под робата, извади портфейла от еленова кожа на Пиърс и му го подхвърли.

Изуменият Пиърс провери съдържанието и откри, че нищо не липсва, нито кредитните карти, нито парите, които бяха няколкостотин.

— Пилотът го открил заклещен в седалката на частния ми самолет.

Филип се намръщи.

— Сигурно са го взривили. Какво да се прави?

Отпи още малко вода.

— Накарах капитана да мине покрай Свети Мартин и да ме остави там на път към Щатите. Ако ми отпуснеш заем от около петдесет хиляди долара, ще си върна и страната, и богатството от наемниците на Кърт.

Пиърс вдигна ръце.

— Да не те е ударил някой по главата — възкликна гневно той.
— Няма да видиш и пукната пара.

— Напротив.

— Така ли?

Сабон вдигна хляба и сиренето от скута си и ги дояде, а след това довърши водата.

— Защото мога да докажа, че атаката над сондите ти в Каспийско море е работа на Кърт. Същите наемници ти причиниха неприятностите и смъртта на работниците ти. Мога да ти кажа кои са те.

— Ти си му помагал да ги наеме за това кръвопролитие! — викна Пиърс.

— Не съм. Кърт ги нае и ме увери, че инструкциите ми ще се спазват много точно. Бях готов да му дам картбланш, докато имах полза от него. Той има приятели в консорциума, а те са по-склонни да се вслушат в думите на един богаташ с връзки в средите на петролния бизнес, отколкото на един беден арабин.

— Беден арабин! Стига, бе! — изсумтя Тейт Уинтроп.

— Богатството ми възлиза на милиони само в страната — обясни той. — Не забравяйте, че в момента инфлацията е около осемстотин процента. Нали не мислите, че Кърт Брауър ще си губи времето с някакъв никому неизвестен арабин бедняк, освен ако не смята, че ще има изгода?

Пиърс стана и закричи.

— Нищо не разбирам. Според слуховете имаш милиони, да не кажем милиарди, виждат те в най-скъпите курорти, дори в игралните зали.

— Чудесни слухове, нали аз сам ги започнах.

— Какво си направил?

— Трябваше да изглеждам богат, за да впечатля Кърт и да се съгласи да ми помогне при разработката на петролните залежи и да държи враговете настрана — обясни Сабон и сви рамене. — Трябваше да се сетя, че не бива да се доверявам на такъв човек. Предполагам, че сега е във Вашингтон и разказва на целия свят как съм се опитал да извърша кървав военен преврат в собствената си страна.

— Ти си знаел? — попита невярващо Бриан.

Той кимна.

— Та това бе напълно логично. Беше ясно какво ще направи.

Филип се усмихна.

— Извинете ме за израза, но всичко това ще му отнесе главата.

Пиърс отново седна на чувал зърно.

— И какво точно искаш да кажеш?

— В Щатите, информацията за тайните сделки на Брауър, ще им се стори доста интересна. Мога да им дам информация, с която не разполагат, за бъдещите му планове да подпали някой петролни находища и така да набеди страна, враждебно настроена към Щатите.

— Защо ще го прави? — попита изумена Бриан.

— За да започне друга война, разбира се. Той е търговец на оръжие. Не знаете ли? — попита Сабон събеседниците си. — Така се свързах с него.

— Той е в петролния бизнес — каза бавно Тейт.

— В петролния бизнес е, за да има достъп до важна информация за страните, в които откриват петрол — поясни Сабон. — Успява да манипулира някои събития и продава оръжие със страхотни печалби и въпреки това си запазва славата на почтен търговец. Претърпя големи загуби, когато съвсем наскоро войната беше избегната. Сега се надява да си възстанови загубите като разчита на заплахата от военен преврат и въоръжи съседните държави. Такъв е бил планът още от самото начало, но аз не знаех. Мислех, че интересът му към разработване на петролните залежи в страната е искрен, тъй като не знаех почти нищо за този човек.

Той поклати глава.

— Защо отвлече Бриан? — попита Пиърс.

Сабон срещна спокойните, забулени в тайнственост очи.

— Кърт се колебаеше дали да ми помогне. Намекнах му, че искам да се ожения за Бриан и по този начин разпалих алчността му. Всичките милиони ще влязат в семейството и той никога повече няма да се притеснява за пари.

Сабон въздъхна.

— Единственото обяснение е, че той някак е открил, че милионите ми са доста завишени. Трябваше да го подмамня.

Той се наведе напред, подпря лакти на коленете си и сплете дългите си пръсти.

— Каква ирония. Той щеше да спечели много от петрола. Не веднага, но беше нетърпелив. Търговията с оръжие е много печеливша и винаги има възможност да натрупаш бързи пари.

— Той ми каза, че е почти пред фалит — спомена Бриан.

— Подозирам, че е заподозрял и желанието ми да се ожения за Бриан.

Сабон погледна момичето с искрена топлина.

— Защо да заподозре?

Пиърс погледна мрачно другия мъж. Сабон посрещна враждебния поглед.

— Не мога да се оженя — заяви той. Стана от мястото си и се протегна. Погледна обстановката недоволено. — Всичко да свърши тук, по такъв начин — продължи той. — И всички надежди за народа ми...

— Петдесет хиляди долара няма да стигнат, за да вдигнеш контрареволуция — каза Пиърс.

Сабон рязко се обърна.

— Ще ми стигнат — отвърна той. — Наемниците са жадни за кръв, безпощадни. Но не могат да се сравняват с хората, които могат да се наемат отвъд границата.

— Какви хора?

Сабон присви очи.

— Мисля, че вече знаеш.

Пиърс се намръщи. Потърси студените очи на другия мъж.

— Не искам да участвам в кръвопролития.

— Нито пък аз — отвърна Филип с едва спотаен гняв. — Но вече участвам. Домакинката ми, Мириам, работи при мен от десет години. Оставили са я в градината в такова състояние, че нямам думи.

Той сведе очи, за да пропъди спомена и стисна юмруци.

— Ще си върна страната — заяви твърдо той. — И ще се погрижа Брауър да си плати за предателството.

Отново погледна Пиърс.

— Помогни ми!

Пиърс вдигна примирено ръце.

— Не мога да повярвам — извика той. Въздъхна тежко и се вгледа в изправения мъж. — Не съм и вярвал, че ще доживея деня, когато ще се съюзя с най-лютия си враг.

— Никога не съм бил твой враг — отвърна простичко Сабон. — Дори не съм знаел за нападението над платформата ти. Иначе щях да те предупредя. Струваше ми се, че Кърт е богат чужд инвеститор с много връзки в петролния бизнес. Никога преди не съм се смятал за политически наивен, но вероятно образованието ми по много показатели е недостатъчно. Трябва да преразгледам способността си да преценявам хората.

— Кърт успя да заблуди мнозина — добави меко Бриан. — Включително и горката ми майка.

Сабон присви очи.

— За щастие ще намира все по-малко време за нея. Когато приключи тук, животът ѝ ще бъде в опасност, ако знае нещо за бизнес операциите му. Няма да е склонен да остави свидетели. А нещастните случаи се уреждат много лесно и просто.

— О, господи — прошепна Бриан.

— Не се притеснявай предварително — опита се да я успокои Пиърс. — Ще я пазим.

— Веднага щом се измъкнем ще изпратя съобщение на моя човек във Фрийпорт — обеща Тейт и плътният му глас прозвуча успокояващо. — Ще отведе майка ти и детето от Насау преди Кърт да се е върнал.

— Благодаря — отвърна Бриан, искрено облекчена.

— Значи ето как си разбрал къде да намериш Хътън и Бриан — разсъждаваше на глас Сабон, наблюдавайки Тейт. — Май съм ви подценил, господин Уинтроп.

— Повечето хора ме подценяват — отвърна Тейт и белите му зъби блеснаха.

— Стори ми се, че чух нещо извън кораба — Пиърс рязко прекъсна разговора.

Заслушаха се и този път звукът бе ясен — сирени. Те звучаха все по-високо и по-високо.

— Бреговата охрана! — възкликна Бриан.

— В Персийския залив ли? — попита Сабон с вдигнати вежди. — Американците си мислят, че районът е техен, но все още не са в официално владение!

— Тогава това е пристанищният патрул — измърмори Тейт. Втурна се към люка и погледна навън. Минута по-късно изпусна облекчено дъха си и се върна при останалите. — Качват се на някакъв друг кораб. Почти сме излезли от пристанището.

Всички въздъхнаха от облекчение. Ако ги откриеха прекалено рано, капитанът няма да има друг избор, освен да ги предаде. А ако Брауър се добере до тях, преди да са си намерили сигурно убежище, това означава сигурна смърт.

Пиърс и Тейт се спогледаха притеснено. Намираха се далече от къщи. Там имаха връзки, и въпреки че Пиърс съвсем неочаквано бе получил портфейла си, ако използваша някоя от кредитните му карти, хората на Брауър щяха веднага да засекат тегленето и да ги заловят.

Дори и да успееш да стигнат в Маями, щеше да се наложи да измислят как да надхитрят главорезите, които несъмнено ги дебнеха. Дори не бяха сигурни как ще завърши пътуването до Свети Мартин. Ако ги следеше, а това не бе изключено, може и да не успеят да се качат на друг товарен кораб за Щатите.

Сабон ги гледаше загрижено.

— Капитанът няма да продължи към Маями, което не е чак толкова зле. Ако пътувате до там на този кораб, сигурно ще ви свалят на брега в запечатани торби — каза той.

Три чифта очи се насочиха към него.

— Смятахме да се прехвърлим. Поне от мястото, до, където капитанът ни откара. Но аз имам човек за свръзка в Маями — обясни Тейт след малко.

— Брауър вече знае кой е той. Недей да подценяваш разузнавателните му източници. Аз ги подцених и виж колко много ми струваше — напомни му Сабон.

Тейт шумно въздъхна и тънките му устни се свиха докато се опитваше да измисли нещо.

— Имаш ли лист и химикалка? — попита Сабон след минута.

— Да не си решил да пишеш писмо до вкъщи? — измърмори сухо Пиърс, но му подаде лист и химикал.

Сабон написа име и адрес, добави нещо на арабски и се подписа, а след това притисна пръстена, който винаги носеше на малкия си пръст, към хартията. Подаде листа на Пиърс и му върна химикалката. Изражението му беше мрачно.

— Така като гледам това листче — Пиърс размаха хартията пред Сабон, — може и да си ни подписал смъртните присъди. Аз не мога да чета на арабски.

— Надявам се този път да не греша в преценката си, но ми се струва, че той може — отвърна Сабон кимвайки към Тейт.

— Можеш ли, наистина? — попита Пиърс шефа на охраната си.

Тейт посегна към бележката и после я върна на Пиърс. Черните му очи се присвиха, докато наблюдаваше високия арабин. За момент по лицето му се изписа недоумение, а след това бавно кимна.

— Това е официална молба към получателя да ни окаже пълно съдействие.

Не добави какво друго се съдържаше в бележката, въпреки че погледът му бе достатъчно красноречив.

Сабон също кимна. Двамата мъже се спогледаха Сабон заговори бързо на арабски. Казаното беше някакъв въпрос, но нито Пиърс, нито Бриан го разбраха.

Тейт отвърна на същия език, също толкова гладко.

— Каква е тази шарада? — попита остро Пиърс.

— Нищо, което да ви засяга — увери го Тейт. — Не е свързано с проблемите ни.

Нито той, нито Сабон дадоха друго обяснение. Спусна се нощ и четиримата заспаха.

— Свети Мартин — обяви Сабон, загледан в приближаващия се остров. — Тук слизам.

Той придърпа качулката на робата и се спря, за да погледне спътниците си.

— Едно време, ние маврите сме имали много силни връзки с Испания. Господинът, за когото е бележката, е испанец, но баба му ми е сънародничка. Ще направи всичко по силите си за вас, защото аз го моля, и защото ми дължи услуга. Имайте му доверие. Но не вярвайте на никой друг. Това е най-важното, за да се спасите.

— Защо ни помагаш? — попита Пиърс.

— Попитай приятеля си — бе тихият отговор. Той обърна очи към другия мъж.

— Ще остана тук три дни под чужда самоличност. Ако все още възнамеряваш да ми помогнеш, прехвърли парите за господин Алфредо Кантада в банка Гардел.

Пиърс въздъхна.

— Един господ знае защо, но ще ти помогна. Аз не давам обещания просто така.

— Ще ти издигнем паметник като наш благодетел — отвърна Сабон, а черните му очи искряха.

Пиърс не отговори веднага.

— Той може да те открие ако останеш тук прекалено дълго.

— Хората му няма да ме познаят — отвърна Сабон. — Имам си начини, които не съм използвал от години. Няма да ме намери.

— Тогава, успех! — каза Пиърс.

— И на вас тримата. Включително и на Мюфти — добави той с тайнствена усмивка. — Той всячески се стараеше да ме избягва, откакто стъпих на борда. Предайте му, че знам кой е. Той запази тайната ми, а аз ще запазя неговата. Семейството му няма да бъде преследвано, когато си върна властта.

Той се вгледа в Бриан дълго и тъжно.

— Като ви помогна, спаси всичките си роднини.

Бриан бе много по-развълнувана, отколкото искаше да признае. Беше ѝ жал за този човек и дори се чувстваше виновна, заради погрешната си първоначална преценка.

— Пазете се, господин Сабон — каза нежно Бриан. — И успех!

Той ѝ се усмихна.

— *Bon chance* и на теб, *cherie* — отвърна мило той, гледайки я настоятелно. — Ще скърбя за теб до края на живота си — добави той на арабски, а лицето му си остана безизразно.

Обърна се и се качи бързо на палубата, без да се обръща назад.

— Какво си говорехте на арабски — обърна се Пиърс към Тейт.

— Само, че няма да ни издаде — отвърна уклончиво Тейт. — Интересен човек.

— Дяволски интересен — съгласи се Пиърс.

Тейт погледна Бриан и се намръщи, а по лицето му се изписа любопитство.

— Предполагам не разбра какво ти каза на арабски?

— Не знам арабски — напомни му тя. — А какво каза?

— Само, че умира от любов по теб и след като вече те е загубил, никога през живота си няма да погледне друга жена — отвърна закачливо той.

— Идиот — измърмори Пиърс, но се разсмя и се извърна.

В очите на Тейт Уинтроп нямаше и следа от смях, когато я погледна.

Бриан се намръщи, без да крие любопитството си, но той не каза нищо. Обърна се отново към Пиърс и погледна през люка. Забеляза Сабон, който се сля с тълпата.

— Най-добре да изчезваме по-бързо — рече след минута Тейт. — Нямаме много време. Трябва да открием кораба, за който спомена Сабон и да се качим.

— Ще се качим, ако не е капан — не скри опасенията си Пиърс. Погледна Бриан и се намръщи. — Надявам се знаем какво правим.

— За вас не знам — отвърна Тейт, — но за себе си съм сигурен.

Тримата изхлузиха арабските роби и ги напъхаха под чувалите зърно. Още сутринта на заминаването бяха облекли европейските си дрехи и оттогава не ги бяха сваляли. Мюфти бе все още с чалмата, но бе взел спортни дрехи от друг моряк и си бе обръснал брадата. Когато беше готов с преобразяването си, почти приличаше на американец.

Копринените панталони на Бриан бяха много смачкани, също като блузката и якето. Знаеше, че косата ѝ е в пълен безпорядък, а желанието ѝ да се изкъпе бе огромно. Но повече се притесняваше за момента, когато ще стигнат американския бряг. Дори с неясната помощ на Сабон, щеше да е много опасно.

— Нямам пистолет — измрънка тя.

Пиърс я погледна.

— Това пък защо го измисли?

— Може да се наложи да си пробиваме път със стрелба — отвърна тя. — Знам и малко карате.

Пиърс кимна към Тейт.

— Десета степен, черен колан, таекуон-до — обясни ѝ той.

Тя подсвирна.

— Никак не е зле, господин Уинтроп.

— Ти какво си тренирала? — попита я той.

Тя се засмя.

— Тай-чи. Движенията ми приличаха на балет.

— Много са изящни — съгласи се той. — Но ако ги съчетаеш с бързина, стават смъртоносни.

— Предпочитам нещо по-сигурно. Ще ми се да имахте още един пистолет.

— Можеш ли да стреляш? — попита я той.

— Не пропускам, когато мерникът е лазерен.

— Откатът им е много силен и при тях не се използват халосни. Защо по-добре не оставиш стрелбата на нас?

Зачуди се дали да не им каже, че е тренирала и джудо, но прецени, че е по-добре да премълчи. Вече се притесняваше, че през цялото това пътуване е била в тежест.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Четиримата спътници вървяха бавно по пристанището. Почти нямаше разлика между тях и туристите, тъй като дрехите им бяха европейски. Откриха кораба лесно. Той също бе товарен, с испански флаг, но се оказа значително по-чист от досегашния. Капитанът бе дребен, жилав човек, който прочете бележката на Сабон, огледа внимателно Бриан и им предложи да се настанят удобно, без да им задава въпроси.

Отведоха ги долу, а корабът веднага вдигна котва и потегли.

— Ами митницата, какво ще правим като пристигнем в Маями?
— попита притеснено Бриан. — Кърт сигурно е оставил някои от хората си там.

— Това не е Холивуд — отвърна Пиърс. Малките рибарски кораби лесно се промъкват през мрежите. Нали не забравяш, че сме бегълци. Няма да минаваме през паспортен контрол нарамили сакове и куфари.

— Как така бегълци? — възкликна тя.

Пиърс кимна.

— Ако влезем в страната по законния начин, още преди да се качим на колата, хората на Брауър ще ни видят сметката. Трябва да се промъкнем незабелязано.

— Но това е незаконно — изпъшка тя. — Могат да ни вкарат в затвора, защото не сме минали през митницата.

— Тя май започва да разбира — измърмори сухо Тейт.

Тя сви рамене и не доизказа опасенията си. Трябваше да действа по техния начин. Поне няма да е сама в затвора.

— Добре, какво трябва да направим?

— Ще подминем Маями. Капитанът пътува за Савана. Разреш ми да използвам радиостанцията, за да се свържа с моите хора в Щатите. Ще слезем на място, където никой не ни очаква — обясни й Тейт. — Ще ти хареса. Точно до пристанището има бонбонена фабрика и там правят най-хубавия бадемов крем в света.

— Можем ли да си купим, без да ни застрелят? — поинтересува се Бриан.

— Ако искаш ще проверим.

Пиърс се намръщи.

— Надявам се можем да имаме доверие на капитана.

— Можем — отвърна уверено Тейт.

— Защо си толкова сигурен? — попита Пиърс.

Тейт погледна Бриан и веднага извърна очи.

— Няма значение защо. Важното е, че съм сигурен.

— Значи да се доверим на инстинктите ти?

— Нали ще изпратиш на господин Сабон парите, които поиска? — попита тихо Бриан, когато брегът се отдалечи.

— Един господ знае защо ще го направя, но да, ще ги изпратя — съгласи се Пиърс.

— Той не е лош човек — настояваше тя. — Просто иска да осигури по-добро бъдеще на народа си.

— Би трябвало да остави това на шейха, който управлява малкото си царство — измърмори Пиърс. — Като говорим за шейха, вместо да тича да се спасява зад граница с бодигардовете и харема, трябваше като всеки почтен лидер да се опита да направи нещо за страната си.

— Това и прави — отвърна Тейт, без да го поглежда.

— Ти как разбра?

Тейт се обърна към него.

— Ти обърна ли внимание на подписа на онази хартийка, която Сабон ти даде?

Пиърс веднага я измъкна и заразглежда, а Бриан, преизпълнена с любопитство надникна иззад мускулестата му ръка.

Подписът беше напълно нечетлив, освен печата, който се виждаше само от определен ъгъл.

— Забеляза ли пръстена на малкия му пръст? — продължи Тейт.

— Не, не съм.

— Това е официалният печат — обясни Тейт. — Видях го, когато подпечата бележката. Това е гербът на кралство Татлук.

Пиърс не можа да скрие учудването си.

— Е, и?

— Кой, мислиш, е Филип Сабон? — попита почти шепнешком Тейт със суха усмивка.

Пиърс сякаш онемя.

— Нямах предвид самият шейх?

Тейт се разсмя.

— Не точно, но един ден ще бъде. Сегашният шейх му е баща, един въз пълничък, възрастен господин в лошо здраве. Напоследък Филип е властта. Затова е направил необходимото. Преоблякъл се е като богат бизнесмен и е тръгнал на лов за инвеститори, които да разработят непокътнатите петролни залежи в страната, като по този начин предпазва хазната от пълно изпразване.

— А защо да не е сам себе си? — попита неразбиращо Бриан.

— Твърде опасно е. Ако го отвлекат, страната му ще банкрутира още по-бързо, докато се опитват да съберат пари за откуп.

Тейт се усмихна.

— Идеята му съвсем не е лоша. И почти беше успял.

— Нищо чудно, че имаше такова влияние в правителството — съгласи се Пиърс. — Та той е правителството.

— Все още — съгласи се Тейт. — А групата войници, които е изпратил зад граница, е личната му гвардия, елитът сред военните. Те са на нивото на британските тайни служби и ще успеят да вербуват наемници, които да им помогнат да се отърват от Брауър.

— Освен ако не стигнем навреме във Вашингтон и не успеем да попречим на плана на Брауър. Тогава американските военни ще ги изличат от земята и ще са сигурни, че предотвратяват Трета световна война — каза мрачно Пиърс. — Можеш ли да изпратиш съобщение до окръг Колумбия?

Тейт кимна.

— Дали някой ще ни изслуша, без да имаме доказателство? Трябва да отведем Мюфти при някой високопоставен и да го оставим да разлае кучетата. След това изчакаме да проверят случая. Колелата на прогреса се завъртат бавно на дипломатическо равнище.

— Мюфти ли? — Бриан внезапно усети, че не са виждали Мюфти откакто се качиха на кораба. — Той къде е?

— Включи се в игра на покер в трюма — разсмя се Тейт. — Няма какво да залага, освен кибритени клечки, но ако го закараме във Вегас, мисля, че ще прибере добри суми. Хазартът му идва отвътре.

При споменаването на Лас Вегас Бриан се напрегна. Не погледна към Пиърс. Дори не искаше да си спомни бързата безлична церемония, която ги бе свързала. Тъжните ѝ очи се спуснаха към златната халка и тя замислено я докосна. Защо не я обичаше, поне малко. Когато това приключение завършеше, всеки от тях щеше да поеме по пътя си. Щеше да е разведена жена, преди дори да се е научила да бъде съпруга. Не че за него имаше значение, помисли се тя. Може и да му е приятно в леглото с нея, но чувството за вина, че изневерява на Марго, винаги ще ги разделя.

Извърна се и се приближи до люка, вгледана в безбрежното море.

— Ще отида да проверя какво става с Мюфти — каза Тейт и затвори вратата след себе си.

Пиърс се приближи до прозорчето.

— Тези няколко дни ще си останат незабравими — отбеляза той.

— Ще се радвам, когато свършат — гласът ѝ прозвуча напрегнато. В думите ѝ нямаше капчица истина. Предпочиташе да дели всякакви опасности с Пиърс, отколкото да живее без него, но той не ѝ бе оставил право на избор.

Той пъхна ръце в джобовете си и се загледа в тъжно приведената ѝ глава.

— Съжалявам за снощи — каза той колебливо. — Не исках да се случва.

Тя сви рамене.

— Нищо лошо не се е случило. Получих си едната нощ с теб.

Той я хвана над лакътя и я завъртя към себе си.

— Караш нещата да звучат като евтино приключение — каза той.
— Съвсем не беше така.

Тя кротко го погледна.

— Давай, тогава. Разкажи ми как докато ме любиш си мислиш за Марго.

Той пое шумно въздух и тя го чу дори над бумтенето на двигателя. Взираше се в нея с присвити очи, без да трепва и тя бързо погледна надолу.

— О, по дяволите, съжалявам! — промърмори притеснено тя. — Но и двамата много добре знаем, че ти не ме искаш, освен като

заместител. Твърде млада съм и твърде неопитна, а и вече си ми казал, и аз се съгласих, че прекалено бързо и лесно се привързвам.

Тя вдигна сериозното си лице към него.

— Нека приемем преживяното като упражнение по взаимно привличане и да спрем до тук — добави вяло тя. — С нетърпение очаквам да се запиша в колеж — добави Бриан неочаквано и си наложи да се усмихне. — Бих искала да уча в Сорбоната, ако нямаш нищо против.

Той пхна ръце още по-дълбоко в джобовете и се загледа през люка.

— Както искаш.

— Ще се разведем тихо и тайно, веднага щом се върнем — добави тя, избягвайки погледа му.

— Ще отидем до Вегас — продължи той със студена усмивка. — Предполагам ще приключим за двадесет и четири часа. Ще уредя нещата и ще ти съобщя кога съм свободен. Когато всичко това свърши, ще се наложи доста да пътувам.

И на нея ѝ се искаше да пътува, но трябваше да се задоволи и с Париж. Внезапно усети студ и сви ръце пред себе си. Май наистина щеше да е по-добре, ако го беше оставила на русата крадла онзи път в Париж, помисли си тя. Поне сега нямаше да е толкова нещастна.

Той я гледаше умислен. Тъмните му очи пробягнаха от несресаната руса коса до малките стъпала. Бриан беше хубава и сладка, а в леглото бе мечтата на всеки мъж. Обичаше го. И се отказваше от всичко това заради един призрак, за да може да продължи да се преструва, че Марго не е мъртва, че просто е заминала за известно време и ще се върне.

Стресна се от мислите си. Кой мъж не би паднал на колене пред такова красиво нежно момиче, което го обича безрезервно? Бриан имаш дух, имаше класа, а в сърцето си бе скътала обич за целия свят. Защо да не замине в колеж? Там, някой умен приятен младеж сигурно ще оцени качествата ѝ. Ще я иска за себе си. Сигурно никога няма да се държи с нея като Пиърс, ще ѝ обръща непрекъснато внимание, ще ѝ носи цветя и малки подаръчета, бонбони, дреболии, ще ѝ се обажда вечер късно, ще обядват навън и ще вечерят късно на свещи. Ще ходят на опера, може и на театър или концерт.

Почувства се наранен. Бриан заслужаваше такова внимание. Тя бе необикновено момиче. Не, необикновена жена, напомни си той, а тялото му се напрегна щом си спомни усещането Бриан да е в прегръдките му. Тя бе истинско удоволствие. Кожата ѝ бе като коприна, като цвят, разтворен под ласката на слънцето, тялото ѝ — като нежна вълна под неговото. Никога не се отдръпваше, никога не се преструваше. Можеше да направи каквото пожелае с нея и тя го приемаше с готовност. А ето че смяташе да я изостави, защото не можеше да приеме действителността, факта, че любимата му Марго е мъртва. Тя никога повече няма да се върне. Той ще остане сам завинаги.

Бриан усети болката му и се обърна. В зелените, любопитни очи бе събрана обичта ѝ към него.

Той я погледна, без да се опита да скрие гнева си. Сабон бе направил всичко възможно, за да уреди безопасния им превоз единствено заради Бриан. Защо? Какво му бе дала тя?

В сърцето му с изненадваща ярост се надигна ревност и по високите му скули се появиха алени петна.

— Какво правихте със Сабон? — попита рязко той.

— Моля?

— Защо си прави целия този труд заради теб?

Той се дръпна и присви очи.

— Какво си му дала, Бриан? — попита той неестествено мило.

— Ни... нищо не съм му дала — заекна тя.

— Я не ме лъжи! Репутацията му едва ли се държи само на празни приказки!

Тя нямаше да му каже за Сабон. Щеше да е жестоко и несправедливо да го остави да стане за смях, да го съжаляват всички и то в свят, където мъжествеността се определя от успехите сред нежния пол. Пиърс може съвсем случайно някой ден да си спомни чутото. Всеки обикновен човек ще бъде съкрушен, а за бъдещия владетел, в онази толкова мъжка част на света, ще е пълен провал.

Тя срещна смело ядния поглед на Пиърс.

— Мисли каквото пожелаеш — заяви тя. — Ако мислиш, че съм толкова подла, че да използвам тялото си като разменна монета, значи не ме познаваш.

— Толкова сладко телце — измърмори той, но начинът, по който я оглеждаше беше похотлив и обиден. — Заради това телце, всеки мъж би направил чудеса, дори и против принципите си. Сигурно му е харесало.

— Поне не мислеше за друга жена и не ме наричаше с нейното име! — възкликна тя, сърцето ѝ разкъсано от спомена.

Той пребледня. Не можеше дори да го отрече. Но това, от което го заболя, бе признанието на Бриан, че след него се е отдала на Сабон. Той стисна юмруци в джобовете си и се опита да обуздае свирепия си гняв. Нямахше да даде на Сабон и пени за контрареволуцията му. Ще го убие!

Бриан осъзна твърде късно, че казаното е унищожило шансовете на Сабон да получи заем. Дори не знаеше как да оправи нещата.

Сложи ръце на кръста си и дълбоко въздъхна.

— Той искаше, но аз не му позволих — излъга тя, избягвайки погледа на мъжа. Истината бе, че Филип не можеше да стори нищо, но не беше нужно Пиърс да знае.

— Защо?

— Защото съм омъжена! — изкрещя тя, наранена от сарказма му, от готовността, с която бе готов да повярва, че го е предала. — Въпреки че ти не се смяташ за мой съпруг, не бих ти изневерила!

Той знаеше, че тя казва истината и се засрами от подозренията си. Ревността бе нещо ново за него. Усещането никак не му хареса.

— Добре — тросна се той, подразнен от собственото си непоследователно поведение. — Извинявай.

Тя сви рамене и му обърна гръб.

— Не можеш да спреш чувствата си, Пиърс — каза неловко тя. — Благодарна съм ти за всичко, което направи за мен, особено след като цялата шарада бе напълно ненужна. Филип единствено искаше да ме заведе на острова, за да си помисли Кърт, че сериозно смята да се оженим. Сабон преценил, че мисълта всичките му милиони да останат в семейството, ще накара Кърт да спази уговорките по сделката им. Очевидно е направил грешка.

— Как така изведнъж мотивите му станаха толкова благородни?

— Имахме възможност да поговорим — отвърна откровено тя. — А и хората му ми разказаха за него. Още от самото начало ме заглеждаше, само за да има още една причина Кърт да участва в

инвестицията. Преструваше се, че се интересува от мен, а Кърт ме бе оставил като примамката, която да гарантира бъдещото сливане на капитали и така да осигури финансовата си независимост.

Тя се засмя.

— Колко ли глупаво се е почувствал, когато е разбрал, че всичко е само един фарс, че Филип не е мултимиллионер, и че единственото му намерение е било да накара Кърт да задейства нещата с петролния консорциум и да инвестира в разработката на петролните кладенци.

Тя поклати глава.

— Кърт е много отмъстителен човек — добави тихо тя. — Ако може, ще убие Филип. Загубил е и последната си стотинка. Може и да не успее да вземе оръжие на консигнация, за да продава в Близкия изток. Ако пък се разчуе, че е наел хора, за да нападнат страната и свалят шейха, международната общност ще го притисне до стената. Вече не може да си позволи да остави свидетели.

— Напълно си права — съгласи се Пиърс. — Ще направя каквото е по силите ми за Сабон — добави с нежелание Пиърс. — Не защото искам, а за да не позволя на Брауър да се измъкне.

— И аз не искам да се измъкне — тя се обърна към него. — Филип не е такъв, какъвто изглежда. Въпреки властта, която притежава и печалбата, която ще получи от разработката на кладенците, той не притежава почти нищо.

— Каж ми защо? — попита Пиърс.

Тя поклати глава.

— Това е чужда тайна.

Отдалечи се от него и седна на един от сандъците наблизко.

— За колко време ще стигнем до Савана?

— Не знам точно — отвърна той разсеяно. — Защо не поспиш? Ще отида да потърся Тейт и Мюфти.

Тя се огледа. Видя някакви стари чували. Легна върху тях и подложи ръка под бузата си. Дори не бе усетила колко е уморена.

— Нали няма да ни хванат? — попита сънено тя.

— Няма — гласът на Пиърс издаваше сигурността му.

Тя се усмихна и заспа.

Товарният кораб навлезе в пристанището на Савана и пред четиримата пътници от трюма внезапно изникнаха мъже в черни костюми.

Най-високият от четиримата новодошли огледа напрегнатите лица и се спря на Тейт. Двамата размениха погледи.

— Американски митници — каза рязко високият, костюмиран мъж и отвори портфейла си, за да покаже значката. Затвори го бързо, преди някой да е успял да разгледа знака на властта. — Моля, последвайте ме!

Четиримата пътници се качиха на палубата. Бриан се протегна и хвана здраво ръката на Пиърс. Вече си представяше продължителния съдебен процес, как се опитват да обяснят проблема, а накрая ги очаква затвор. Мразеше малки затворени пространства. Никога няма да може да отиде в колеж. Никога няма да стане истинска съпруга и майка. Ще си остане затворничка.

Когато влязоха в сградата на митницата, към тях се приближиха други служители, които изслушаха кратките обяснения на високия. Очевидно имаше някакви трудности, но всичко бе разрешено бързо и Бриан и спътниците ѝ бяха изведени от сградата. Лъхна ги типичният за Савана влажен въздух. Това бе градът на великолепните площади с огромни дъбове и тайни градинки. Бриан много искаше да го разгледа, но не беше тук като туристка.

Ескортът им ги отведе отстрани на сградата към две чакащи лимузини, разбира се черни.

— Май ни заловиха „мъжете в черно“ — измрънка Бриан, докато се качваха. — Сега вече ще изчезнем безследно!

Тейт се разсмя. Когато високият, костюмиран мъж седна отпред и колата потегли, той отвори стъклената преграда и се наведе над кожената облегалка.

— За малко му се размина на митничаря — прошепна високия. — Защо просто не взехте самолет до Маями?

— Там ни чакат — каза Тейт. Протегна ръка и високият му подаде едно узи. Тейт го пъхна под якето си. Огледа озадачените си спътници. — Това е Марлборо — представи той високия. — Работи за мен. Също и другите двама.

— Значи не сте митнически служители? — избухна Бриан.

— Не, но преди работехме за правителството — отвърна с известно неудобство високият. — Мога да ви кажа, къде точно, но след това ще трябва...

— Да ни застреляте — довърши Бриан и въздъхна. — Виждаш ли? — Абсолютно всички го казват! — изтъкна тя на Пиърс.

— Така е, но той не се шегува — отвърна сериозно Тейт.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли?

Високият се намръщи.

— Не обичам да стрелям по жени.

Бриан ахна.

— Само един път, но жената се оказа мъж, чужденец и беше скрил пластичен експлозив в... в... е, няма значение къде — измрънка Тейт. — Все едно, беше въпрос на национална сигурност, а „жената“ стреля пръв.

— Къде отиваме? — попита Пиърс, убеден, че шефът на охраната му ще ги отведе живи и здрави.

— Направо в окръг Колумбия — отвърна Тейт. — С частен самолет.

Тейт има подходящи познати на всички необходими места — помисли си Пиърс, докато колата отби по прашен път и спря до изоставена писта, където ги очакваше малък реактивен самолет.

— Не е нужно да ми казваш — измърмори Пиърс докато се качваха по стълбата. — Някой ти дължи услуга.

— Ами то си е така — отвърна загадъчно Тейт и се усмихна широко. — Също и пилотът.

— Когато те наех, направих най-добрата си инвестиция — заключи Пиърс.

Тейт се разсмя.

— Добре, че забеляза. Ще седна отпред.

Бриан се оказа между двама от охранителите, а недоволният Пиърс и притихналият от изумление Мюфти, седнаха от другата страна на пътеката.

— Омъжена ли си? — обърна се към Бриан високият.

— Да, омъжена е — тросна се Пиърс.

— Бре, да му се не види, винаги е така с най-готините — отвърна високият. — Сигурно мъжът ти ще зарадва, че се връщаш жива и

здрава?

— Мъжът ѝ е от другата страна на пътеката — каза с привидно мил глас Пиърс, но очите му изпусаха мълнии.

Високият разкопча предпазния колан, стана незабавно и се премести на седалката зад Бриан.

— Извинете ме, господин Хътън — каза той, а в гласа му прозвуча напрежение.

— Няма страшно.

Пиърс не се премести до Бриан. Отпусна се на седалката и затвори очи.

Бриан го погледна с гняв. Страшен съпруг, помисли си тя. По-скоро жив егоист. Затвори очи, за да не го вижда.

Както и предполагаша, самолетът не се приземи във Вашингтон, окръг Колумбия, а във великолепно имение във Вирджиния, за което Бриан по-късно разбра, че е собственост на човек, свързан с тайнствения свят на шпионажа. Изглежда и той дължеше услуга на Тейт.

Очакваше ги кола, а още трима мъже в костюми се бяха изправили до нея, очите им скрити зад черни очила, също със заредено автоматично оръжие.

— Не са ли забранени автоматичните оръжия? — попита притеснено Бриан.

— Разбира се — увери я Тейт.

— Видях, когато в лимузината ти дадоха узито — каза тя. — Тези май са същите.

— Точно така.

Тя го погледна. По слабото му лице плъзна усмивка.

— Май не смятате нищо да ми кажете, господин Уинтроп? — попита тя.

Усмивката му се стопи.

— Най-добре се откажи — каза Пиърс. — Щом се усмихне, значи си загубила. Това, което не ми дава мира е, че той почти никога не се усмихва, а по време на това пътуване, му стана навик.

— Обичам трудностите — отвърна Тейт и сви рамене. — Животът на петролната площадка е доста отегчителен. Поне беше до

преди няколко дни.

— Добрахме се живи и здрави — отвърна Пиърс, — и трябва да се свържем със секретаря на Държавния департамент и да заведем Мюфти да каже каквото знае.

— Няма проблем — каза Тейт. — Накарах хората си да му се обадят и да го уведомят за случилото се. Вече ни чака група от разузнавателните служби. Да побързаме.

— Бриан, идваш с мен — заяви Пиърс, когато тя се поколеба, в коя от двете лимузини да се качи.

Тръгна с него и забеляза, че той се постара да не я докосне, докато се качва. Приключението им бе към края си, а тя нямаше представа какво ги очаква. Единственото сигурно бе, че Пиърс скоро ще се разведе с нея.

Сети се за майка си и брат си.

Надяваше се, че Тейт ще спази обещанието си и ще заведе семейството ѝ на сигурно място, преди Кърт да се е върнал от Щатите. Сети се и за Филип. Надяваше се да успее да си върне властта. За някои похватите му сигурно бяха странни, но той наистина държеше на народа си.

Седеше до Пиърс, усещаше го до себе си, но никой не пророни и дума, докато голямата кола поглъщаше милите по пътя си на север.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Очевидно мистериозният господин Уинтроп бе успял да прикрие следите им добре, мислеше си Бриан, докато голямата кола се носеше с пълна сила към Вашингтон, окръг Колумбия. Никой не ги преследва, каза Тейт, и как нямаше да е сигурен, след като бе снабден с всякакви електронни уреди. Сега вече разбираше защо Пиърс го е наел. По всяка вероятност, правителствената агенция, в която всички тези мъже са работили, е свързана по някакъв начин с ЦРУ. Дори предполагаше, че става въпрос за самото ЦРУ. Те бяха мълчаливи, изключителни професионалисти, готови да се справят с всичко непредвидено.

Единственият път, когато Тейт се съгласи да спрат, бе в Чарлстън, в малка розова сграда. Парапетите на балконите бяха от ковано желязо, а целият този оазис бе потънал в изобилие от тропически растения.

— Тук сервират най-вкусните морски деликатеси в Чарлстън — предупреди Тейт, докато слизаха от колата. — Милс, огледай наоколо дали е чисто.

— Да, сър — отвърна веднага другият агент и тръгна.

— Семейен ресторант — каза Тейт, докато се качваха по широките стъпала към ресторанта. — Познавам собственика от години. Беше с мен отвъд океана, когато... Е, няма значение, приятели сме.

Бриан бе силно учудена, когато видя, че собственикът на консервативния ресторант за морски деликатеси в Чарлстън е също индианец, висок почти колкото Тейт, с искрящи черни очи и коса, вързана на опашка.

Двамата се здрависаха и заговориха на напълно непознат за Бриан език.

— Това е Майк Смит — представи го Тейт. — Не е истинското му име, но от няколко години го знаят така. С жена си и дъщеря си държат ресторанта.

— Доста сте далече от Южна Дакота — отбеляза Пиърс с широка усмивка, докато се здрависаха.

— Обичам риба — разсмя се другият мъж. — Никой друг в семейството не яде, но въпреки това ресторант за морски деликатеси звучеше добре.

— Спечели го на игра на покер — каза Тейт и подпря бузата си с език. — Затова му е звучало добре.

— Недей да злословиш — прекъсна го другият сухо. — Живеем си добре.

Тейт се разсмя и смени темата.

— Трябва да стигнем в окръг Колумбия, все едно че сме невидими. Нещо да предложиш?

Мъжът изведнъж стана мрачен и се замисли.

— Дай ми десет минути. А сега сядайте! Ще изпратя Маги да ви донесе менюто.

— Благодаря — каза Тейт. — Длъжник съм ти.

— Три пъти вече съм го чувал — отвърна Смит. — Когато тегля чертата, трябва да си във върховна форма.

— Ще се постарая.

Обядваха набързо. Тук наистина сервираха най-вкусната морска храна, която Бриан бе опитвала. Хареса ѝ обстановката. През витража прозираше очарователната стара част на града, от който през Гражданската война бе даден първият изстрел. Виждаха се типични южняшки къщи, малки постройки, палми и пясък. Имаше нещо общо с архитектурните стилови на Карибите и тя сподели наблюденията си.

— Нали — потвърди Пиърс, докато пиеше кафе. — Много плантатори от Южна Каролина са се установили на Карибите след войната, за да не полагат клетва за вярност пред Обединените щати. По-късно, някои са се завърнали. Има и пирати, родом от двете Каролини.

— Спомням си, че четох нещо за тях в училище — отвърна Бриан.

Думите ѝ отново му напомниха колко е млада. Пиърс обърна очи към нея и я загледа тъжно. Та тя трябва да ходи на срещи с момчета на нейната възраст, да се забавлява, да научава нови неща за живота и света. Вместо това бе женена за значително по-възрастен мъж и се

налагаше да бяга, за да се спаси от шайка главорези, не много по-различни от пиратите, за които току-що спомена.

Тя усети тежкия поглед и се обърна към него.

— Какво има? — попита нежно тя.

— Мисля за собствената си глупост — каза той. Черните му очи се присвиха. — Не трябваше да се забъркваш.

— Кажй го на майка ми — отвърна тя и се намръщи. — Двете сме много различни, но аз я обичам, и нея и Ники. Сигурно се е поболяла от тревога.

— Попитах Тейт, докато ти беше в тоалетната — обясни той. — Каза, че хората му във Фрийпорт са ги качили с детето на кораб за Ямайка. Част от семейството му е в Монтего Бей. Ще я скрие там, докато опасността отmine.

— Слава богу! — възкликна тя и бързо избърса потеклите от облекчение сълзи.

— Тейт е много изобретателен — промърмори той. Огледа костюмираните мъже, разположили се на различни маси и забеляза, че са направили кръг около тях, без нещата да се очевидни. Никой не можеше да ги застраши, преди да премине през хората на Тейт.

— Така е, наистина. Не е женен, нали? — попита тя, само за да поддържа разговора.

— Не. Има една млада дама в окръг Колумбия, която е готова да се лиши от дясната си ръка заради него, но той не я допуска до себе си — обясни Пиърс. — Издържаше я, докато беше в училище и все още я държи под око. Ако в живота му има жена, това е Сесили, но той никога няма да си признае. Връзката им е платонична, поне от негова страна. Е, той така казва.

— Горката жена — измърмори Бриан и си каза, че двете с непознатата Сесили имат много общо.

— Тя е съдебен антрополог и работи над доктората си в университета Джордж Вашингтон — продължи Пиърс. — Често сътрудничи на ФБР.

— Колко вълнуващо!

— Не бих нарекъл гледката на мъртви тела вълнуваща — отвърна тихо той. — Викат я често да идентифицира хора по скелетните им останки.

— Антропологията ми харесва — отвърна тя. — Учих я само един срок — Бриан сви устни. — Може пак да запиша в колежа.

Лицето му загуби ведрината си.

— Може.

— Счетоводството ще си остане първата ми специалност — обясни тя. — Обичам числата.

— Учи се добре и ще те назнача на работа.

Тя го погледна с кисела усмивка.

— Много ти благодаря, но няма нужда. Ще си потърся работа възможно по-далече от теб.

— Защо? — намръщи се той.

Тя остави чашата и избърса уста с ленената си салфетка.

— Не се прави на глупак, Пиърс — отвърна тя. — Няма да прекарам остатъка от живота си, тровейки се, че не ме искаш. Ще бъде много по-лесно ако съм някъде, където не те виждам.

Той силно стисна зъби.

— Ти беше очарована и възторжена заради първото ти сексуално преживяване — обясни грубо той. — Нямаше нищо повече. Още си прекалено млада, ще забравиш и ще ти мине.

— Разбира се — отвърна тя и се надигна от стола. — Също както ти забрави Марго.

Бриан му обърна гръб и тръгна към тоалетната. Тейт се премести до него веднага щом тя стана.

— Имаме малко усложнение — заяви направо той. — Брауър вече е уведомен, че сме в Щатите и хората му ни издирват. Въпрос на часове е да ни открият. Смит каза, че може да ни помогне да се промъкнем на лодка за лов на скариси в пристанището. Доста смрадливо ще бъде, но поне няма да стрелят по нас, освен ако не прецениш, че няма нищо страшно.

— Не и когато Бриан е с нас — отвърна веднага Пиърс.

— Така си и мислех. Качваме се на лодката. Смит ще ни откара с микробуса си. Моите хора ще продължат с лимузините за окръг Колумбия.

— Може да ги нападнат.

— Ще се оправят — отвърна Тейт. — А и двама от тях не са от екипа. Служители са на ФБР.

— Моля?

— Не ти бях казал, затова не знаеш — Тейт стана. — Ако хората на Брауър ги нападнат, отиват в затвора на мига.

— Ти си гений в стратегиите — измърмори Пиърс.

— Така казваше и сержантът ми от Зелените барети — усмихна се широко Тейт.

Пиърс избърса уста и остави ленената салфетка на масата.

— Храната тук наистина е изключителна.

— Нали ти казах! Смит си има и добри страни.

— Нали не застрашаваме семейството му?

Тейт се огледа и се приведе над масата.

— „Семейството“ е прикритието му. Няма роднинска връзка с никой тук.

— Брауър обаче не знае.

— Нищо. Ако изпрати горили тук, ще излязат във вид на сурово месо. И това е всичко, което мога да кажа по въпроса. Да вървим.

Пиърс хвърли последен бърз поглед на хората в ресторанта. Сервитьорите бяха високи и добре сложени. Жената, Маги, бе с къса черна коса, сини очи, а под тънката тениска се очертаваха добре оформени мускули. Беше доста висока за жена. Всъщност, имаше стойка на военна. Нещо мистериозно витаеше тук. Също като при Тейт.

Пиърс нямаше време да разгадава загадки. Последва Тейт към вратата, където Бриан тъкмо се бе появила. Майк ги качи в микробуса и потеглиха към пристанището. Костюмираните мъже дори не махнаха за довиждане. Качиха се в техните коли и последваха микробуса по пътя към магистралата. Когато Майк се отклони към пристанището, те продължиха на север.

— Не се сърдете, но ми писна от кораби — измрънка Бриан, когато седнаха в трюма на корабчето за скариди, пропит с миризмата на скоро сваления товар.

— Трябва да си призная, че и на мен — обади се Мюфти, който си бе мълчал през повечето време на пътуването. От устата му се отрони дълбока въздишка. — Горкият ми народ — добави тихо той.

— Господин Сабон ще ги защити — увери го Бриан.

— Ние сме врагове — отвърна той. — Ще иска да си отмъсти, защото го шпионирах в собствения му дом.

— Каза, че няма — напомни му Бриан.

Мъжът сви рамене.

— Нещата не са ясни. Много хора ще загинат, ако се появят американците с техните бомбардировачи. Дори и да не обвинят страната ми за въстанието, тя пак ще страда.

Момичето нежно положи ръка на рамото му.

— Мюфти, нещата се подреждат сами. Може и да няма много логика, но е така. Трябва да приемеш това, което не можеш да промениш.

— Трудна работа — отвърна с гримаса той.

— За всички ни е трудно. Но обикновено нямаме голям избор.

Той кимна.

Погледна към другия край на трюма, където Пиърс и Тейт си шепнеха нещо. Чудеше се защо нито един от хората на Тейт не се качи с тях. Нямаше ли да е по-сигурно ако имат въоръжена охрана. Сигурно е преценил, че така няма да бият на очи.

Докато корабчето пухтеше покрай брега, Бриан се качи на палубата, за да глътне малко чист въздух. Двама от екипажа кърпеха огромните мрежи за скариди и я наблюдаваха с крайчеца на очите си. Тя спря поглед върху тях, учудена, че не приличат на моряци. Ръцете им бяха чисти и гладки, с добре оформени нокти, които дори не бяха захабени. Гуменките им, също бяха чисто нови. И двамата носеха леки тъмни якета, под които личеше, че крият нещо. Те вдигнаха глави и я загледаха с познатия ѝ от Тейт Уинтроп сериозен преценяващ поглед. И едва тогава нещата се подредиха в главата ѝ. Това изобщо не бе корабче за лов на скариди. Скаридите бяха само за прикритие, а най-близкият контакт на екипажа с лова на скариди, сигурно се осъществяваше с вилица в някой ресторант.

Едрата ръка на Пиърс я сграбчи и той я поведе обратно към трюма.

— От брега спокойно могат да ни видят с бинокъл, а и от хеликоптер — заяви той. — Повече няма да се качваш на палубата.

Тя го погледна право в очите.

— Това не е корабче за лов на скариди.

— На това му казвам умно момиче — каза той. — Не, не е.

— Кой е Смит?

— Професионален наемник — отвърна тихо той. — Но не е от кръвожадните убийци, наети от втория ти баща. Смит поема малко

поръчки и всяка една от тях отговаря на стриктни критерии. Веднъж — два пъти е работил и за нашето правителство — той сложи пръст на устните ѝ. — Това не си го чула от мен. Не знаеш нищо.

— Чувствам се като шпионин — призна тя, наслаждавайки се на удоволствието да усети кожата му до устните си, докато говори.

— Сериозно? — обгърна лицето ѝ в едрите си длани и се наведе. Пое устните ѝ нежно и внимателно. — Постарай се да стоиш далече от неприятностите — прошепна той до отворените устни.

— Кой, аз ли? — попита с несигурен глас тя. — Никога не си търся белята, но изглежда тя сама ме намира.

Протегна ръце към него.

— Ела тук — каза тихичко тя и го притегли.

Той въздъхна примирено, усмихна се и я привлече към жадните си устни. Целувката бе дълга, страстна и сякаш нямаше начало и край. Но преди да разгори огъня у тях, той рязко я пусна.

— Утре ще се разведем — каза той.

Тя се взря в очите му, очаквайки да намери шеговита искра, но не я откри. Думите му бяха сериозни.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Ще се постарая да не съжбяляваш, ако ме оставиш с теб.

— Така ли?

Тя премести поглед върху устата му, после върху брадичката и тъмната вълниста коса.

— Пиърс, не искаш ли дете? — попита кротко тя.

Бриан не очакваше реакцията му да е толкова бурна. Пиърс рязко, смъкна ръцете ѝ и я отблъсна грубо.

— Не, не искам никакво дете — изсъска той. — Никога!

Яростта му я изуми.

— Защо не?

Очите му мятаха гневни мълнии.

— Не ми задавай този въпрос.

— Искам да знам? — продължаваше да настоява тя. — Защо не искаш деца?

Той ѝ обърна гръб, за да скрие мъката и потисканата болка от загубата си. Спомни си за бебето, което двамата с Марго очакваха, радостта от бременността ѝ, общите им мечти. След като направи

спонтанен аборт и разбраха, че тя повече не може да забременее, бяха потресени. Той разказа на Бриан, но не посмя да я погледне в очите.

— Сега разбирам — каза тя тихо. — Марго е изгубила бебето, а ти не искаш дете от никой друг.

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Мечтите умират трудно.

— Имаш добри наблюдения — отвърна грубо тя.

— Едно дете ще създаде помежду ни неразрушима връзка — каза той неумолимо. — Тогава не можем да се разведем.

— Защо? — попита тя. — Не мислиш ли, че мога и сама да отгледам едно дете? Не съм безпомощна.

Той бавно се извърна и я погледна.

— Няма да имаме дете, Бриан. Не искам твоето дете.

Това бе най-страшният удар. Той не желаше отново да рискува сърцето си, нито с друга жена, нито с нова бременност. Искаше да си запази старите чувства. Вече се бе отдръпнал от Бриан в много отношения, а сега издигаше високи стени помежду им. Не искаше да създава нещо, което да ги свързва, на последно място оставаше детето.

Ставаше интересно, тъй като тя много добре знаеше, че не е пила хапче, а се бяха любили в най-подходящото за зачеване време. Е, той не знаеше и никога нямаше да узнае. Не искаше нейното дете и ако се окаже, че е бременна, той ще бъде последният, на когото да каже. Бебето ще си бъде нейно. Само нейно.

— Ще запомня какво ми каза — отвърна тихо тя. Дори успя да се усмихне. Обърна се с дълга въздишка. — Направо към Капитолия ли отиваме? — попита мило тя.

Той се замисли над въпроса ѝ, защото мислите му блуждаеха другаде.

— Наблизо. Целта ни е да стигнем Сената, без да ни застрелят.

Бриан се разсмя.

— Колко успокояващо прозвуча.

— Тейт и момчетата ще ни заведат — каза той.

— Дано да си прав — тя направи крачка към люка и се загледа навън. Наоколо се синееше океанът, но дори и безбрежните води бяха по-приятни за гледане от намръщеното лице на съпруга ѝ.

Пиърс се чувстваше виновен заради казаното. Истината бе, че няма да е честно да ѝ даде празни надежди, че нещо между тях ще се

промени. Тя ще се запише в колеж, а той ще си продължи работата. Едно дете... ами то само ще усложни нещата. Присви очи, докато наблюдаваше Бриан и съвсем несъзнателно си я представи с бебе в ръце. *Ще бъде прекрасна майка, помисли си раздражено той. Ще знае как да го гледа, ще го обича и цени. Детето ще бъде желано, очаквано с трепет*, затвори очи. Не трябваше да мисли за такива неща. Беше прекалено млада за такова обвързване с мъж. А той нямаше намерение да отдава сърцето си. Погледна я отново, задържа поглед на стройната фигура, след което тръгна да намери Тейт.

Корабчето за лов на скариди навлезе в малко пристанище близо до устието на реката, която отвеждаше към Вашингтон, окръг Колумбия. Още със слизането, тримата пасажери забелязаха, че ги очаква дълга черна лимузина.

Слаб мургав мъж, облечен в костюм, слезе от колата и приближи лодката. От двете му страни стояха хората на Тейт, същите, които ги посрещнаха в Савана.

— Лейн — заговори пръв Тейт и протегна ръка на високия непознат.

— Радвам се да те видя, шефе — отвърна Колби Лейн с почти незабележима усмивка, която се превърна в подобие на гримаса, когато се обърна към Пиърс.

— Достатъчно с любезностите — изръмжа Пиърс. — Юмрукът ми е почти здрав.

Колби потри челюстта си.

— Също и брадичката ми — отбеляза той. — Повече няма да правя такива грешки!

— Надявам се — отвърна мило Пиърс. — Имахте ли някакви проблеми, докато дойдете?

— Дребна престрелка на границата с Мериленд — обясни той. — ФБР прибра двама от хората на Брауър.

— Браво!

— Да вървим — нареди Колби. — Все още ни следят, но успяхме да им се изплъзнем.

— Всички да се качват — на свой ред нареди Тейт и посочи колата.

Мюфти се намръщи, когато сравни костюма си с прецизно скроените дрехи на хората около него.

— Няма да съм много убедителен в това — промърмори неловко той.

— На мен ми се струваш достатъчно убедителен — отвърна му Тейт и се усмихна. — Никой не очаква да ни види като извадени от списание.

Той сбърчи нос, за да демонстрира каква миризма се носеше от тях.

— Не е чак толкова зле. Миришем на евтина яхния от скариди.

— И престояла доста дни, при това — измърмори Бриан и се изкиска.

— Открихме сенатор Холдън. Точно се киснел във ваната — разказваше Тейт. — Със сигурност ще мирише по-добре от нас, но няма да е по-добре облечен.

— Той приятел ли е на Брауър?

Тейт поклати глава.

— Няма да посмее да се доближи до него при тези обстоятелства. Сигурно Брауър е успял да го убеди, че сме твърде опасни подривни елементи. Не, Холдън е... — поколеба се и извърна очи. — Познавам го. Дяволски нахакан, с него трудно се говори, но е честен и почтен. Ще ни изслуша.

Тук имаше нещо гнило, но Пиърс не настоя за повече информация. Сега не беше най-подходящият момент. Погледна Бриан с подновена тревога. Нищо не се получаваше както го бе намислил, а на последно място — личният му живот. Щеше да е доволен, когато всичко приключи, и когато ще може спокойно да вземе решение.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Бриан никога нямаше да забрави пътуването през столицата. Когато навлизаха в окръг Колумбия, след тях пое втора черна лимузина и откри огън. Едва когато видя, че изстрелите от задната кола не оказват никакъв ефект върху тяхната, разбра, че лимузината им е бронирана.

— Завий и спри на следващата пряка — обърна се Тейт към шофьора и извади пистолета изпод якето. Приятелят му Колби стори същото.

— Внимавайте да не ви застрелят — измърмори Пиърс.

Тейт беше удивен.

— Ей, че аз съм недосегаем за куршумите — заяви високомерно той.

— И аз — добави Колби.

— Добре, но все пак внимавайте.

Колата спря и двамата изскочиха едновременно, затръшвайки вратите в движение.

Сякаш танцуваха балет, помисли си Бриан, неспособна да откъсне очи от невидания екшън, който се разиграваше зад матовите стъкла.

Преследвачите също изскочиха от колата си и откриха непрекъснат огън. Отвърщаха им къси шумни откоси.

— Стилът на специалните части — обясни Пиърс.

— Кое? — попита Бриан.

— Два изстрела, пауза, два изстрела.

— Кои специални части са това?

— Британските.

— А-ха! — възкликна тя. — Чела съм за тях.

— Почти няма човек, който да не е чел за тях. В началото на деветдесетте, Тейт е провеждал с тях някаква свръх секретна мисия в Близкия Изток.

— Има ли нещо, което той да не е правил? — попита Бриан, поразена.

— Много малко неща.

Пиърс също наблюдаваше битката. Внезапно привлече Бриан към себе си и зарови лицето ѝ в ризата си. Задържа я притисната, дори и когато тя се опита да се отдръпне.

— Стой така — нареди той.

— Защо? — настоя Бриан, гласът ѝ приглушен от ризата му.

— Не е нужно да виждаш това.

Изстрелите бяха спрели. Секунди по-късно Тейт се качи в колата, а Колби остана. Друг от костюмираните мъже кимна на Тейт и слезе, затръшвайки шумно вратата след себе си.

— Те ще се обадят на съответните власти и ще почистят — обясни Тейт. — Да вървим — обърна се той към шофьора. През следващите две-три минути остана смълчан. — Остави я да се изправи. Вече не се виждат.

Пиърс позволи на Бриан да вдигне глава.

— Аз не съм от захар — измърмори тя и отметна разрошената си коса.

— Не си и от скала — каза ѝ остро Пиърс. Взе малките ръце между своите и ги стисна. Щеше да му липсва, мислеше си тъжно Пиърс. Тя бе тази, която върна усмивката му през последните месеци. Ведрото му изражение се стопи щом се опита да си представи живота без нея. Картината не му хареса.

Тя отдръпна ръка с шеговит жест.

— Не е нужно да ми държиш ръката. Няма да те ударя — изрече с невинен гласец тя. Обърна се към Тейт. Лицето му както обикновено бе безизразно. Колата зави по дълга алея, отвеждаща към типична за Джорджия внушителна къща, скрита зад няколко масивни дървета.

— Мислех, че отиваме в окръг Колумбия — отбеляза Пиърс.

— Първо трябва да минем тук. Сенаторът е болен от грип и се налага да пази стаята ден-два. Колби вече е говорил с него. Той смята, като имаме предвид какво преживяхме току-що, че това е най-сигурният начин.

Той погледна часовника си.

— Точно навреме.

И Бриан и Пиърс бяха силно учудени. Шефът на охраната бе най-добрият в бранша, но също така бе и изключително потаен за всичко, което вършеше, и как го вършеше.

— Сигурен ли си, че Холдън няма да ни върне? — попита Пиърс.

— Абсолютно — отвърна Тейт. По лицето му нямаше усмивка. Изглеждаше напрегнат, обзет от някакво безпокойство.

Слязоха пред вратата и се огледаха притеснено наоколо. Икономът държеше вратата отворена и те побързаха да се вмъкнат в къщата.

— Сенатор Холдън е в библиотеката, сър — обърна се човекът към Тейт, сякаш двамата се познаваха. — Очаква ви.

— Благодаря — Тейт успешно отбягна търсеция поглед на иконома и закрачи пред другите към библиотеката. Рафтовете от орехово дърво запълваха стените от пода до тавана, а всички мебели бяха кожени.

Мъжът, облечен в пухкава хавлия над пижамата, им подейства като шок. Не беше възможно да е индианец, мислеше Бриан, но изглежда наистина беше. Имаше черни очи и права черна коса, в която се опитваха да вземат надмощие сребърните нишки на възрастта. Човекът бе едър и грубоват и приличаше повече на борец, отколкото на политик.

— Нали не смятате да стоите така? Сядайте! — каза с дрезгав ръмжащ глас той, сякаш издаваше военна команда. Намръщи се щом погледна Тейт. — Това ли са хората, за които ми каза подчиненият ти? Можеше и сам да го направиш.

Тейт се изпъна. Черните му очи заблестяха. Когато се намръщеше, започваше да прилича на домакина.

— Нямахме време, сенаторе — каза той, опитвайки се да потисне враждебността. — Това са шефът ми, Пиърс Хътън, съпругата му, Бриан, и Мюфти — главният свидетел срещу Брауър.

— Приятно ми е — каза рязко старият човек. — Всичко това е много опасно, много опасно — повтори той. — Просто не мога да повярвам, че разумно човешко същество ще падне толкова ниско. Да започнеш война и да набедиш един невинен народ — това е светотатство!

— Така е — каза Пиърс. — Но той мисли, че ще успее да се измъкне. Опита всичко възможно, за да ни спре, дори и убийство.

— Да, но успяхте. Знаех, че ще успеете — отвърна сенаторът и погледна враждебно Тейт. — Той е добър. Истината е, че е най-добрият — професионално.

Тук се криеше някакъв намек и наблюдавайки обикновено безизразното лице на шефа на охраната си, Пиърс с учудване забеляза, че неизречените думи са поразили целта си. Тейт рядко изразяваше чувствата си. Но ето че в този момент нещото беше разтърсило и Пиърс се питаше какво.

— Искам да знам всичко? — продължи сенаторът. Прикова погледа си в Мюфти. — Започваме с теб.

Отначало Мюфти беше нервен, но сенаторът, въпреки грубостта си, скоро накара арабина да се отпусне. Няколко минути по-късно, Мюфти се чувстваше като стар доверен приятел. Разказа всичко, от опитите да шпионира Сабон, до внезапната поява на наемниците и бягството на Сабон.

— Този човек, Сабон, участваше ли в замисъла? — попита сенаторът.

— Само отначало — отвърна бързо Бриан, тъй като знаеше, че никой от другите няма да защити Филип. Тя обясни кой е Сабон и как е привлякъл Брауър за каузата на страната си и го е използвал да действа от негово име пред петролния картел.

— Брауър е казал на приятеля си в Сената, че Сабон е виновникът за всичко — отвърна възрастният мъж. — Този Сабон е използвал военния преврат за извинение, за да свали правителството, защото в действителност работел за революционерите в Салид.

— Филип Сабон е син на управляващия шейх на Куаи — намеси се отново Бриан. — Това е едно от нещата, които вторият ми баща не знае. Все още. Няма никакъв смисъл, след като е направил толкова много, за да привлече инвеститори и специалисти в областта на петрола, да саботира всичко като организира военен преврат, който никак не му е необходим ако прецени, че иска властта. Та той я има тази власт.

— Искал е американска интервенция.

— Само за да защити петролните си кладенци от работодателите на Мюфти — каза Бриан и погледна гузно Мюфти, който се чувстваше безкрайно неудобно. — Там хората са дори по-бедни от народа на Филип и са очаквали с нетърпение да нападнат кладенците, надявайки

се да пленят някой от тях. Съжалявам, Мюфти, но той трябва да знае цялата истина. Една война не би донесла нищо добро.

Арабинът сякаш се сви.

— Разбирам.

— Това се народите от Третия свят — въздъхна сенаторът. — Икономиката на повечето от тях е по-малка и от годишната ми сметка в зарзаватчийницата. Гладуващи хора, задъхващи се икономики, а индустриалните страни позволяват подобни неща да се случват. Дават се милиони за оръжия и усъвършенстването им, а за гладуващите остават жълти стотинки — той се усмихна горчиво, докато го наблюдаваха. — Аз съм либерал — каза той. — Човек не може да яде пари.

Пиърс се разсмя.

— Не, но можете да нахраните много хора, ако убедите онези с парите да ги използват разумно.

— Няма нужда да ме учиш какво да правя, Хътън. Много добре знам къде отиват твоите — отвърна той с нескрит поглед на възхищение. — Дал си повече на бедните от всеки друг бизнесмен, когото познавам.

Пиърс сви рамене и се престори, че не забелязва изненадата на Бриан.

— Правя каквото мога — той присви очи. — Брауър трябва да бъде спрял. Мислим, че ако разбере пред какъв провал е изправен, може да накара наемниците си да подпалят кладенците.

— Какъв смисъл има?

— Отмъщение, нищо повече. Ще хвърли вината върху Сабон и дори върху народа на Мюфти. Ако по този начин успее да подпали война, няма заплахата от екологична катастрофа в района няма да предизвика американска намеса?

— Може би — отвърна мрачно сенаторът. Прокара ръка през гъстата си права коса. — По дяволите!

— Няма ли начин да уредите да се срещнем със заместник държавния секретар? — попита Пиърс.

Сенатор Холдън усилено мислеше. Мълча в продължение на цяла минута.

— Брауър ще е заредил оръжията, докато се доберете. Предполагам, че вече е насъскал по петите ви правителствени агенти.

— Тогава какво можем да направим? — попита Бриан.

Сенаторът напрегнато гледаше и четиримата. Стисна устни и веднага след това се усмихна.

— Имам приятел в международната новинарска мрежа — каза заговорнически той.

Оказа се, че има не само един приятел в Мрежата. Те веднага дойдоха, с репортер и камера и звукова екипировка. От кабинета на сенатора, пред световната общественост бе разкрит целия ужасен замисъл на Кърт Брауър. Мюфти красноречиво защити народа си и обясни как е бил използван в опитите на Брауър да смаже малката страна на Сабон. Когато записът бе готов и снимачният екип потегли към окръг Колумбия, не един и двама в столицата, вече търсеха Кърт Брауър.

Оказа се, че не е много трудно да го открият, след като новините бяха достигнали до всички. Бе арестуван пред кабинета на своя приятел — сенатор и отведен от федералните власти. Някои от наемниците му ги заловиха във Флорида, други в Джорджия и близо до брега на Вирджиния.

Интерпол залови друга банда на Свети Мартин, тъкмо когато били обградили някакъв твърде мургав европеец, на излизане от местната банка във френската част на острова.

Войски на държава, приятелски настроена към САЩ, действащи съвсем неофициално, заминаха да подкрепят военните сили на Сабон, зад граница в опита им да сложат началото на контрареволуция срещу наемниците на Брауър. Много от хората на Брауър бяха убити в престрелки, а други заловени и хвърлени в затвора. За броени дни, управляващият шейх се завърна от изгнание и пое властта. Петролните кладенци бяха поставени под строга охрана, а представителите на консорциума и работниците се върнаха към работата си.

Кърт Брауър бе задържан за федерални престъпления, тъй като наемниците му бяха американци. Бе обвинен в множество престъпления, а едно от тях дори привлече вниманието на КГБ във връзка със заповед за арестуване, издадена от руското правителство. За опита му да подпали петролна платформа в Каспийско море, бяха изпратени нотариално заверени свидетелските показания на Филип

Сабон. Твърдеше се, че руснаците настояват Кърт да бъде екстрадиран и съден в Москва. Тейт си мислеше, че американците ще са доволни, ако се отърват от Брауър.

— Майка ти е на сигурно място в Ямайка — успокои Тейт Бриан, когато всички, включително и Мюфти се събраха в къщата на Пиърс във Вашингтон, за да обсъдят бъдещето. — Сега вече може да се върне. Няма опасност за нея.

— Благодаря — зарадва се Бриан от все сърце.

Той сви рамене.

— Трябва да благодариш на Пиърс — обясни той и се усмихна на шефа си. — Той издава заповедите.

Тя се обърна към съпруга си. Забеляза, че е успял да вземе душ и да се обръсне и изглеждаше освежен. Тя също бе минала през банята, но дните, изпълнени с несигурност бяха оставили следите си. Беше бледа и отслабнала за дни, тъй като откакто се върнаха в Щатите се наложи да разказват и преразказват историята на най-различни сенатски комисии и подкомисии.

— Благодаря ти, че спаси майка ми и бебето — каза му тя.

Пиърс се усмихна.

— Няма нищо. Ще има всичко, когато се върне. Уредил съм за нея къща на брега на океана в Джексънвил. Ще ѝ хареса.

— Не е нужно да го правиш — възпротиви се Бриан.

— Напротив. Брауър е инвестирал всичко в петрола на Сабон. Не е оставил и една стотинка.

Тъмните му очи се присвиха.

— Мога да се погрижа за нея, Бриан. Няма да има възможност да живее екстравагантно както преди, но поне с детето ще имат сигурност.

Бриан все още се чувстваше неудобно той да издържа семейството ѝ, още повече, че скоро щеше да влезе в ролята на бивша съпруга.

— Колежът ми ще те вкара в достатъчно разходи — напомни му тя тихо.

— Това са джобни пари — отвърна той. — Още ли не си разбрала, че когато казват, че съм богат, не се шегуват?

Тя извърна поглед.

— Парите ти никога не са ме интересували.

— Знам.

Обърна му гръб.

— Най-добре да си събера багажа.

Пиърс усети как сърцето му прескочи.

— Да си събереш багажа ли?

— Да, добре ме разбра — тя бързо напусна стаята.

Тейт огледа любопитно шефа си.

— Тя да не заминава някъде?

Пиърс пъкна ръце в джобовете си.

— За Лас Вегас. За развод — изсъска той.

Тейт сви устни.

— Умно момиче.

Уинтроп бе твърде изненадан от израза на лицето на шефа си. Чудеше си дали се доближава повече до желание за убийство, или шок.

Тейт никак не се стресна. Приближи се до пианото и взе снимката на Марго, която все още стоеше там. Погледна красноречиво Пиърс.

Изразът на по-възрастният мъж стана още по-суров. Знаеше какво му казва Тейт, дори и без думи.

— Сигурно е била изключителна, неповторима жена, щом проявяваш такава лоялност — отбеляза Тейт, докато връщаше снимката на мястото ѝ. Черните му очи се присвиха. — Но Бриан също е изключителна и неповторима.

— Годините ни се разминават — отвърна кратко Пиърс.

Другият мъж тъжно се усмихна.

— Използвал съм същото оправдание. Но в ранните часове на утрото, когато си сам, това оправдание не ти носи никаква утеха.

Пиърс не забелязваше никаква следа от чувства по лицето на Тейт и съжали Сесили, която го обичаше толкова много, а надеждата ѝ за щастие бе толкова незначителна.

— Тя те обича — продължи Тейт.

— Поне така си въобразява — лицето на Пиърс се стегна.

Тейт бавно сви рамене.

— Мисли каквото искаш. Къде ще се запише да учи?

— Иска да отиде в Сорбоната, в Париж. Ще ми се да остане тук, в окръг Колумбия, за да можеш да я наглеждаш. Брауър сигурно има главорези, които му дължат услуга.

— И с тебе в Насау ще бъде на сигурно място — отвърна Тейт. — Точно сега нямам нужда от нови усложнения, особено свързани с жени.

В този момент Пиърс усети, че нещо измъчва Тейт Уинтроп.

— Мога ли да ти помогна? — попита искрено той.

Тейт поклати глава.

— Лични проблеми, които няма лесно да се разрешат.

— За Сесили ли говориш? — подпита го Пиърс.

Лицето на Тейт отново възвърна маската на безизразност.

— Не мога да мисля за Сесили в момента. И не трябва.

Това означаваше, че тя не е пряко свързана с проблема. Какво ли се беше случило?

— Ако не мога да се справя сам, веднага ще ти звънна — обеща Тейт. — Благодаря ти.

— Е, за какво са приятелите? — попита Пиърс и се извърна. — Добре, ще я оставя да замине за Париж. Не че имам голям избор. Назначи един от агентите си с валиден паспорт да замине с нея и му извади виза. Искам още един да наглежда госпожа Брауър в Джексънвил. Ако е необходимо, наеми още хора. Това е важно за мен.

— Става. Ще изпратя Марлоу с Бриан. Той е млад и хубав, и умът му е като бръснач. Тя ще го хареса.

Пиърс се завъртя към приятеля си, а очите му бяха помътнели от гняв. Не можеше да промълви и дума. Изражението му беше достатъчно красноречиво.

— Ясно — усмихна се едва-едва Тейт. — Не си чак толкова безразличен, колкото се показваш, а?

Пиърс сви юмруци. Едва в този момент разбра колко са се задълбочили чувствата му към Бриан. Самата мисъл, че може да бъде с някой друг го подлудяваше.

Тейт го погледна сериозно.

— Живей си живота, както намериш за добре — каза той на шефа си. — Но ако я оставиш да си отиде, недей да забравяш, че е млада, хубава и страстна. Едва ли ще си стои сама.

От тази истина го заболя. Разбира се, че няма да е сама. Ще ходи на срещи, на танци, ще се забавлява с хора на нейната възраст и ще се радва на младостта си. Щом Пиърс излезеше от живота ѝ, нямаше да отнеме много време друг да заеме мястото му. Отново го обзе гняв щом помисли за тази възможност.

— Жалко — измърмори Тейт и се обърна.

— Кое е толкова жалко?

— Да загубиш едно такова вълшебство с огромни, учудени очи. Бриан не е свикнала с богатство. Не е преситена от живота — той поклати глава. — Можеше да ти създаде съвсем нов поглед за света. Но, както ти казваш, все едно. Ще бъде по-щастлива с някой по-млад.

Той тръгна да търси Мюфти, за да му каже, че са организирали полета му до Салид без всякакви засечки. Поне за един от малката им групичка, нещата се подреждаха както трябва, помисли си той.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Тейт изпрати Мюфти до летището и го качи на самолета за родината му.

— Ще бъде герой — обясняваше Пиърс на Бриан, когато всички си бяха отишли и двамата останаха сами. — Той разбира се, ще бъде живото предупреждение какво може да се случи ако хората му решат да се опитат да заграбят нефта на Куаи.

Тя погледна снимката на Марго и кръстоса ръце. Усети ледена тръпка, когато си помисли за предстоящото пътуване до Лас Вегас. Марго отново бе победила.

— Кога тръгваме за Лас Вегас? — попита Бриан, без да се обръща към него.

Той рязко си пое дъх. Тази мисъл не му беше никак приятна. Пленничеството и бягството го бяха изтозили, а и никак не му се искаше Бриан да си отиде толкова бързо от живота му. Изглеждаше толкова млада и нежна в бледо сивия копринен костюм, дългата ѝ коса сплетена на плитка и прибрана.

— Няма да е днес — отвърна кратко той. — Трябва да замина до платформата в Каспийско море и да проверя как напредва работата.

Тя го погледна с любопитство. Не трябваше ли той да гори от желание да приключи с брака им? Очите ѝ не се откъсваха от него, от силните, дълги крака в черен панталон, до широките гърди, скрити зад кремавата, копринена риза. Изглеждаше по-едър от обикновено, изключително привлекателен с гъстата вълниста прошарена коса, черни очи и мургаво лице. Цялото ѝ същество се стремеше към него и се мразеше за слабостта си.

Той се приближи, сякаш управляван от невидими конци. Тишината в апартамента изведнъж натеза и оживя.

Той се изправи пред нея, черните му очи не скриваха желанието, докато се наслаждаваше на лицето ѝ.

Пиърс присви очи.

— Желаш ли ме? — попита той с глас, с който Бриан рядко го беше чувала да говори.

Сърцето ѝ подскочи.

— М... моля?

— Искаше една нощ — напомни ѝ той. — Нищо прибързано, без да сме заплашени някой да ни прекъсне.

Той кимна с глава към антрето.

— Спалнята е там. Имам голямо легло — довърши с дрезгав глас той.

Тя искаше своята нощ. Дори не беше необходимо да изказва желанието с думи. То личеше в очите ѝ, по лицето, издаваше го напрежението в тялото ѝ.

— А ти... ти искаш ли? — прошепна неуверено тя.

— О, да — отвърна той с горчивина, неспособна да прикрие слабостта, заради която се мразеше. — Повече от всичко на света.

Тя повдигна ръце, а той се наведе и я вдигна. Почувства се висок, десет години по-млад, когато тя се притисна до него и прилепи горещите си меки устни до врата му, където гъстите косми излизаха над отворената яка на ризата.

Вдигна я на ръце и я понесе през антрето към спалнята си. Ритна вратата, за да я затвори и леко я положи на леглото, покрито с кувертюра на млечно бежови и кафяви райета. Изключи телефона, разкопча ризата си, изправен над нея, а очите му горяха, докато се опитваше да се справи със седефените копчета.

Бриан го наблюдаваше как се съблича и усещаше, че диша все по-трудно. Все още беше ден. Завесите бяха дръпнати. От улицата долитаха шумовете на преминаващите коли, виждаше процеждащите си през венецианските щори слънчеви лъчи, които рисуваха неясни фигури по бежовия килим.

Цялото ѝ тяло се напрегна в очакване на покоряващото усещане, когато той се надвеси над нея, висок, възбуден, без да се притеснява, че е гол. Привлече я към себе си, за да може да я съблече.

Топлите му ръце се плъзгаха по мекото ѝ тяло, от гърдите до плоския корем, а след това се спуснаха към бедрата.

— Защо трепериш? — сгълча я нежно той. — Нали не се страхуваш от мен?

Тя леко се изви, за да почувства по-добре милващите ръце, които сякаш изпращаха електрически заряди.

— Имам чувството, че горя — прошепна дрезгаво тя.

Той нежно се усмихна. Никога не се преструваше и не кокетничеше. Бе готова да му се отдаде безрезервно. Това го караше да се чувства горд, защото знаеше колко е въздържана с другите мъже.

Притисна я към себе си, наслаждавайки се на тихото възклицание, когато усети възбудата му до себе си. Устата му помилва нейната. Не бързаше и първо лекичко захапа горната устна, а след това и долната, играеше с нея, докато най-сетне плени и двете устни и започна да я целува с нежна настойчивост.

Ноктите ѝ се впиха в твърдите мускули на ръцете му и тя се опита да се притисне още по-плътно, когато познатите тръпки плъзнаха в долната част на стомаха ѝ.

Ръцете му се промъкнаха между двете тела, за да очертаят твърдите гърди. Докосваше я нежно, пръстите му едва се движеха и описваха лениви кръгове, сладки и възбуждащи. Тя отново се изви, но Пиърс продължи с нежните докосвания. Ноктите ѝ се впиха още по-силно.

— Пиърс!

Устата му си играеше с нея, а ръцете продължаваха чувственото пътуване по тялото ѝ.

— Не бъди нетърпелива — прошепна тихо той. — Отделил съм много време за теб.

От гърлото ѝ се откъсна странен звук. Той покри устата ѝ, а ръцете му се придвижиха към твърдите розови връхчета. Най-сетне! Когато гладът за него я беше направил напълно подвластна, той леко стисна зърната с два пръста.

Дрезгавият ѝ вик на удоволствие проехтя в тишината на спалнята. Устата на Пиърс стана по-настойчива, когато мигновената ѝ реакция го разпали още повече.

Но той успя да се овладее бързо. Притисна я на леглото, а устата му зае мястото на ръцете, нежно докосвайки гърдите. Засмука нежно зърното, а тишината оживяваше със споделената страст. Тя се извиваше безпомощно, усетила сладкото мъчение на устните му, докато очертаваха гърдата чак до ребрата, надолу към мекия корем и копринената мекота на бедрата.

Времето сякаш спря и се остави в прегръдките на страстта. Той я докосваше, вкусваше, дразнеше и милваше, наслаждавайки се на удоволствието ѝ, на тихите викове, които издаваха властта му над нея.

Когато се спря на прага на женствеността ѝ, тя се опита да приближи бедрата му надолу, но той не помръдна.

Пиърс повдигна глава и черните му очи се взряха в нея.

— Недей — прошепна той. — Лежи мирно.

— Пиърс — проплака тя, тръпнеща от мъчително желание.

— Бавно, Бриан — прошепна той и се премести внимателно, без да откъсва очи от нейните. Тя въздъхна и той се отдръпна, поколеба се, а след това отново се приближи бавно, но без да навлезе в нея, сякаш изпълняваше покоряващ прелъстителен танц.

— Не... не мога... — изхлипа тя.

— Можеш.

Хвана и двете ѝ ръце и ги задържа над главата ѝ. Дългият му крак леко избута нейния и той се отпусна върху нея, повтаряйки разпалващите ритмични движения.

Тя се стегна и потръпна. С всяко движение силното му тяло разпръскваше искрици удоволствие по гърба ѝ. Сърцето ѝ препускаше. Струваше ѝ се, че той е далеч от това, което вършат, а изпитателният му поглед разкриваше, че се владее съвършено.

Той се изви внимателно и тя усети още по-ясно мъжествеността му. Пое си въздух и тялото ѝ отново се устреми към неговото. Пиърс я погледна, наслаждавайки се на сладката невинност, на чудесния ѝ отклик. Усещаше лекия ѝ парфюм, капчиците пот и възбуждащия женски аромат.

Очите ѝ следваха пътеката на погледа му, малко уплашени от неизпитаната до този момент интимност, а след това отново се впиха в неговите. В тях се четеше удоволствие, смесено с почти незабележими следи несигурност.

Той се наведе и потри устните ѝ със своите.

— Никога преди не си поглеждала.

— Преди беше толкова бързо — обясни несигурно тя.

— Сега не е — проследи с език извивката на горната ѝ устна, а тялото му продължаваше да се притиска и отдръпва. — Искам да почувствам всяка твоя пора по-близо и по-близо — шептеше той до устата ѝ. — Когато те любя, искам да си изцяло моя.

Тя задържа дъха си, възбудена не само от движенията, но и от думите му.

Пиърс рязко се изви на една страна, а след това и на другата. Движението му бе толкова завладяващо, че тя извика. Отново я притисна, а след това внезапно се надигна и усети, че Бриан трепна от удоволствие. Той пое дълбоко въздух, покорен от сладкото мъчение да я усеща под себе си.

Отново се намести, на прага да загуби контрол. Устата му се отвори над нейната и езикът му потъна с бавни ритмични движения, които повтаряха ритъма на тялото му. Тя не спираше да се извира към него, а очите ѝ се изпълниха със сълзи на очакване. Пръстите ѝ стискаха трескаво раменете му, докато тя тръпнеше.

— Това няма да е достатъчно — извика той. — О, боже...! — повдигна я бързо и седна на леглото. Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ и я прехвърлиха върху него, дъхът му пареше шията ѝ, докато я наместваше и навлизаше в нея с бавни, опияняващи тласъци.

Тя не смееше да пусне раменете му. Усещаше възбуждащото триене на гърдите му до своите, докато телата им се прилепваха и отдалечаваха.

Той отново я повдигна и спусна, движейки рязко тялото ѝ, а черните му очи бяха пленили нейните. Едва се съдържаше. Усещаше надигането на удоволствието, сякаш бе пламък, залят с бензин. Очите ѝ отразяваха същия екстаз, който пареше и у него. Едрите му ръце се свиваха и отпускаха около нея, докато увеличаваше ритъма.

Бриан чу, че леглото издава стряскащи звуци с всяко тяхно движение. Усещаше го вътре в себе си, съзнавайки, че въпреки краткия им брак, това нещо неповторимо и вълшебно.

— Никога не съм бил толкова разпален, Бриан — прошепна той, а ръцете му не спираха да се движат. Той се намръщи и изстена, усещайки прииждането на насладата. Потръпна. — Усещам те... — тялото му се разтърси. — Искам да остана в теб... — изрече той, невидящите му очи съсредоточени в нейните, докато движенията му ставаха наистина трескави. — Искам да вляза още по-навътре... навътре... навътре!

Бриан усети как тялото ѝ се разтваря за него, почувства пулсиращата топлина да се разлива в невероятно усещане на блаженство, тялото ѝ се стягаше около него и напрежението бавно

изтичаше и се превръщаше в изгарящ огън на задоволство, който я накара да извика.

Знаеше, че той я гледа, че вижда лицето ѝ, широко отворените, учудени очи, докато тялото ѝ тръпне.

Нейните тръпки завладяха и него. Той изстена дрезгаво, сграбчи бедрата ѝ и я задържа към себе си, докато силните спазми го понасяха към слънцето, към мигове на забвение, изпълнено със страст и пулсирането на освобождаването, отброяващо сладостта на секундите. Тя сведе мокрото си чело на гърдите му, цялото ѝ тяло чувствително от последвалите великолепни малки експлозии на удоволствие. Той също потръпваше и я прегръщаше, наслаждавайки се на допира с тялото ѝ, отдало му се толкова истински.

Гърдите ѝ бяха меки, опрени в неговите. Той леко се помръдна и усети как тя го обгръща отвсякъде като топла, мокра коприна.

В миг обърна внимание на позата и в него се надигна загриженост.

— Бриан, нараних ли те? — прошепна притеснено той, а пръстите му внимателно отпуснаха бедрата, които бе стискал с всички сили.

— Не — прошепна тя, все още залята от свенливост, без да смее да повдигне очи към него. Устните ѝ колебливо се прилепиха към врата му. — Никога не го бяхме правили така — добави тя.

— Не съм го правил така — отвърна той с дълбок сериозен глас. Ръката му я погали по гърба. — Не можех. Страхувах се да не те нараня.

Тя се вгледа в притеснените черни очи.

— Как?

Той погледна надолу, където бяха все още свързани и преглътна с усилие.

— Ти ме изтощи, миличко — добави нежно Пиърс и вдигна очи към нея. — Сигурна ли си, че не съм те наранил?

Тя поклати глава и нежно се усмихна. Докосна с пръсти широката уста.

— Беше невероятно — каза тя, все още замаяна.

Ръцете му обрамчиха лицето ѝ и устата му леко докосна очите на Бриан.

— Невероятно — съгласи се дрезгаво той. — Все не можех да се добера по-близо — той също беше замаян. — Никога не съм се чувствал така, не съм изпитвал подобно нещо — пое си неравномерно дъх и се отдръпна. Тялото му реагира мигновено и неочаквано и той възкликна.

Тя също усети реакцията му.

— В книгите пише, че мъжете не могат толкова бързо след това — прошепна срамежливо тя.

— Тази част от тялото ми не може да чете — той се премести, оставяйки я на леглото. Положи я нежно, така че да останат прегърнати, нейните крака върху неговите, коленете му от двете ѝ страни. Задържа лицето ѝ в дланите си, докато се движеше нежно и наблюдаваше как в очите ѝ се разпалва огнено удоволствие. В този момент на най-силна нежност, изпитвана към жена, Пиърс си пожела тя да забременее от него.

Обичаше я, сякаш това беше възможно, сякаш можеше от тази връзка да се роди дете. Абсурд! Тя взимаше противозачатъчни, а той щеше да се разведе с нея. Но поне може да си мечтае. Това и стори. Люби я така, че когато дойдоха тръпките на удоволствието, те се превърнаха в най-наситеното и силно преживяване в живота му. Тя усети същата наслада. Пиърс разбра дори и без да слуша накъсано прошепнатите думи, които избликнаха от нея в момента на екстаз.

Останаха прегърнати дълго след това, без да помръдват. Той не искаше да се отдръпне. Искаше да се наслади на обгръщащите го млади ръце. Искаше да остане с нея.

Сладостта на преживяното го бе оставила безсилен. Усети, че светът се замъглява. Двамата заспаха, свързани един с друг.

През нощта той се събуди и я пъкна под завивките, приласкавайки я в прегръдките си, където Бриан отново заспа.

С първите лъчи на зората се промъкна разкаянието, шока и истината от стореното. Пиърс погледна красивото голо тяло върху белите чаршафи и в главата му нахлуха спомени за всичко, с което тя го бе дарила толкова щедро. Никога не се бе чувствал по-объркан или по-уплашен. Тя бе сладка, млада и го обичаше. Той можеше да остане с нея. Можеше да я дари с дете. Можеха да живеят заедно завинаги...

Обърна се и заизмъква дрехи от чекмеджета и дрешника, а след това взе душ, за да отмие мириса ѝ от кожата си.

Час по-късно Пиърс излезе от апартамента. Беше оставил само една кратка безлична бележка, в която ѝ съобщаваше, че ще уреди всичко, за да замине за Париж, преди той да се върне на работа в Каспийско море. Ще обсъдят развода малко по-късно. Вместо подпис написа инициалите си и с огромно усилие на волята си наложи да не се връща в стаята, за да погледне още веднъж младата си жена.

Същото това легло бе делил с любимата си Марго и сега се чувстваше като изкусител, като предател. Марго бе мъртва, а той — жив. Съзнаваше, че трябва да мисли за бъдещето, но сега не можеше, не и докато умът му бе забулен от невероятните часове, прекарани с Бриан. Трябваше да се откъсне, да помисли, да подреди нещата. Налагаше се!

Бриан се събуди и откри бележката. Никак не се учуди. Ето че отново се чувстваше виновен. Отиде до пианото и загледа усмихнатото лице на снимката.

— И аз го обичам — каза ѝ тя. — Какво ще правя сега?

Докато изричаше думите, откъснали се от разбитото ѝ сърце, тя разбра, че има един-единствен изход. Трябваше да замине за Париж и да даде на Пиърс достатъчно време, за да вземе решение за бъдещето им. Надяваше се и се молеше решението му да е правилно, и заради двамата. Сега щеше да се отдаде на сладките спомени, а ако трябваше миналата нощ щеше да ѝ стигне до края на живота.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ив Брауър и малкият ѝ син Никълс се установиха в красива тухлена къща малко извън Джексънвил, близо до атлантическото крайбрежие. Преди да замине за Париж, Бриан прекара няколко дни с майка си и брат си. Ив и Бриан се наслаждаваха на нови взаимоотношения, по-близки, но все още крехки, тъй като и от двете страни все още се чувстваше напрежение. Ив бе отчаяна, когато разбра, че съпругът ѝ го очаква дълга присъда, и че няма никакви пари.

Следващата седмица, един от хората на Тейт Уинтроп замина за Париж с Бриан. Агентът бе на средна възраст, а съпругата му бе военна. Момичето се усмихна и си помисли, че Пиърс нарочно го е избрал, за да предотврати всички шансове за близост с бодигарда. Но ако изпитва ревност, разсъждаваше тя, тогава щеше да замине с нея за Париж. Нито се бе обаждал, нито ѝ бе писал след внезапното заминаване от апартаментата. Странно, че това я успокояваше. Ако му беше безразлично, ако му беше все едно, сигурно нямаше да се притеснява да се свърже с нея. Фактът, че мълчи, ѝ даваше надежда.

Той наистина замина за платформата в Каспийско море и остана там няколко седмици, без да изпрати и дума до съпругата си. Нощ след нощ в самотата си, тръпнеше за нея, въпреки решимостта си да я забрави.

Бриан се записа в Сорбоната, безкрайно учудена, че молбата ѝ вече е приета, а часовете ѝ определени. За щастие, френският ѝ бе достатъчен, за да може да посещава безпроблемно лекциите, повечето от които бяха свързани с цифри. Зае се с работа и зарови разбитото си сърце в книгите.

На четвъртата седмица след завръщането от Близкия Изток усети, че не ѝ се закусва. През следващата седмица припадна, когато видя, че докато са правили дисекция, някой си е порязал пръста в лабораторията по биология. На шестата седмица престана да се крие от истината и си записа час при лекар. Изглежда имаше друга причина за симптомите ѝ, причина, която нямаше нищо общо с напрежението и

усилената работа. В деня, когато ѝ беше най-зле и тя пропусна лекциите, за да си остане в луксозния парижки апартамент, имаше неочакван посетител.

Сградата се охраняваше много строго, а Пиърс не бе съгласен тя да отиде да живее на друго място. Охраната ѝ звънна в апартамента, за да провери дали си е у дома.

— Един господин пита за вас, madame — прозвуча гласът с лек акцент. — Би искал да ви предаде новини за господин Сабон...

— Веднага го изпратете горе! — каза без всякакво колебание Бриан. Беше се чудила как се справя похитителят ѝ след завръщането му. Очевидно нещата се уреждаха, тъй като победата над наемниците и завръщането на шейха, а също и откриването на нови огромни петролни залежи, бяха новини от първостепенна важност, публикувани на първите страници в пресата.

Тя среса дългата си коса и наметна халат в бяло и златно върху нощницата, за да посрещне посетителя. Дрехата не беше предизвикателна. По-скоро я обгръщаше плътно, отколкото да разкрива нещо. Когато чу звънеца, тя отвори веднага, в очакване да види някоя видна особа от страната на Сабон. Вместо това, там стоеше самият Филип Сабон, в сив италиански костюм, сякаш слязъл от корица на списание. Усмихна се, когато забеляза изненадата ѝ и белегът на бузата му се изпъна. Поднесе ѝ букет бели рози украсен с гипсофил.

— Може и да не съм добре дошъл, но исках да се уверя, че си добре — обясни той, без да разкрива радостта си от вълнението в гласа ѝ, когато чу, че има новини от него.

— Напротив, винаги си добре дошъл — каза тя с усмивка и прегърна розите. — Влизай и сядай. Искаш ли кафе?

Той вдигна ръка.

— Не искам да те притеснявам...

— Разбира се, че не. Терез! — извика тя младата прислужница, за да ѝ каже какво иска. — И кейк, Терез. Гостът ни може да е гладен.

— Наистина съм гладен — отвърна Филип, докато разглеждаше внимателно изпитото ѝ лице с лекарска прецизност.

— Изглеждаш бледа, а ми се струва, и че си отслабнала.

— Може би малко — съгласи се тя с очевидно нежелание да говори по този въпрос.

Той се приведе, а черните му очи хитро заблестяха.

— Върни се с мен и ела да живееш в харема ми — предизвикваше я той. — Слугите ще ти поднасят всякакви сладкиши и марципан, докато добиеш представителен вид!

Тя се разсмя весело.

— Това е най-доброто предложение от седмици насам — отвърна тя.

Той също се усмихна, приел много по-смело дефектите си, отколкото повечето мъже. Погледна я нежно.

— Щеше да е така, ако е истина — изрече набързо той. — Един харем ще ме постави в постоянна опасност да бъда разкрит. А аз не мога да си го позволя.

— Ти си син на управляващия шейх — напомни му тя. — Не трябва ли да имаш наследник?

— Естествено. — Той кръстоса дългите си крака и се загледа в нея, поглъщайки с очи лъчезарната ѝ красота. — Първият ти син ще ми стане наследник.

— Това не е повод за шеги.

— Не се шегувах — отвърна небрежно той. — Баща ми знае истината за мен, Бриан — добави той. — И двамата сме много нещастни. Но съпругът ти е тъмен и детето по всяка вероятност също ще бъде мургаво, с гръцка кръв във вените. Едно кралство, дори и малко кралство, не е нещо за пренебрегване, cherie.

Тя бе изумена.

— Как така?

Той не откъсна поглед от нея дълго време.

— Мисля, че знаеш.

Тя бе все още умислена, когато прислужницата се върна с поднос кафе, бисквити и торта. Пред Бриан постави чаша мляко, а момичето се намръщи.

— За вас е добре — обясни прислужницата, вдовица с три големи деца. — Пийте.

Филип се загледа в млякото и се разсмя.

— Той знае ли? — попита направо Сабон.

Тя отпи от млякото и го погледна войнствено.

— Не, не знае — процеди тя. — Той не иска деца, така че няма да има. Господ рече и отсече!

Той избухна в смях.

— Учудвам се, че го криеш от него — каза той, гледайки я изпитателно. — Имаш едно такова тайнствено излъчване на задоволство.

— Че как да разбере? Седи си в центъра на Каспийско море и си играе на петролния кладенец.

Той добави сметана в кафето и се отпусна на дивана с чаша в ръка.

— Обади му се и му кажи да се прибере.

— Да не мислиш, че ще ме послуша? — нацупи се тя.

— Подценяваш собствения си чар — отвърна той.

Тя си спомни нещо, което все й се изплъзваше.

— Когато си тръгваше от кораба, каза на Тейт Уинтроп нещо на арабски. Кажи ми какво беше?

— Трябва него да питаш.

— Изобщо не знам къде е — отвърна тя. — Защо не ми казваш?

Той поклати глава.

— Някои тайни трябва да останат скрити, не мислиш ли? — той приключи кафето. — Дойдох да ти предам това. За съпруга ти е — каза той и й подаде запечатан плик. Тя го пое и го остави на масата. — Връщам си дълга. А исках и да ви поканя двамата на коронясването.

Сърцето на Бриан подскочи.

— Да не би нещо с баща ти...?

— Не, не е починал — отвърна веднага той. — Вече знае, че здравето не му позволява да бъде глава на държавата. Да си шейх не е същото като да си крал, но това си е отговорност към всички поданици. След като вече имаме пари от петрола от първите успешно разработени кладенци, трябва да направим крачка към двадесети век. Изобщо няма да е лесно с десетките номадски племена, от които е съставен народът. И на мен няма да ми е лесно, тъй като съм със смесена кръв. Но в днешни дни това е от много по-малко значение, отколкото авторитета и здравата ръка на лидера. Надявам се да се справя със задачата.

— Естествено, че ще се справиш — каза тя, без да се колебае и за секунда. Загледа изпитото мургаво лице с тиха тъга.

— Не искам да ме съжаляваш — рече троснато той. — Имам много повече от другите мъже. Аллах така е решил. Никога не трябва

да се противопоставяме на съдбата си.

— Сега вече звучиш като арабин.

— Така и трябва — Филип се усмихна и остави празната чаша на масичката. — Нали двамата със съпруга ти ще дойдете на церемонията? Тя е древна, пищна, с много ритуали, наситена в цветовете.

— С удоволствие.

— А Пиърс?

Тя сви рамене.

— Ще го попитам. Кога се пада?

— През пролетта. След шест месеца — той премести поглед на широкия халат, под който бе детето. — Времето няма да е най-подходящото, но ако не е ще се постарая да уредя всичко специално за теб. И за трима ви — добави с усмивка той.

— Нямахте да успеем да избягаме без твоята помощ — призна тя.

— Нямахте да бъдете застрашени ако не бях проявил такова безумие. Е, тогава изглеждаше логично.

— Нещата се избистрят, когато погледнеш назад — съгласи се тя.

Той стана и тя го последва. Взе и двете ѝ тънички ръце и ги целуна леко, а след това ги пусна.

— Пази се. Говорех ти напълно сериозно. Ако някога имаш нужда от помощ, аз съм на разположение.

— Благодаря — отвърна искрено тя. — Ще се справя някак.

— И да се грижиш за наследника ми — добави той с усмивка и посочи с брадичка корема ѝ.

След като си тръгна, тя излезе на балкона, откъдето се виждаше града. Лекият полъх на вятъра разроши косата ѝ. Съжаляваше Филип, но съжаляваше и себе си. Беше бременна и съвсем сама. Пиърс нито се обаждаше, нито пишеше. Сякаш напълно я бе изключил от живота си, и то в най-неподходящия момент. Чудеше се дали ще го види, преди да се роди детето.

Нямаше да се учуди ако го беше видяла пред вратата два часа по-късно, когато телефонен звън прекъсна конференцията му на платформата в Каспийско море.

— Тя какво? — избухна той, очите му разширени от гняв. Заслуша се внимателно, изпсува и тръшна слушалката.

— Пилотът на хеликоптера да бъде готов — нареди той. — Тръгвам веднага.

— Но сър, навън има силна буря...

— Пет пари не давам дали е буря или ураган. Доведете го!

Десет минути по-късно излетяха към сушата.

Беше вече тъмно и Бриан гледаше прогнозата за времето по френските новини, когато вратата се отвори със замах и Пиърс нахлу в антрето.

Тя седна на канапето, където се бе отпуснала, все още в красивия бял халат със златиста украса и го загледа невярващо. Той бе рошав, ризата му — разкопчана, вратовръзката висеше небрежно отпусната под сакото. Приличаше на опасен престъпник.

— Къде е? — изрева той.

— Кой?

— Сабон! Хич не си прави труда да отричаш, че е бил тук. Вече проверих долу при охраната!

Тя не можеше да повярва. Та той се разкъсваше от ревност, извираше от всяка негова клетка и Бриан едва не извика от задоволство. Насили се да отговори.

— Да, дойде, за да си върне заема — каза тя и му подаде плика с написаното му име.

Той дори не го погледна. Бе твърде зает.

— Какво друго искаше?

— Да... да ни покани на церемонията по предаване на властта — заекна Бриан. — Баща му предава престола.

— Пет пари не давам дали ще става крал или шейх или мътните го взели какво — заяви троснато той. — Искам да знам какво правеше тук! Могъл е да прати чека по пощата и да ни прати покана.

— Защо си толкова ядосан? — попита тя с хитра усмивчица.

— Защото е казал на Тейт Уинтроп, че ти си единственото, заради което си струва да загуби кралството. Затова!

Ето какво било. Това е тайната. Тя се вгледа в побеснелия си съпруг.

— Защо те е грижа какво е казал? — попита невинно тя. — Ти замина за Каспийско море, за да ме забравиш. Живея сама, ходя на лекции сама, всичко върша сама. Защо да нямам компания, когато ми се прииска?

— Защото си женена!

Тя повдигна голата си ръка.

— Не, не съм — отвърна тя. Току-що бе свалила пръстена, за да си измие ръцете.

Бузите ѝ поаленяха от гняв, а той сви юмруци.

— Сложи си пръстена.

— Свалих го и го пуснах в пясъците на Куаи. Нямам никаква представа къде е — уведоми го тя.

Докато го гледаше, имаше чувство, че зъбите му ще се счупят от стискане.

— Тогава ще ти купя нов.

— Няма да го нося, ако целта му е само да служи за показност — отвърна тя. — Като говорим за брачни халки, кога ще си получи развода? — натъртено попита тя.

Лицето ѝ се изопна от напрежение.

— Защо? Да не би Сабон да ти е направил предложение?

— Ще го стори, ако поискам — отвърна с пълна увереност тя.

— Женена си за мен. Няма да ти дам развод.

Това бе удивително, направо не вярваше на ушите си. Тя се втренчи в него високомерно.

— Не си ли голям егоист, Пиърс? — подразни го тя.

В момента беше станала свидетел на момента, когато контролът ѝ му се стопи. Той се хвърли към нея подобно на падаща лавина, стремглаво отправила се към целта. Хвърли я върху възглавниците и тупна до нея. На Бриан не остана и секунда преди топлата му уста да плени нейната.

Стори ѝ се тежък, но ѝ беше толкова приятно. Обви врата ѝ с ръце и се остави на завладяващото чувство. Сякаш се завръщаше у дома. Засмя се тихо под натиска на устните му, отдадена на гнева му, на ревността и изпепеляващата му вихрена страст.

— Пиърс, глупчо — прошепна тя до устните му. — Нима бих могла някога... когато и да е... да погледна друг мъж след теб?

Той чу думите ѝ, но не можеше да спре целувките си, за да мисли над чутото. Тялото му гореше от желание. Той простена, когато усети болката на глада, който изпитваше към нея.

Бриан също го желаше. Но дори и над това вълшебно усещане, познатото чувство на дискомфорт взе връх и се надигна в гърлото ѝ. Винаги ѝ ставаше по-зле, когато лежеше по гръб. Изви се, опита се да преодолее гаденето и дръпна рязко глава.

— По дяволите! — прошепна нещастно тя и преглътна мъчително. — Пусни ме да стана, мили. Мисля, че ще... о, боже!

Тя го изблъска и се учуди, че той я остави да стане. Скочи и затича към банята. Едва успя да стигна навреме.

Пиърс я откри пред тоалетната и внезапно всичко му стана ясно. Разбра какво ѝ е и пребледня. Веднага се сети за онази нощ в окръг Колумбия и за желанието си тя да забременее. Но всичко бе твърде неочаквано, за да може да мисли разумно.

— Нали каза, че вземаш противозачатъчни — изръмжа той. — Увери ме, че няма проблем! Излъгала си ме!

Нямаше какво да му отговори. Повдигна треперещата си ръка и с жест му каза да се дръпне, след което отметна глава.

Той се съвзе, дръпна една кърпа и я намокри. Подаде ѝ я и търпеливо я наблюдаваше как се успокоява. Минута по-късно, тя дръпна водата в тоалетната и успя се пристъпи до мивката, за да си измие лицето и да изплакне уста.

Опита се да го заобиколи, защото бе застанал точно на вратата, но той я пое на ръце и я занесе в спалнята. Тя придърпа покривката над очите си. Очите му бълваха огън и жупел и Бриан добре разбираше, че новината за предстоящото бащинство го е разтърсила. Наистина много. Отново се връщаха там, откъдето бяха започнали.

— Да, прав си, вината е моя. Сега можеш пак да се върнеш на платформата си — каза враждебно тя. — Терез ще се грижи за мен. Нямам нужда от теб!

Той не отговори. Нямаше какво да каже. Разкъсваше се между възмущение и ужас. Тя беше бременна. Носеше неговото дете. Ново усложнение, което той не искаше да допусне. Дори не му беше казала. Дали изобщо смяташе да му каже?

Тя свали кувертюрата до сухите си устни и го погледна решително. Гневът, стаен в черните му очи ѝ подсказа как се чувства.

Нямаше защо да пита.

Отново покри очи. Гаденето бавно преминаваше и с него си отиваше и главоболието.

— Ти си бременна — заяви той.

— Дайте на горкия татко една пура.

— Смяташе ли да ми кажеш?

— Не — каза веднага тя. — Прецених, че първият ти въпрос ще бъде кой е бащата.

Обвинението ѝ го накара да се почувства неловко.

— Не бих задал толкова глупав въпрос — измърмори той.

— Не може да бъде!

— Не си прави шеги. Изобщо не е смешно.

— Няма да оспорвам развода — каза тя изпод завивката. — Заминавай и почвай да действаш.

— Вече си представям как седим в съда, ти — в рокля за бременни искаш анулиране, тъй като бракът не е консумиран.

Тя дръпна завивката и го стрелна с гневен поглед. Учуди се, че по лицето му няма, нито подигравка, нито присмех, а най-искрена усмивка. При това нежна усмивка!

— Не съм казала анулиране — поясни тя. — Казах развод.

— И кой ще получи права над детето ако се разведем?

— След като ще го нося аз...

— Но аз съм го настанил там — напомни ѝ той. — Откога ти е лошо? — попита внимателно той. — Спомням си, че на Марго ѝ нямаше...

Тя отметна завивката и погледът ѝ му каза всичко.

— Изчезвай! — разбесня се тя. — Изчезвай от апартамента, от Париж, от живота ми! Мразя те! — тя се разрида от гняв и тъга. — Повече не искам да чувам за Марго!

Той се сви. Не знаеше какво да каже, но това, което му се изплъзна не искаше да прозвучи така.

Тя се претърколи на леглото зарови лице във възглавницата.

— Остави ме сама — помоли тя с дрезгав шепот.

Той се поколеба, но не искаше да влошава нещата, ако това изобщо беше възможно, погледна дребната фигура свита в обемния халат и се учуди колко е беззащитна. Изглеждаше толкова силна, толкова способна, а сега изведнъж бе станала различна.

Накрая той излезе от спалнята, но остана в апартамента. Отиде в кухнята и накара Терез да направи билков чай за Бриан. Занесе ѝ го с малко пакетче безсолни бисквити.

Тя седеше в леглото със зачервени очи и мокри бузи. Той остави подноса на нощното шкафче и седна на леглото.

— Ето — каза той и ѝ подаде нежната порцеланова чашка. — Терез каза, че го харесваш. От лайка е.

Тя пое чашата с нежелание.

— Успокоява стомаха — измърмори тя и отпи.

Той я наблюдаваше докато пие и не знаеше какво да каже.

— Лас Вегас е в тази посока — посочи към прозореца тя. — Присъствието ми не е необходимо, за да се разведеш, нали?

— Бъди разумна — каза спокойно той. — Никой не се развежда с бременната си жена.

— Ти не искаш това дете — обвини го тя, загледана в чая. — Беше полудял на тема контрол над раждаемостта.

Тя го погледна ядосано.

— Държа хапчетата в нощното си шкафче, а не бяхме предвидили да отскочим до там при непредвиденото посещение на острова на Филип! — тя отново сведе очи. — След това си помислих, че няма голям смисъл да ги пия.

— Не, разбира се. Опитвах се да те спася от Сабон — очите му се присвиха и той внимателно огледа лицето ѝ. — Като изключим клюките, Тейт извърши малка проверка. Научи, че Сабон не може да има деца, но въпросът не е в стерилност.

Тя изгледа мрачно съпруга си и този поглед потвърди подозренията му.

— Не се притеснявай — каза тихо той. — Не смятам да разказвам какво знам. Или по-точно това, което Тейт е открил. Това беше единственото обяснение за странното отношение на Сабон към тебе, и че след като ни отвлече, ти вече не се страхуваше.

Тя се размърда и отпи още чай.

— Обещах да не казвам.

— Хубаво е да знам — каза той, наблюдавайки я внимателно. — Значи мога да ти издам тайните си и няма да се притеснявам, че ще се разнесат.

Тя го погледна ядосана.

— Ти никога нищо не ми казваш. А хич и не искам да знам.

Той проследи с пръст шарките на халата над мекия закръглен корем.

— Имаш ли си гинеколог?

— Не, мислех, че щъркелът ще донесе бебето... Разбира се, че имам. Не съм чак толкова глупава!

Той въздъхна.

— Значи смяташ да го задържиш.

Този път тя не се опита да скрие гнева си.

— Случайност или не, аз искам това дете — заяви тя. — Ако не ти харесва, ами много лошо тогава.

Той я погледна в очите и дланта му се отпусна върху детето. Не се бе замислял за това да бъде баща, но какви ли не подвеждащи мисли се завъртяха в главата му. Едно малко детенце с тъмна вълниста коса и меки зелени очи като на Бриан, което ще научи всичко за петрола и за света на финансите. Едно дете, което ще се сгушва до него, когато вечер се прибере от работа. Двамата с Бриан ще го водят в музеите, на опера, но по-късно, когато порасне...

— Попитах те защо се върна? — повтори тя.

Той вдигна очи към лицето ѝ.

— Защото бодигардът ти се обади на платформата да пита дали да държи под око арабското ти приятелче.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Бриан широко се усмихна.

— Значи затова се втурна така.

Лицето ѝ издаваше задоволство. Защо пък не, заслужаваше го. Той се усмихна глупаво и широките му рамене се отпуснаха.

— Предполагам, че беше неизбежно. Още от онзи ден в Париж — каза разсеяно той, докато я наблюдаваше с нежна усмивка. — От мига, в който ме извади от черупката, където бях скрил сърцето си — той взе малката ѝ длан и я погали. — Опитвах се да отида при Марго, но единственият изход бе самоубийството.

Погледна я сериозно.

— Разликата в годините ни е огромна, но бебето ще ми е гаранцията, че няма да хукнеш с първия млад мъж, който ти хване окото — добави той с шеговита усмивка.

Да не би да ревнуваше, запита се замаяна тя. Това не бе просто ревност, а и страх, че няма да успее да я задържи.

— Обичам те — призна тя. — Защо ми трябва да бягам с някого, млад или не?

Усети колко силно пръстите му я стиснаха.

— Какво каза? — попита с дрезгав шепот той.

— Казах, че те обичам до полуда, Пиърс — заяви небрежно тя. Погледна черните очи и въздъхна. — Ти не знаеш ли?

Погледът му се спусна към меката ръка, стисната в дланите му. Стисна я още по-силно.

— Всъщност, не — каза той сериозно. — Напоследък не съм ти дал много поводи да ме обичаш — той прокара пръсти между нейните и се намръщи щом ги погледна.

— А защо тогава съм с мъж, който все още е женен за покойната си съпруга? — попита тъжно тя. — Всяка жена със здрав разум вече да е избягала.

Пръстите му стиснаха нейните.

— Обичах Марго — съгласи се той. — Трябваше много време, за да преодолее мъката — той вдигна лице. — Но Тейт е прав. Той каза, че притежаваш същите качества като Марго, и че ще съм пълен глупак ако те оставя да си отидеш — усмихна ѝ се. — Разбира се аз не го послушах. Заминах за Каспийско море и станах най-лошият кошмар за всички там. Сигурно в мига, в който са ме изпратили, са се напили от щастие, че съм се махнал.

Тя също се усмихна.

— Наистина ли?

— Щях да изхвърля Сабон през прозореца — продължи той и сви рамене. — Май невинаги получаваме това, което желаем.

Погледна я гневно.

— От днес нататък, ще идва тук само когато съм вкъщи. Точка по въпроса.

— Оказва се, че си с доста силно развито собственическо чувство — обвини го тя.

Той повдигна малката ръка към устните си и нежно я целуна.

— Няма де те делия с никого, дори и с главата на някакво си чуждо правителство.

Той погледна плика.

— Изобщо не очаквах, че ще си върне дълга, да не говорим пък че толкова бързо.

— Той буквално се къпе в петрол — напомни му тя. — Предполагам, че сега ще обнови страната си.

— Да си остане там. Има благословията ми — заяви остро Пиърс.

Бриан прецени, че това не е най-подходящият момент да му разкаже за другото обещание на Филип, свързано с детето им.

— Предполагам, че трябва да се върнеш — каза тя.

Той привлече ръката ѝ на бедрото си и я остави там.

— Аз съм шефът — натърти той. — Не е нужно да ходя, където и да е, ако не ми е приятно.

Сърцето ѝ подскочи.

— Ще останеш ли?

Черните му очи се плъзнаха по стройното тяло, скрито в красивия халат и се усмихна.

— За няколко години. Поне за петдесет.

Тя пое шумно въздух.

— Петдесет... години?

Пиърс кимна. Ръката му се протегна към заобленото ѝ коремче.

— Няма да те оставя да преживееш цялата бременност с моето бебе сама. Моето бебе — повтори той, гласът му беше пълен с недоумение и удоволствие. — Никога не съм мислил за бебета.

— Трябва да дойдеш в Сорбоната с мен, за да учиш биология — пошегува се тя.

Мъжът я погледна ядосано.

— Знам как става.

Тя се изкиска срамежливо.

— Забелязах.

— Ще се грижа добре за теб — прошепна той с нежна усмивка — Цял живот — усмивката се стопи, докато милваше с много любов лицето ѝ. — Ще имаш всичко, което пожелаеш.

Бриан усети, че в гърлото ѝ се събира буца.

— Искам само теб. Аз също ще се грижа за теб, любими.

Той въздъхна. Погледна я с толкова нежност, че тя се изчерви. След това се наведе и целуна очите ѝ с настойчивост.

— Бриан! — прошепна той. Отново въздъхна и я погледна жадно. Остана загледан в нея, без да продължи.

— Какво има? — попита меко тя.

Пръстите му докоснаха меките устни, без да откъсва поглед от тях. Бореше се с думите, които не искаше да изрече.

— Аз не мога... не искам да те загубя!

Гласът му пресекна.

— Любими! — тя го притегли към себе си и започна жадно да целува всяко местенце от лицето му, прегърна го, покорена от обичта си към него. Усети едрото му лице до шията си, почувства горещите сълзи и продължи да шепне нежно и да го целува безспир. — Ще направя всичко възможно, за да живея колкото и ти, но не бива никога да ме изоставяш! — прошепна през смях тя. Ръцете ѝ се склучиха около него. — О, Пиърс, толкова много те обичам!

Ръцете му не успяха да премерят силата си, когато долови страстта в гласа ѝ и усети нахлуващата любов. Тя усети устата му до ухото си.

— Обичам те, Бриан — прошепна на свой ред той. — Je t'aime si beaucoup!

Не само че я обичаше, но ѝ го призна на два езика, мислеше си тя, опиянена от учудване и радост. Привлече го към себе си и затвори мокрите си очи, за да се наслади на звука на думите. Пиърс я обичаше и щяха да си имат дете. Пред тях бе целият живот. Това бе най-щастливият миг от живота на Бриан.

Образът на Марго не избледня веднага. С отминаването на месеците, докато Бриан наедряваше, а Пиърс откриваше радостта на предстоящото бащинство, призракът ѝ бе все по-рядко част от живота им. Вече два шкафа бяха пълни с бебешки играчки, а детската стая бе снабдена с всички модерни удобства. Пиърс, заедно с Бриан, избра нова брачна халка, която да сложи на мястото на пръстена от Марго.

Всички знаеха, че Бриан е бременна, защото много преди да започне да облича широки рокли, Пиърс, сияещ от радост, бе разтръбил новината на всички.

Бебето се роди в деня, когато Филип Сабон стана регент, така че и дума не можеше да става двамата да присъстват на церемонията. Независимо, че този ден бе един от най-важните за Сабон, той успя да изпрати букет бели рози на Бриан и поздрави семейство Хътън с раждането на сина им, Едуард Лорънс.

Изтощената Бриан целуна ликуващия си съпруг, вгледан с истинско страхопочитание в мъничкото бебе, захапало лакомо гърдата ѝ.

— Благодаря ти, че не вдигна врява заради розите — прошепна тя, надмогвайки умората.

Той се разсмя.

— Мога и да преглътна една-две рози, тъй като ни дели цял океан. О, Бриан, не е ли прекрасен? — възкликна той, докато наблюдаваше детето.

— Наистина е чудесен — съгласи се тя. Погледна мургавото лице на съпруга си и се усмихна.

Пръстчетата на бебето се свиха около един от неговите и той също се усмихна.

— А ти си мислеше, че съм прекалено млада — смъмри го тя.

— Това беше преди да разбере колко млад ще ме направиш. Какъв подарък — прошепна той и се наведе да целуне сина си по малката главичка. — Не мога да измисля толкова ценен подарък за теб.

— Той е и мой — напомни му тя. Протегна се и докосна широката уста. — Можем да си подарим дъщеря догодина.

Той сви устни и ѝ се усмихна закачливо.

— Добре.

Бриан се разсмя. Животът бе толкова хубав. Сети се за горкия Филип, който никога няма да усети удоволствието да държи собственото си дете. Но мисълта бързо отлетя. Вече целият ѝ свят бе отдаден на двамата ѝ най-любими мъже в света, които бяха с нея в този момент.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.